

Demokrasi Devrimle Gelecek

Halk İçin

Devrimci Demokrasi

15 Günlük Siyasi Gazete

Yıl: 6 • Sayı: 135 • 18-31 Temmuz 2008 • Fiyatı: 1 YTL

e-mail:devrimcidemokras@superonline.com

Hindistan'ın Orissa eyaletinde Maoist gerillalar tarafından gerçekleştirilen baskında 40 asker ölürlen, 29 polis de yaralandı.

10

07

Sadece 2008 yılı içerisinde elektrige yüzde 40, doğalgaza yüzde 30 civarında zam yapan AKP, asgari ücrete ise sadece yüzde 5 oranında zam yaptı. Halkın pazardan elleri boş döndüğü ülkemizde, hükümet ve boyalı basın enfasyonun düşüğü, ekonominin büyüdüğü yalanını dillerinden düşürmüyor

15

Devletin ve sosyal güvenlik sisteminin durumunu gözler önüne seren sokak çocukları, çocuk işçiler, eğitim ve işsizlik sorunları orta yerde dururken, AKP hükümeti 'üç çocuk yapın' ısrarını 'bilimsel' diye sürdürüyor. Bu ülkede geniş bir halk tabakası için yoksulluk içinde yaşamak kadar zor olan bir şey de çocuk olmak.

SİYASAL GERİLİK VE İKTİDAR PERSPEKTİFİ

Sınıflar mücadelesinde, doğru bir siyaset ve doğru bir önderlik başarının anahtarıdır. Doğru bir politika somut duruma uygun somut tahliller yapmak ve bu tahliller ışığında doğru bir eylem biçimine uygun olarak örgütsel güçleri konumlandırmaktır

Siyasetin gücü yapıldığı doğrudur. Ancak, bu güç ne birden bire ne de tek başına teorik formülasyonlar ileri sürmekle oluşmaz. Bu, kendi subjektif gücünden tutalım da halkın, dost politik devrimci yapıların oradan da düşmanın politik, ekonomik ve askeri gücünü doğru bir şekilde tahlil etmek ve mevcut çelişkilerin çözümü için harekete geçmek demektir. Bugün nicel olarak güçsüz olabiliriz. Ama politikalarımızı ve güçlerimizi gerçekçi bir şekilde tesipti edip sefer olursak başarı elde etmemiz kaçınılmazdır. Yeter ki bilimsellikten şaşmayalım, gerçekçi olalım. Bu bilimsel adımı atmanın ana halkası ise, mevcut görevler içerisinde birisini esas almaktır. Bu esas hakkayı önce kavrayıp, sonra buna uygun mücadeles ve örgüt biçimlerini harekete geçirdiğimiz taktirde, aşamayacağımız engel olamaz. Yeter ki asli görevler ile tali görevlerin ayrımını yapmasını bilelim ve tali görevleri, asli görevlere hizmet edecek şekilde ele alalım. Stratejinin başarıya ulaşması için taktik ne denli gerekli ise, bir taktiğe başvururken de gözönünde bulundurmak o denli gereklidir. Yoksa taktik stratejiyi yemeye başlamış demektir.

Bundan hareketle devrim mücadelesinin bugün içinde bulunduğu muhur aşamasında merkezi görevimiz burjuva-feodal iktidara karşı halkın demokratik iktidarını kurmaktır. Bu

özgölde, bu iktidara varmanın mücadelesi ise bütün alanlarda topye-kün yürütülen Halk Savaşı'nı örgütlemek, onu güçlendirmektir. Tabii ki tüm bu örgütlülükler içerisinde ana örgüt parti örgütlenmesidir ve tüm ideolojik-siyasi önderlikler bu parti önderliği altında olmak zorundadır. Aksi örgütlenme ve mücadele biçimleri gerçek anlamda sınıf örgütlenmesi olmayıp, küçük burjuva karakterdeki örgütlenme ve mücadele biçimleridir. Mao'nun dediği gibi, "Siyaset silahlara kumanda edecek, silahlar siyasete değil". Yine Mao'nun önemle işaret ettiği gibi, "Halk; ordusu varsa herşey, yoksa hiçbir şey dir".

Bugün bu sözler, bu topraklar üzerinde yaşayan ezilen halklar, ulus ve azınlık milliyetler için kendisini daha yakıcı bir şekilde hissettirmektedir. Çünkü halk ve sınıf, her zamankinden daha çok, öncüden örgütlenmek ve önderlik bekliyor.

Çünkü; emekçi halklarımız her gün, her saat, her dakika, her saniye emperyalizmin ve onun ülkemizdeki uşağı hakim sınıfların yeni saldırıları ile karşı karşıya kalmaktadır. **SAYFA 8**

RÖPORTAJ

Sendikalar Kanunu

SAYFA 13

'96 devrimci-komünist direnişi

Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimci tarihinde yaşanan birçok direniş devrimci ve Maoist harekete tarihsel miraslar bırakmıştır. Devrimciler ve Maoistler bu tarihsel miras üzerinde düşünüp gerekli dersler çıkarak bugün aksayan ve olumsuz görülen yanlarımıza karşı aktif ideolojik silahı olarak kullanmalıdır. Bu tarihsel miras 96 Ölüm Orucu ve Süresiz Açlık Grevi Direnişi'dir. Türkiye-Kuzey Kürdistan hapishanelerinde devrimci, komünistler 8 örgütle:"Zafere Mahkûm Edilenler Ölümü Küçülterek Yenerler" şıaryla başlayıp 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. gün içerisinde ON İki ölümsüz yoldaşımız ve siper yoldaşımızla Sınıf düşmanımızı kendi ininde ideolojik, siyasal yenilgiye mahkûm etmişlerdi. **SAYFA 14**

ABD Türk hakim sınıflarını ehlileştiriyor

Ergenekon operasyonu kapsamında gözaltına alınanlar arasında emekli orgeneral Hürşit Tolon ve Şener Eruygur da bulunuyor

Ergenekon'la kodlanan ya da eşitlenen bu geniş, temelleri yerinden oynatan siyasi süreçte esas olan devlete hâkim olan sınıfların hangi kanadının/kiğinin egemen olacağı ve emperyalizmin efendiliğinde aktör olacağıdır. Bu esas görülmediği takdirde, yapılacak her değerlendirme, gösterilecek her refleks, geliştirilecek her politika hâkim sınıfların iktidar savaşının, gerisindeki ve berisindeki aktörlerin perdesini örtme pozisyonunda olacaktır. Ama en nihayetinde eğer sürece bir tanımlama getireceksek o da; ABD'nin Ortadoğu ve yakın coğrafyada hayata geçirmeye çalıştığı emperyalist projelere uyum ve bu süreçte ona hizmet sunma yarışı olduğudur. Şunu belirtmekte fayda var; bu yapılandırmadan kimse muaf değil. Sürecin lehte aktörü olan AKP dahi bu işleme tabidir. Bunun en somut örneği AKP'ye açılan kapatma davasıdır. **SAYFA 3**

2 Temmuz Sivas katliamını unutma, unutturma

2 Temmuz 1993 yılında 4'üncüsü düzenlenen Pir Sultan Abdal Şenlikleri'ne katılmak için Sivas'a gelen, araştırmacı, aydın, yazar ve şairlerin de aralarında bulunduğu 35 kişinin, asker ve polislin kordonu içinde gençler tarafından Madımak Otel'i'nde ateşe verilip, hunharca katledilmesinin üzerinden 15 yıl geçti. Bu süre zarfında devletin katliamında oyunculuk eden baş ak-

törler yargılanmadı. Demokratik kitle örgütlerinin, Madımak Otel'i ve altında bulunan kebabçının kapatılıp müzeye çevrilmesi talebi ise sonuçsuz kalmaya devam ediyor. Devletin "Bu olayı unutalım, geçmişte kaldı" gibi katliamlarını unutturma politikalarına karşı çıkan demokratik kitle örgütleri, siyasi partiler, Alevi örgütleri ve sendikalar yaptıkları eylemlerle Sivas

katliamını protesto ettiler ve Madımak Otel'i'nin müze olması istediler. Katliamın ardından dönemin Başbakanı Tansu Çiller şöyle demişti: "Çok şükür, otel dışındaki halkımız bu yangından zarar görmemiştir. Halktan kimsenin burnu kanamamıştır. Ve ölenler de çıkan yangından boğularak ölmüşlerdir. Olayı bu kadar büyötmek yanlış." Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel ise, "Halkla güvenlik güçlerini karşı karşıya getirmeyiniz" demişti. **SAYFA 16**

GÜNCEL

MKP: SİVAS ve BÜTÜN KATLİMLARIN HESABINI SORACAĞIZ

SAYFA 16

19 Aralık katliamı için mahkemeden iki farklı hassasiyet

Bayrampaşa Katliamı'nda, yargılamayı engellemek için davayı sürece yayıp zaman aşımına sokan devlet, Malatya Hapishanesi'ne yapılan saldırının ardından tutsaklar hakkında 'cezaevi idaresine direnme', 'kamu malına zarar verme' iddialarıyla açılan davanın zaman aşımı dolacağı gerekçesiyle elini erken tutup, 54 tutuklunun her birine 3 yıl hapis ve 141 YTL para 'ceza'sı verdi. Mahkemenin hakkında 'ceza' verdiği tutsaklardan 5'i ise, ölüm orucu eyleminde ölümsüzleşmişti.

Ender Can Yıldız: Ankara Sincan F Tipi Hapishanesi'nde, 18 Nisan 2001 tarihinde ölümsüzleşti.

Muharem Çetinkaya: Sincan F tipi Hapishanesi'nde, 12 Kasım 2001 tarihinde fedaeylemi yaparak ölümsüzleşti.

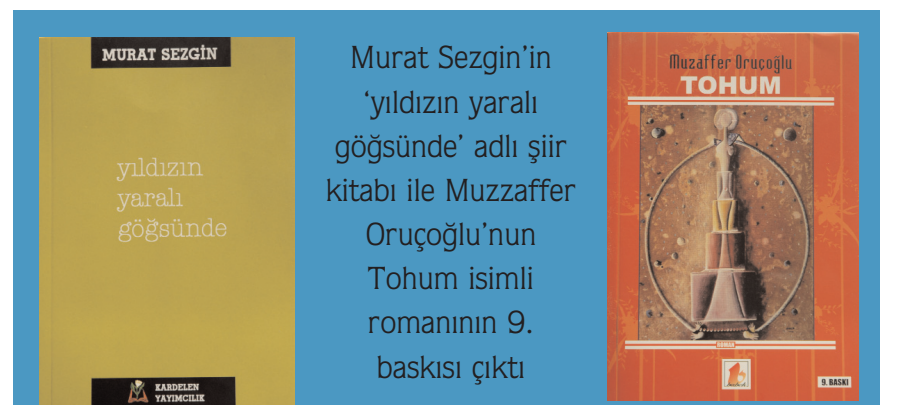
Fatma Bilgin: Zorla müdahale için kaldırıldığı Ankara Numune Hastanesi'nde, 10 Ağustos 2002 tarihinde ölümsüzleşti.

Melek Birsan Hoşver: Zorla müdahale için kaldırıldığı Ankara Numune Hastanesi'nde, 22 Ağustos 2002 tarihinde ölümsüzleşti.

Feride Harman: Hapishaneden tahliye olduktan sonra İstanbul'da sürdürdüğü ölüm orucunda, 16 Aralık 2002 tarihinde ölümsüzleşti. **SAYFA 2**

OKS sınavında skandal kıyak

Tunceli Milli Eğitim Müdürü Muhammet Şahinkaya'nın kızına OKS'de yardım edildiği ortaya çıktı. Eğitim-Sen Dersim Şubesi, Muhammet Şahinkaya'ya yakınlığı ile bilinen öğretmenlerin, 8 Haziran'da yapılan OKS sınavında Şahinkaya'nın kızına yüksek puan alması için yardımcı olduklarını duyurarak, soruşturma başlatılmasını istedi. 15 Temmuz'da Eğitim-Sen şube binasında yapılan açıklamada, 8 Haziran'da yapılan Ortaöğretim Kurumları Öğrenci Seçme Sınavı (OKS)'nda öğretmen Birol Ateş ve Cem Tekinoğlu'nun Milli Eğitim Müdürü Muhammet Şahinkaya'nın kızı Ö.Ş.'ye yardımcı olduğu, ayrıca bu yardım sırasında sınavda bulunan diğer öğrencilere ise zor ve stresli anlar yaşatıldığı ve öğrencilerin sonuçlarında olumsuz etkiye bulunduğu belirtildi. **SAYFA 9**

Yıkımlarla karşı karşıya kalan bir şehir: MERSİN

Yıkıntılar arasından yükselmeye çalışan bir şehir, Mersin... Silah üzerine ölme ve öldürme yeminleri edilen bir şehir, Mersin... Modern Çatlıların, Kırıcıların arttığı bir şehir, Mersin... Şimdilerde ise, zorla göçettirilenlerin, AKP'nin 'kentsel yıkım projesi' ile yeniden göçettirilmek istendiği bir şehir...

MERSİN- 1966 Varto depreminden sonra yolculuklar başlamış. Son durak olarak verimli topraklarıyla nam salmış Çukurova'nın içinde yer alan Mersin tercih edilmiş. Devlet terörüyle birlikte başlayan zorunlu göçler, tekerleğin yine Mersin'e doğru dönmesine neden olmuş. Her gelen, bir akrabasını, eşini, dostunu kısa zamanda yanında bulmuş. Böylelikle oluşmuş Mersin'in yoksul Kürt mahalleleri; Çay, Çilek, Özgürlük, Güneş, Gündoğdu... Şimdilerde ise AKP'nin kentsel yıkım projesinin uygulama noktaları arasında bu bölgeler.

Bu bölgelerde bulunan evlerin yıkıp yerine TOKİ konutlarının yapılması öngörüülüyor. Hollandalı ve İsrailli firmaların ortaklaşa çalışma yürüttükleri ve yıkımla karşı karşıya olan bölgeler üzerinde, özelleştirildikten sonra hareketlenen Mersin Limanı'ndaki filolarına destek sağlamak, taşıma ve depolama ihtiyacını karşılamak üzere yeni alanlar kurulmasının amaçlandığı belirtiliyor. Yıkım kararına dair imzalanan protokolde, TOKİ ile ilgili bir ke- limenin dahi geçmediği ve söz konusu protokolün altında Mersin Valiliği'nin, Mersin Büyükşehir Belediyesi'nin ve Akdeniz Belediyesi'nin imzasının bulunduğu söyleniyor.

Kürtlere yönelik inkâr ve imha uygulamalarına da bir örnek teşkil eden yıkım planı, bölgedeki Kürt halkının değişik bölgelere göçünü de beraberinde getiriyor. Anadillerini ve kültürlerini diğer bölgelere nazaran rahatça sürdürme imkânına sahip olan bu bölgedeki çocuklar dahi anadillerini kullanıyorlar. Yıkım planının uygulanması sonucunda dağılmak zorunda kalacak olan Kürtler, gidecekleri bölgelerde kültürlerini ve anadillerini sürdüreme- me tehdidiyle karşı karşıya.

Bölge halkının yıkım planına riayetinin sağlanması için; evleri yıkılan vatandaşların ev bedellerinin ödeneceği ve daha iyi koşullardaki TOKİ'nin yapacağı konutların yöre halkına uygun bir ücretle verileceği söyleniyor. Fakat yörede yoksulluğun hat safhada olması ve ticaret alanlarının olmaması nedeniyle, yıkım tehdidiyle karşı karşıya olan bölgelerde ev fiyatları oldukça düşük. Bu nedenle, yoksul olan yöre halkına ödenecek fiyatlar, yıkımdan sonra kullanıma sunulan TOKİ konut fiyatlarının ancak yarısını karşılayabilecek düzeyde. Konut almak için vatandaşa 20 yıla kadar vade sunuluyor (dayatılıyor). Zaten çalışma imkânları kısıtlı olan bölge halkını uzun vadedeli borçlara mahkûm eden plan, uygulanacağı bölgede yaşam mücadelesi verenler tarafından kesinlikle reddediliyor. Yıkım kararının onaylanmasına tepki olarak Mayıs ayı içerisinde bir eylem yapılmış ve bu planın binalardan çok yöre halkını yıkıma uğratacağı belirtilmişti.

Yıkım kararının uygulama sahasına giren bölge sakinleri plana karşı her türlü direnişe hazır olduklarını ve yıkımların başlaması durumunda kanla canla yaptıkları evlerini yine kan ve canlarıyla koruyacaklarını belirtiyorlar.

'Biz çocuklarımız için direniyoruz'

Mersin'in Çay Mahallesi'nde bakliyat işinde çalışan Ahmet Tuncer, yıkımlarla ilgili Akdeniz Belediyesi'nde yapılan toplantı esnasında, belediye binası önünde yıkım kararına tepki göstermek için toplanan yaklaşık 200 kişilik yöre halkı arasından 10 kişinin temsil amacıyla daha sonra toplantıya dâhil edildiklerini, fakat toplantıda kendilerine söz hakkı verilmediğini belirtti. Toplantı sonrası Akdeniz Belediyesi Başkanı Kenan Yücesoy'la makamında konuşma imkânı bulduklarını aktaran Tuncer, Yücesoy'un kendilerine; yıkımla karşı karşıya olan toprakların devlet arazisi olmadığını, şu an üzerinde yaşayan vatandaşların arazisi olduğunu, dolayısıyla yöre halkından yıkım kararına karşı gösterilecek tepkiyle birlikte bu kararın iptal edileceğini, devletin zorba olmadığını dile getirdiğini söyledi. Tuncer, özellikle yöre halkının bu karara kesin suretle karşı olduğunu ve hiçbir şekilde bunu kabul etmeyeceklerinin altını çiziyor.

Devlet yetkililerinin bölge halkına TOKİ'nin yapmakta olduğu konutların uygun bir fiyatla tahsis edileceğini açıkladığını belirten Tuncer, "Ancak yıkımla karşı karşıya olan bölgelerde konut fiyatları oldukça düşük ve bu nedenle evleri yıkılan yoksul halka evlerin her biri için en fazla 50 bin YTL verirlir" dedi. Tuncer ardından şunları dile getirdi: "Fakat TOKİ konutları 90 bin YTL'den başlıyor. Bize verecekleri para, bize vaat ettikleri evleri almaya yetmez. Bu kalan parayı nereden bulacağız? Ayrıca benim 7 tane çocuğum var. Bir ben bir de hanım etti 9. Benim şimdiki evim 160 metre kare, TOKİ'nin konutları ise 80 metre kare, biz bu evlere nasıl sığalım? Kaldı ki burada yaşayanların hepsinin ortalama 6-7 çocuğu var, do-

layısıyla kimse sığamaz o evlere ve bu kadar kalabalık bir apartmana toplanırsa, o apartmanda yaşamak imkansız hale gelir. Bizim çocuklarımız, biz daha uyanmadan kalıp sokakta oyun oynuyorlar rahatça, fakat sitede çocuklarımız bu imkânlarından da olacaklar, çünkü çok gürültü olur.'

Belediyenin ve başkanlarının yöre halkına karşı çok duyarsız olduklarını dile getiren Tuncer, "Düğünümüz olur hayırlı olsun, cenazemiz olur, başsağlığına gelmez. Mahallenin o kadar sorunu var, belediye hiç ilgilenmiyor" diye belirtiyor.

Son olarak yıkım kararına kimsenin razı olmadığını belirten Tuncer, kimse buraların yıkılmasını istemiyor fakat, size 'evet yıkılsın' diyenler olabilir, bazıları devlet ve polisten korkuyor, fakat ben kimseden korkmuyorum, çünkü söylediklerim, doğru bildiklerimdir, bunları söylemek suçsa, ben cezama razıyım. Yıkıma kesinlikle karşıyız, bunun için toplantılar yapıyoruz ve bu karara kesinlikle karşıyız. Bu yaptıklarımızı ne bir parti, ne de bir başka şey için yapıyoruz; biz çocuklarımız için bunu yapıyoruz" diye ekliyor ve yöre halkının nasıl bir ruh haline sahip olduğuna açıklık getiriyor.

Çay Mahallesi'nde yaşayan İhsan Çat ise konuyla ilgili olarak, "Mahallede kendimizin kurduğu bir meclis var. Sorunlarımızı bu mecliste konuşup, kendimiz hallediyoruz. Meclisimizde bu konuyla ilgili toplantılar yaptık, konuştuk. Bu karar, Kürt yerleşimlerinin ortadan kaldırılması, Kürtlerin dağıtılması ve dolayısıyla kültürlerini, dillerini devam ettirmemeleri amacını taşımaktadır. Kimse bu yıkımları istemiyor ve bu doğrultuda her türlü girişimde bulunacağız" diye belirtiyor.

lamayı bitirdi. Tutsakların avukatları ise, "Avukatlık meslek kuralları ile kişisel ahlak ve onurumuz çerçevesinde duruşmayı terk ediyoruz" diyerek mahkeme salonunu terk etti.

Mahkeme, yaşamını yitiren tutsakları da 'cezalandırdı'

Bayrampaşa Katliamı'nda, yargılamayı engellemek için davayı sürece yayıp zaman aşımına sokan devlet, Malatya Hapishanesi'ne yapılan saldırının ardından tutsaklar hakkında 'cezaevi idaresine direnme', 'kamu malına zarar verme' iddialarıyla açılan davanın zaman aşımı dolacağı gerekçesiyle elini erken tutup, 54 tutuklunun her birine 3 yıl hapis ve 141 YTL para 'ceza'sı verdi.

Mahkemenin hakkında 'ceza' verdiği tutsaklardan 5'i ise, ölüm orucu eyleminde ölümsüzleşmişti.

Ender Can Yıldız: Ankara Sincan F Tipi Hapishanesi'nde, 18 Nisan 2001 tarihinde ölümsüzleşti.

Muharrem Çetinkaya: Sincan F tipi Hapishanesi'nde, 12 Kasım 2001 tarihinde feda eylemi yaparak ölümsüzleşti.

Fatma Bilgin: Zorla müdahale için kaldırıldığı Ankara Numune Hastanesi'nde, 10 Ağustos 2002 tarihinde ölümsüzleşti.

Melek Birsan Hoşver: Zorla müdahale için kaldırıldığı Ankara Numune Hastanesi'nde, 22 Ağustos 2002 tarihinde ölümsüzleşti.

Feride Harman: Hapishaneden tahliye olduktan sonra İstanbul'da sürdürdüğü ölüm orucunda, 16 Aralık 2002 tarihinde ölümsüzleşti.

19 Aralık katliamı için mahkemeden iki farklı hassasiyet

19 Aralık katliamını gerçekleştirenlerin yargılanması amacıyla açılan dava zaman aşımına uğrarken, saldırının hedefindeki tutuklulara açılan 'cezaevi idaresine direnme', 'kamu malına zarar verme' davalarında 54 kişi hakkında hapis ve para 'ceza'ları verildi. Malatya 1. Asliye Ceza Mahkemesi'nde görülen 19 Aralık davasında, aralarında şu an yatta olmayan devrimci ve komünist tutsaklardan Endercan Yıldız, Muharrem Çetinkaya, Fatma Bilgin, Melek Birsan Hoşver ve Feride Harman'ın da bulunduğu 54 kişi hakkında 3 yıl hapis ve 141 YTL para 'ceza'ları verildi.

Katledenler hakkındaki dava zaman aşımına uğradı

19 Aralık 2000'de tüm ülkede 20 hapishanede eş zaman-

lı olarak gerçekleştirilen katliam saldırısında 28 devrimci, komünist tutsak yaşamını yitirmişti. Saldırı sırasında 1 de asker yaşamını yitirmiş, saldırının gerekçelerini kuvvetlendirmek amacıyla askerin tutukluların açtığı ateşle yaşamını yitirdiği öne sürülmüştü. Ancak daha sonra bu askerin de operasyon güçleri tarafından öldürüldüğü adli raporuyla kanıtlandı. 19 Aralık'ta gerçekleştirilen katliam dolayısıyla yalnızca, 12 tutsağın yaşamını yitirdiği Bayrampaşa Hapishanesi katliamı için dava açılabilirdi. Bu dava bilinçli bir şekilde işletilen sürecin sonucunda, Eyüp Asliye Ceza Mahkemesi tarafından 19 Haziran 2008'de zaman aşımına uğradığı için düşürüldü. Hakim ve savcısı sürekli değişen mahkemenin 11. hakimi, ikinci kez girdiği duruşmada, "Nihai bir karar verebilmek için tüm delillerin toplandığı, araştırılacak başka bir hususun kalmadığının anlaşılması üzerine" yargı-

Devrimci Demokrasi'den

Atabeyler çetesi, Sauna çetesi... ve Ergenekon. Ülkede sansasyonel bir şekilde meydana gelen bu gelişmelerin her birinde, AKP hükümetine prim yapıldı. Halka yansıyan tabloda, mafyadan kontrgerillaya kadar her alanda faaliyet yürüten çetelerin, karşılıklı çıkartarak devirmek istedikleri, halkın oyları ile seçilmiş (doğrusu, ABD eliyle olacak) bir hükümet bulunuyor. Bir bir çökertilen, planları bir bir bozulan ve ortaya çıkartılan çetelerin her birinin üyeleri çoğunlukla emekli askerlerden oluşuyor. Atabeyler çetesi açığa çıktığında, içinde hala görevde olan askerlerin yer aldığı da görüldü. Bütün bu süreçlerde Türk ordusu ise, polisin gerçekleştirdiği çete operasyonlarını hep sessizlikle karşılayarak, bir nevi temizlenme, arınma görüntüsünün kamuoyunda itibar kazanmasına yol verme siyaseti izledi. Bu çete operasyonları en nihayetinde devletin de kendini aklama çabası yönünde bir izlenim yaratıyor. Son Ergenekon operasyonu ile de, ülke tarihine damgasını vurmuş olan birçok olay, 'hükümeti devirmeyi amaç edinmiş' bir çetenin üzerine yüklenmek isteniyor.

Yüzeysel bir bakış açısı ile yaklaşıldığında, zıt kutuplarda yer aldıkları düşünülebilecek Kemalist ordu ve 'ılımlı İslamcı' AKP, tüm bu süreçte devletin itibarının tazelenmesi üzerinde müttefik olarak bulunuyorlar. Türk devleti ABD emperyalizminin himayesinde bir değişime tabi tutuluyor ve ordu ile hükümet arasında bu noktada bir çatışma gözlemlenemektedir.

Yüzeysel bakış açısını kuvvetlendirecek gelişmeler de (laik, dinci çatışması) gündem oldu ülkede, ancak Türk ordusu bunların hiçbirinde taraflardan birinin öznesi olarak yer almadı ve çete operasyonlarında olduğu gibi sessiz kalma siyasetini bu çatışmalarda da sürdürdü.

Bir önceki AKP hükümeti döneminde meydana gelen Şemdinli olayının iddianamesinde adı geçince, Van Cumhuriyet Savcısı Ferhat Sarıkaya'nın meslekten uzaklaştırılması- na sebep olan Yaşar Büyükanıt, Şemdinli'de halkın yakaladığı JITEM elemanlarına 'iyi çocuk' diye sahip çıkmıştı. "Bağımsız yargı"(!) tarafından yapılan 'yargılama'nın ardından 'iyi çocuk'lar serbest bırakılmıştı. Şemdinli olayının ardından Genelkurmay Başkanı olan Büyükanıt, şimdi Ergenekon operasyonu için, "Ucu bana da dokunsa, sonuna kadar gidin" diyerek hükümete destek veriyor. Erdoğan da Şemdinli için "sonuna kadar gidilecek" demişti, ancak ucu Büyükanıt'a dokununca söylenen olmamıştı. Ergenekon'da da bir sınır çizilmiş durumda ve yönetmenliğini ABD'nin yaptığı, AKP ve ordunun ise figüranlık yaptığı planlı bir oyun oynanıyor.

Türk devletinin ABD emperyalizminin himayesinde girdiği değişim sürecinde, bu tip gündemlerle karşılaşmamız sürece gibi. Emperyalizmin ülke üzerindeki varlığının ve etkisinin artırılmasından başka bir şey olmayan değişim sürecindeki bu tip olaylar, gerçekte olanların gizlenmesi ve değişim sürecinde rol alanların prim yapması için elverişli olmaktadır. Ergenekon operasyonu da böylesi bir çaba ile sürdürülürken, aynı zamanda ABD emperyalizminin ihtiyaçları doğrultusunda girilen değişim sürecinde, Türk devletinin geleneksel yapısının değişimine direniş gösterecek kesimlerin tasfiye edilmesi olarak da yorumlanabilir. Türk devletinin geleneksel yapısına bakılarak 'olmaz' denilebilecek gelişmeler, emperyalizmin çıkarlarına paralel olarak bu süreçte yaşam bulabilmektedir. Kürt ulusal sorunu karşısında geleneğin tersine Kürt varlığının tanınıp, TRT'den Kürtçe yayın yapılması, Kürtçe kursların açılması böylesi bir gelişmedir (Bu gelişmelerde Kürt ulusal hareketinin rolü gözardı edilemez, emperyalizm dahi bunu gözardı edemediğinden ülkede bu gelişmeler yaşanmaktadır). Ermeni soykırımı için de benzer bir süreç, ABD'deki seçimlere bağlı olarak hayat bulabilir. Ülkenin içerisinde girdiği değişim, Kürt sorunu, Ermeni soykırımı sorunu, ülkede devlet ve din arasındaki ilişkide simgesel bir konu olarak türban sorunu, Alevi sorunu gibi devletin yapısından ileri gelen sorunlarda devlet geleneğinin 'olamaz' diye düşündüren yaklaşımının tersine, 'olabilirlikler' üzerine düşündürebilmektedir bizleri.

Gazetemizin önceki (134.) sayısında 'Yüz Fikir' köşesinin yazarı Muzaffer Oruçoğlu'nun kaleme aldığı "Partileşmek" başlıklı makalenin okurlarımız arasında yarattığı yansılama nedeniyle Oruçoğlu ve gazetemiz arasındaki hukuk noktasında bir açıklama yapmayı zorunlu buluyoruz. Muzaffer Oruçoğlu'nun gazetemizin 'Kültür-Sanat' sayfasındaki 'Yüz Fikir' köşesinde yayımlanan yazıları, yalnızca bireysel fikirleri olup, kendisini bağlamaktadır. "Partileşmek" yazısı üzerinden ifade edecek olursak, bu gibi bir dizi konuda Oruçoğlu ile fikir birliğimiz yoktur. 'Yüz Fikir'den yalnızca birisi olan Oruçoğlu'nun fikirlerine 'Yüz Çiçek Açsın, Yüz Fikir Akımı Yarışsın' perspektifiyle gazetemizde yer vermeyi önemsiyoruz, ancak daha önce de gazetemizde yayımlanan bir makalesinde üzerine fikir belirttiği 'yasal parti' düşüncesini paylaşıyoruz.

'Yüz Fikir' köşesi gibi 'Maya' köşesinde yazar Arif Bilgin de okurlarımız tarafından aynı hukuk kapsamında değerlendirilmelidir.

YURTIÇİ HESAP NO:
Ertaş ÖZTÜRK
Yapı Kredi Bankası İst. Akсарay Şubesi: 0094208-6
İş Bankası İst. Akсарay Şubesi: 1002 30000 1153314

YURTDİŞİ HESAP NO:
Ertaş ÖZTÜRK
Yapı Kredi Bankası İst. Akсарay Şubesi: (Euro) 3013710-9
İş Bankası İst. Akсарay Şubesi: (Euro) 1002 301000 1107308
Emlak Bankası İst. Atatürk Bulvarı Şubesi: (FRF) 00235699

ABONE OL - ABONE BUL
OKU - OKUT

Abonelik Süresi	Yurtiçi	Yurtdışı
6 AYLIK	12 YTL	35 EURO
1 YILLIK	24. YTL	70 EURO

ABD, Türk hakim sınıflarını ehlileştiriyor

Hâkim sınıflar, çıkarılan gereği, halk kesimlerini kendi taraflarına çekmek için kendi aralarındaki dalaşı halkın meselesiymiş gibi gösterirler. Böylelikle, kendi aralarındaki çatışma nedeniyle daha fazla ezilen halk kitlelerinin muhtemel tepki ve müdahalelerinin önüne geçmeyi ve bu yolla sömürü sistemlerinin devamını sağlamayı hedeflemektedirler. Bunu yaparken, devlet aygıtını elinde bulundurma- nın avantajlarından da sonuna kadar faydalanırlar. Beraberinde kriz- leri, sancılar getiren ve geri dönüşü olmayan bugünkü siyasi tablo da, kastetmeye çalıştığımızı karşılar durumda. Zira hâkim sınıfların iktidar mücadelesi, gündemine en geniş kesimleri dâhil etmiştir. Halk- ların çelişkisi ve mücadelesi olmasa da, gerek bu çatışma, gerekse de Ergenekon operasyonu halkları öyle ya da böyle ilgilendirir hale gelmiştir. Kritik nokta ise emperyalistlerin ve hâkim sınıfların bu mesa- ilerini kitlelere nasıl yansıttıklarıdır. Kitleleri buna hangi söylemlerle, amaçlarla ve araçlarla dâhil ettikleridir. Yaşananların büyük oranda manipüle edildiği, çarpıtıldığı ve kitlelerin yanlış bilinç edinmesine, yanlış bir refleks göstermesine mahal verdiği açıktır.

Türk devletinin ve siyasi iktidarının iki ayrı klifi oluşturan (sı- nıfsal olarak aynı, çıkarılan ve emperyalizm ile ilişkilenmeleri fark- lılıklar taşıyan) Kemalist ulus devletin kurulmasıyla ikinci konuma düşen, dışlanan, çoğu zaman Anadolu burjuvazisi-sermayesi ile nite- lendirilen DP, MSP, MNP, Refah (MÜSİAD sermaye örgütleri olup TÜSİ- AD içerisinde de yer almaktadırlar. Yani sıra hükümet çevresinde kü- melenmiş irili ufaklı güçler) geleneğinin devamcısı klilik ile TC'nin ku- ruluşundan bugüne komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının temsilciliğini sırtlayıp, iktidarnın tesis eden, orduyu sırtını yaslayarak iktidarı her daim elinde tutan Kemalist klifi (CHP, ordu, TÜSİAD, yar- gı, üniversiteler ve devletin diğer üst kurumları) bir iktidar mücade- lesi söz konusudur. Ergenekon'la da kızışan, cisimleşen yeni gelişme- lerin özneleri, devlete hâkim olan bu sınıf klilikleridir. Ergenekon, bu- gün için bir yanılla klilklerin savaşını gizleyip sembolize ediyor. Dolayısıyla gelişmeleriyle birlikte süreci bu somut ve temel gerçeklik üzerinden okumak son derece önemlidir.

Ciddi sancılara neden olan bu iktidar mücadelesini, bu değişim ih- tiyacını ortaya çıkartan ise, ABD'nin mevcut durumdaki ihtiyaçlarıdır. Başka bir deyişle, ABD'nin emperyal imparatorluğunu sürdürebilmesi için önümüzdeki süreçte başta Ortadoğu olmak üzere yakın bölgede girişeceği ekonomik, siyasi ve askeri hamleleri gerçekleştirebilmesi için ülkemizdeki hakim sınıfların yeniden hizaya getirilmesi ihtiyacı- dır. Zira bugün için ABD emperyalizmi gerek siyasi, gerek ekonomik açıdan hatırı sayılır bir tıkanıklık yaşamaktadır. Bunu aşmak için de stratejik çıkarlarını esas alan ve dünyayı yeni bir kalıba döken proje- lerin, politikaların, işgallerin uğraşındadır. Afganistan işgalının ardın- dan Irak'ın işgaliyle somutluk kazanan Büyük Ortadoğu Projesi, ABD'nin kendisi için hazırladığı reçetedir. Aynı şekilde emperyalist ser- mayenin önündeki tüm engellerin kalkması, sermayenin her yere gir- mesi, neo-liberal politikaların/saldırıların en pürüzsüz biçimde yaşam bulması ihtiyaç olarak görülmektedir. Ortadoğu projesine endeksen- miş siyasal ve ekonomik arena her halükarda bugüne kadar stratejik usaklık görevine hale getirmeyen Türk devletinin hatırı sayılır bir ya- pılanmasını, siyasal konumunu, yeni sürecin belirlendiği tadilatı da- yatmıştır. Buna göre tasarlanmasa da 2002'de rolünü sergilemesi için hü- küm etlendiriilen AKP, emperyalizmin ihtiyacına cevap olacaktı. İslami yapısının ilımlı hale getirilerek, muhafazakârlık, demokratlık, liberal ekonomiyle de giydirilerek geniş tabana oynanması sağlanacaktı. Bir de bu model ile başta Ortadoğu ülkelerine ordu olumması düşünülü- yordu. Şayet yaşanan siyasal gelişmeler, iktidar ilişkileri doğru bir şe- kilde değerlendirilcekse-kavranacaksa ve buna göre politik bir mü- dahale geliştirilecekse, yaşananların dinamosunu oluşturan çelişkiler doğru görülmelidir. Şunu belirtmekte fayda vardı; emperyalistler Türk hâkim sınıflarının iplerini sıkımay ve devletin yeniden yapılandırılma- sını tek tarafı yapmıyor. Aksine taraflara yaptırıyor. Yani kimse muaf değil. Sürecin lehte aktörü olan AKP dahi bu işleme tabidir. Bunun en somut örneği AKP'ye açılan kapatma davasıdır. Kuşkusuz bunun kar- şılığında ABD'nin o istemediği memnuniyetsizlik halleri, Türk hâkim sı- nıflarının kararsızlık, dönem dönem rahatsızlıklarını dışı vuran tavır- ları, yerini her söylenene biat edecek, istenileni tereddütsüz uygulaya- cak tam bir teslimiyet hali alacaktır. Onun içindir ki bu operasyon AKP'yi de kapsamakta, onun da bir takım pürüzleri rendelenmekte. Dolayısıyla AKP'nin kapatılıp kapatılmayacağı, kurmaylarına siyaset yasağı getirilip getirilmeyeceği meselenin esasını oluşturmuyor. Aynı şekilde Ergenekon'u AKP'nin eseri görmek, bir bütün olarak Kemalist güçlerle ya da orduyla hesaplaşması ya da bu süreci AKP'nin tek ba- şına ve kendi inisiyatifleriyle sırtladığı da doğru değildir. Bu inşanın neti- cesinde emperyalistlerin ve uşağı Türk hâkim sınıflarının, ezilen halk- ların ve Kürt ulusunun karşısına güçlü bir şekilde çıkacağı kuvvetle muhtemel. Nitekim devrimci ve demokrat tüm kesimlerin silinip sü- pürülmesi hesabının bu inşa sürecinde kalenin baş sırasını oluşturu- ğunu büyük harflerle kaydedelim.

Emperyalist politikalar ve Büyük Ortadoğu Projesi için Türk devletinin yeniden yapılanması kaçınılmazdır

Osmanlı'nın son dönemlerinden bugüne kadar TC, kesintisiz bir şekilde emperyalizme bağımlı olmuştur. Bundandır ki TC'nin tarihi emperyalistlerin eliyle emperyalist-kapitalist sisteme eklenme- me tarihidir. Ülkede yaşanan ekonomik-sosyal-siyasal değişim ve dönü- şüm emperyalist sistemin ihtiyaçları doğrultusunda ve bu sistemin öznelerinin himayesinde yaşanıyor. Bugün için devletin bütününde yapılmak istenen yeniden yapılandırma operasyonu ilk değildir. Pe- riyojik bir şekilde on yıllardır bu müdahaleler, çoğu zaman darbeler- le birlikte, yaşanıyor. Bunun emperyalizmle olan bağımlılık ilişkisi ile yan-feodal yan-sömürge yapının doğurduğu zorunlu bir durum oldu- ğunu belirtmekte yarar var. Neticede emperyalist sistemi bugün için ayakta tutacak neo-liberal politikaların ülkemizde tesis edilmesi, böylece kapitalist-emperyalist sisteme uyumlu hale getirilmesi, bu- nun önemli bir ayağı olan Büyük Ortadoğu Projesi'nin selamete erdi- rilmesi gerçekliği söz konusu. Emperyalistler bu gerekliliğin yerine getirilmesi için bugüne kadar mevcut Kemalist iktidar/klilik ve bu klil- ğin şahı konumundaki orduyla el ele çalışmış, dönüşüm sağlamıştı. Fakat bugün için yaşanan dönüşüm süreci ewelkilerinden daha fark- lı bir değişimi dayatıyor.

ABD emperyalizmiyle göbek bağının bağlandığı 2. Emperyalist Paylaşım Savaşının ardından bugüne kadar efendilerinin bir dediğini iki etmeyen kadim uşak Türk devleti anlaşılagi üzere bugün için emperyalizmin projesine tam anlamıyla uygun görülmüyor. Peki, Türk devletinin mevcut durumu emperyalizmin ihtiyaçlarını hangi yönde karşılayamamakta? Temel neden olarak; Kemalistlerin belirli bir kesiminin İslam-laiklik histerisi, Kürt ulusal sorunu paranoyası ve tortulaşmış, esnemeyen, demode olan devletin üst yapısı şeklinde verilebilir. Hal böyle olunca devlet bugüne kadarkinden farklı olarak organize edilecek, devletin kale konumundaki kurumları hafiften sarılsacak, sert olan kabul kılınacak, esnetilecek, ihtiyaçları gidere- cek siyasi ve ekonomik zemin anayasal güvenceye alınacak vb. Sü- reç bunu dayatmaktadır. Kuşkusuz bu kolay ve sancısız olmayacak- tır. Bugün kopartılan kıyamet de bunun sancısız olmadığı gösteri- yor. Ama mümkün olduğunca bir uzlaş çarçevesi çizilmiştir. Lakin kaçınılmaz olan bir şey var ki o da; bu süreç içerisinde sivrilmiş, sırt- mış ne varsa törpüleniyor olmalıdır. Bunun için ordu da, hükümet de, ucu kendisine dokunsa dahi yaşananlara göz yumuyor. Bunun teyidi ordunun dahi bunu anlamış olması ve kendi içindeki sivrilikle- rin törpülenmesine izin vermesidir. Başbakan Erdoğan'ın Ergenekon operasyonuna dair "Son dönemde yaşananlar, bu büyük dönüşü- mün, bu büyük gelişimin değişim sancılandır" şeklindeki son derece açık ve net ifadesi yaşanan süreci arka planıyla özetlemeye yetiyor. Ergenekon operasyonun anlamı bundan başka bir şey değildir. Yeri gelmişken, Ergenekon operasyonu ile devletin varlık meselesi olan çetelerin, "derinlik"lerin kökten tasfiyesinin söz konusu olmadığını belirtelim. Yapılandırma ve sürecin gereklerine göre yeni çetelerin, Ergenekon'ların oluşturulduğundan hiç kimsenin şüphesi olmasın.

Ergenekon operasyonunun satır arasındakiler

Hâkim sınıflar nezdinde yaşanan iktidar mücadelesi nesnel ola- rak ulusal burjuvazi ve ulusal-sol Kemalist nüveleri sürecin parça- ları, cılız özneleri konumuna sokmuştur. Anti-emperyalistiklerini Kürt düşmanlığı, ordu-darbe seviciliği ve "anti-ABD'cilik" üzerinden temellendirilmeye çalışan ulusal burjuvazi ve ulusalci etiketli kesim- ler, sırtlarını dayadıkları ordunun ABD'ye, NATO'ya olan derin bağım- lılığını görmezden gelmektedir. Üzerinde dikkatle durulması gereken bir nokta da emperyalizmin ihtiyaçları doğrultusunda dönüşüm sü- recine, dolayısıyla eklenmesine "serh koyan", bir minvalde top- lumsal muhalefet örgütlenmesine girişen ulusal burjuvazinin, sol Ke- malist-ulusal kesimlerin törpüldüğü, daha doğrusu tarafsızlaştırıl- maya çalışıldığıdır. Nitekim böylesi bir süreçte ulusal burjuvazi ve ulusalci cenahın geniş bir muhalefet örgütlenme potansiyeli taşıması, emperyalizmin dönüşüm projesine eklenmiş olan güçleri, bu ke- simlere karşı bir önlem almaya itmiştir. Ergenekon operasyonu ile ulusal burjuvazinin ya da Kemalist klifi tasfiye edilmek istendiği, emperyalistlerin ve Türk hâkim sınıfların söz konusu kesimleri özel olarak hedefine aldığını söylemek doğru bir tespit değildir. Hâkim sı- nıf klilkleri bir yandan emperyalist projeye kendilerini uydurma, bu süreçte emperyalizmin baş hizmetlisi olma doğrultusunda mücade- le yürütürken, haliyle bu değişime ulusal burjuvazinin unsurları da dâhil edilmişlerdir. Yapılandırma-dönüşüm adına Ergenekon operas- yonunun faşist-ulusalci ittifakın, tepeden tırnağa Kemalizm'e bulan- dırılmış ulusal burjuvazinin tutarsız-gerici-güdük anti-ABD'ci kalkış- masına yönelindiği söylemek yanlış olmayacaktır. Bunun için üç beş generalin tutuklanmasında, faşist çetelerin icraatlarının geçici bir şe- kilde ifşa edilmesinde, darbe günlüklerinin afişe edilmesinde bir

sorun görülüyor. Diğer yandan, bu süreçte bazı sol-ulusalcıların, sol soslu Kemalistlerin, sürece müdahil olma adına gerçekleştirdikleri kalkışmalar, ne yazık ki, yanlış bir anti-emperyalist algının yaşam bullmasına hizmet etmekte. Daha da vahimi, sınıfsal mücadeleyi tür- ban-laiklik, şeriat-cumhuriyet, Kemalistler-liberal muhafazakârlar ek- senine hapsederek, sınıfsal mücadeleyi hâkim sınıfların havuzuna kaydırmıştır.

İktidar çatışmasının sonu emperyalist ve faşist saldırıların yoğunlaşmasının ta kendisidir

Yukarıda sözünü ettiğimiz uyum sürecinin sonucunda şeriat ve- ya darbenin geleceğini söylemek, şu an için gerçekçi görünmüyor. Zı- ra ne emperyalist destek ve istek, ne de toplu durum bir darbeye ze- min sunmaktadır. Kaldı ki meselenin esasını oluşturan da hiçbir şe- kilde bu değildir. Üç beş generalin emekli olduktan sonra devletin kurumsal ve hegemonik yapısında ya da emperyalistlerin istegiyle yapılmaya çalışılan hatırı sayılır bir yapılandırma organizasyonunda bir çark etmeyi getirmeyeceği gibi, bu generallerin konuyla ilgili ko- nuşmaları, birtakım planlar içerisine girmeleri darbe koşullarının oluştuğuna, darbe yapılacağına yormak da yanlış olacaktır. Aynı şe- kilde ülkede şeriat tehlikesi tellallığı yapmak da diğer bir yanlış ola- caktır. Zaten hâkim sınıflar medyayı bu yönde seferber ederek, bu yönde kitlelerin yedeklenmesini, gerçeklerin üstünün örtülmesini ve yanlış bir bilinç geliştirilmesini amaçlamaktadır. Büyük oranda da bu- nu başarmaktadır. Dolayısıyla bu yanlış bilinci kuşanan, hâkim sıf- ların çıkarlarını "düşünmek taraf olmaktadır" diyenlerin kampanyaları, hafiyeliği, bulanık bilinçle dolu bombardımanı tam da istenildiği gi- bi işlemektedir. Gerçekleri çarpıtmakta, doğruları mümkün oldu- ğunca manipüle etmektedir. Emperyalizmin ihtiyaçları doğrultusunda uygulanan/rayına oturtulmak ve yolu açılmak istenen ekono- mik-siyasi politikaların (bunun başına Ortadoğu'ya endekslenen po- litikaların yerleştirmek gerekir) bir an önce yaşamsallaşması meşru- iyetinin sağlanmasında bahsettiğimiz bayraktarlık ve bunun politik yönelimi-söylemleri kuşkuyla mahal vermeyecek şekilde ideolojik işlev görmektedir. Muhafazakârlık, demokrasi, liberalizm gibi kav- ramlar ise bunun edevatlan oluyor. Ergenekon'la kodlanan ya da eşitlenen bu geniş, temelleri yerinden oynatan siyasi süreçte esas olan devlete hâkim olan sınıfların hangi kanadının/klifinin egemen olacağı ve emperyalizmin efendiliğinde aktör olacağıdır. Bu esas gö- rülmediği takdirde, yapılacak her değerlendirme, gösterilecek her refleks, geliştirilecek her politika hâkim sınıfların iktidar savaşının, gerisindeki ve berisindeki aktörlerin perdesini örtme pozisyonunda olacaktır. Ama en nihayetinde eğer süreç bir tanımlama getirecek- sek o da; ABD'nin Ortadoğu ve yakın coğrafyada hayata geçirmeye çalıştığı emperyalist projelere uyum ve bu süreçte ona hizmet sun- ma yarışı olduğudur.

Bu mücadele halkların mücadelesi değildir

Bugüne kadar görülmüştür ki emperyalist saldırıgınlığın yoğun- laştığı, hâkim sınıfların farklı klilkleri arasındaki çatışmanın keskinleş- tiği süreçler; ezilen halklara ve uluslara yönelik saldırıların ebeliğini yapmaktadır, faşizmi perçinlemektedir. AKP bayraktarlarının propa- ganda ettikleri gibi darbelerle hesaplaşmayı, demokratikleşmeyi, öz- gürlükleri vb hiçbir şekilde getiremez. Önümüzdeki günlerde, bu bas- kı ve saldırılar tüm çıplaklığıyla gözlerimizin önüne gelecektir. Bu ça- tışma tablosunda AKP'yi destekleyerek ve Ergenekon soruşturma- sından yararlanarak "derin devlet"ten, askeri diktatörlük ve darbele- rinden kurtulmayı, AB reformlarına yeniden başlamayı, böylece de- mokrasiye ulaşmayı, Kürt ulusal sorununun çözümünü hesaplayan kör liberaller, ona bannmış solcular, reformistler, AB'çiler emperyalist- lerin ve uşağı hâkim sınıfların batallığına saplanmaktadır. Hiçbir ger- çeklikleri olmayıp, somut durumu yanlış, aynı zamanda karşıt taraf- tan okumaktalar. Buna binaen; toplu duruma birlikte mevcut siyasi tablo, ezilen halkların ve Kürt ulusunun faşist saldırıların, hak gaspla- rının cenderesine alındığı bir yöne doğru ilerlemektedir. Bu, doğru bir şekilde görülmelidir. Devrim-demokrasi güçlerinin bu süreçte yap- ması zorunlu olan şey ve en hayırlı şey bu gerçekliğe doğru bir ze- minde, doğru bir perspektifle müdahale etmesidir. En geniş kesimle- rin, işçilerin-köylülerin-emekçilerin, ezilen Kürt ulusunun güçlü birlik- teliliğinin sağlandığı politik hat örülmesi bir zorunluluk arz ediyor. Bu da hâkim sınıfların gerisinde, yanında saf tutulacak değil, komünist- ler önderliğinde onları karşısına alacak bağımsız ve doğru bir ittifak ile mümkündür. Ezilen halklarımız ve ezilen Kürt ulusunun kuyusu kazılırken emperyalistler ve uşakları zafere hazırlanıyor. Buna karşı hareket geçelim. Halkların kardeşliği ve birliği için mücadele bayra- ğını yükseltelim. Emperyalistlerin ve uşaklarının saldırılarına karşı Ye- ni Demokrasi mücadelesini yükseltelim.

SINIF TAVRI

İsmail UÇAR

İdeolojik sağlamlık ve siyasete güvenmek

Ülkemizdeki devrimci-komünist hareketin sistem karşıtı ola- rak geliştirdiği mücadele tarihi, uzun ve bir o kadar da ağır kayıp- ların olduğu bir gerçekliğe sahiptir. Ancak bu uzun süreli verilen mücadele tarihinde, kimi zaman içine düşülen örgütsel zaafiyetler, uzun vadede tedavisi zor olacak bazı tahribatlara yol açmıştır. Özellikle de seksenlerin arifesinde, devrimci örgütler arasında baş- layan çatışmalı ortam, halk kitleleri içerisinde olumsuzluklara yol açmıştı. Devrimci örgütler arası verilmesi gereken ideolojik müca- dele, siyasi mücadeleye dönüştürülerek, şiddetin kutsandığı bir hal almıştı. O süreçten bugüne, belli dönemlerde benzer durumlar ya- şanmış olsa da, geline nokta daha düşük seviyede benzer so- runların yaşandığını söyleyebiliriz. Fakat o dönemin koşulları ve mücadeledeki kitesellik bugünkü durum ile karşılaştırıldığında, bi- linçlerin düne göre daha fazla yıkıma uğradığı söylenebilir.

Küçük burjuva örgütlerin ideolojik, politik, örgütsel çizgile- rinden kaynaklı, gelişmekte olan bu çatışmalı ortamın kitlelerde yarattığı olumsuz etki, hedeflenen devrim mücadelesini olumsuz biçimde etkilemiştir. Örgütsel çıkarların, halkın çıkarları önüne geçtiği böylesi süreçlerde, dar grupçu ve benmerkezcı anlayış- lar, kitleler adına söz söyleme yetkisini tamamiyla kendisinde bu- larak, öznelci yaklaşımlar sergilemişlerdir. Devrimci mücadeleyi öncü güçlerden ibaret gören ve kendisinin her söylediğini mutlak doğru gören kimi anlayışlar, devrim adına yaptıkları bu yanlışları başkalarına fatura ederek, kendilerini sorgulamak yerine, başka- larını sorgulamayı öncelikli kılmışlardır.

Bu sorunları esasen oluşturan ideolojik zayıflığın ve siyaseten kendisine olan güvensizliğin bir ürünü olduğunu görmek gerekir. Dönemsel olarak politik durumdaki kaynaklı oluşacak sorunların, bir dönem sonra gelişilmesi muhtemel iken, küçük burjuva ideolojik çizgiden kaynaklı yaşanan sorunların giderilme olanağı zayıflıyor. Söz konusu sorunların giderilmesi örgütsel olarak köklü değişimler- le mümkün olabilir. Dönem dönem biçimsel olarak bazı değişimler- in yaşanması, o çizginin esasta değiştiği anlamına gelmemelidir.

Sistemin baskı ve sömürüsüne karşı çıkıp, belirlenen hedefler doğrultusunda büyük bedeller ödenirken, kitlelerin değişimi ve dönüşümünde zora dayalı siyaset tarzı benimsenmesi, belli ölçü- llerde sistemle ayrılaşma anlamına gelmektedir. Sorunun özüne inildiği takdirde, aynı ideolojik zeminde beslenildiği görülmekte- dir. Kurulan baskı ve yaşanan sömürünün boyutu biçimsel farklılıklar taşısa da, esasta bu yaşanan pratiğe yön veren siyase- tin beslenildiği düşünce sistematiği aynıdır. Teorik düşüncenin pratikteki yansımaları, hedeflenen iktidar biçimini belirler durum- dadır. Söylenenler pratikle buluşmadığında, sadece bir söylem olarak kalır ve yaşamdaki hükümünü yitirmeye başlar.

Hedefleneni gerçekleştirmek için kullanılan güç, tek başına he- defe varmaya veya kazanmaya yetmeyecektir. Bundandır ki pratik- te sergilememiz gereken davranışları önemli yerden düşürmektir. Halka karşı zora başvurma ve gönüllülüğü yadsıyan davranışlar- da bulunmanın devrimci tutumla ilişkilendirilmesi, hedeflenen ikti- dar biçimini ve yönetmedeki şeffaflığı tartışır durumdadır.

Bugün yapacaklarımızın, hedeflenen iktidar anlayışının bir parçası olduğunu ve halk iktidarı dönemindeki esas yaklaşımımı- zın ne olacağı yönünde ciddi bir referanstır. Halkla birlikte, hal- kın mücadelesini yürütmek istiyorsak, halkın devrimcilerin lehine ve aleyhine kullandığı her ifadeyi dikkate almak durumundayız. Eğer bu mücadeleyi devrimci, komünistlerden öte halkın müca- delesi olarak görüyorsak, olacak devrimin sahibi de halkın kendisi- dir. Kitlelerin gönüllü katılımı ile yürütülmeyen mücadelenin belli bir aşamanın ötesine geçmesi mümkün değildir.

Bu açıdan devrimci hareketin en zor koşullarda mücadele ederek yarattığı emeğin saygınlığını zayıflatana problemi yanların var olduğunu belirtmek gerekir. Kimi yerlerde uygulanan siyaset yasağı, halka karşı sol sekte tutumları ve devrimciler arasın- da yaşanan şiddetlin gündem oluşturduğu görülmektedir. Örgüt- sel nicel güce dayanarak sergilenen yasağı tutumun gerekçesi ne olursa olsun, bunun devrimci anlayışla açıklanması mümkün de- ğildir. Devrimciler yarattığı değerleri birleştirip, iktidar mücade- lesinde, esasta kendi güçlerine dayansalar da, devrimci hareketin diğer özneleriyle bir arada durmanın koşullarını sonuna kadar zorlamalıdır. Halkın çıkarlarını savunurken, halkın gönüllü ka- tılımını esas almalıdır. Devrimcileri arası sorunlarda kendisini ak- lamak yerine, eleştiri özeleştir mekanizmasını işleterek, yanlış gelişmelerin önüne geçmelidirler. Devrimciler arası sorunların çö- zümünde ortaya konan kimi olumsuz tutumların temelinde, siyase- ten çıkmazlığın ve zayıflığın olduğunu görmek gerekir. Siyase- ten kendisine güvenen hiçbir hareket veya örgüt, sorunların çö- zümünde zoru öncelikli hale getiremez, ya da yetmezliklerinin gerekçesi yapamaz. Bizler mevcut gerçeklerin üzerinden yüksele- rek, nesnel gerçeklik kadar, önel gerçekliği de halk kitleleriyle paylaşacak kadar açık ve şeffaf olmalıyız. Bizlerin siyasetteki şef- fafığımız, kitlelere aktarılsa ancak anlam ifade eder. Kimi dö- nemlerde özel durumun öne çıkma ihtimalini zayıflatılacak olan- da kitle denetimidir. Kitlelerden öğrenileni, sentezleyip kitlelere götürme görevi bizlerin olsa da, devrimin onların eseri olduğunu unutmamak gerekir. Bundandır ki kitleler için yaptığımız hiçbir şeyi, kitlelerden saklayamayız.

Devrimci mücadele içerisinde, liberalizme, oportünizme düş- meden daha fazla eleştiri ve özeleştir mekanizmasını zorlamalı- yız. Mücadelenin seyri içerisinde doğru tutumların gelişmesi için, ideolojik mücadeleye daha fazla önem vererek, hem kendimizin, hem de devrimci dostlarımızın bu yönlü gelişimini sağlamalıyız. Bunu yaparken, kimilerinin hatalarına karşı, gelecek fırsatçılığı mahkûm ederek, sorunların giderilmesini devrimci zeminde irde- lemeliyiz. Hataların yapılması kaçınılmazdır. Ancak önemli olan bu hatalardan dersler çıkararak bir daha yaşanmamasını sağla- maktır. Eğer hedeflenen kitlelerin iktidarlaşması ise, onu bu bi- linç berraklığıyla yapma durumuna sahibiz

TARİHİ, TEMELLERİ ÜZERİNDEN

DOSYA

1968 Hareketi, 71 Devrimci-Komünist Çıkışı, Görülmeyenler (2)

68 Hareketi'nin ve deneyimlerinin süzülmesi, sorgulanması, 71 devrimci-komünist çıkışı ve kopuşunu zorunlu kılmıştı. Denizlerin önderliğindeki THKO ile Mahirlerin önderliğindeki THKP-C devrimci mücadelelerini silahlı bir mücadeleye evriltilmiş, bazı kopuşlar sağlamışlarsa da, gerçek manada bir ideolojik kopuşu sağlayamamışlardı. Kemalizm, ülkenin sosyo-ekonomik yapı tahlili, sınıfların tahlili, devletin yapısı, ulusal sorun (doğalında Kürt ulusal sorunu), devrimin stratejisi-programı, devrimin ittifakları gibi meseleleri bilimsel bir muhasebeye tabi tutarak, o güne kadar sınıf mücadelesinin üzerine çöreklenmiş reformizm, revizyonizm gibi ideolojik akımları mahkûm eden İbrahim Kaypakaya olmuştur. Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin çığır açıcılığıyla, dyeni-nitel perspektifi ülkemiz sınıf mücadelesine kazandıran Kaypakaya, Marksist-Leninst-Maoist ideolojik çizginin somutlaştığı TKP-(ML) ile "ihtilalci komünizmin" temsilcisi olmuştur

Reformist ve küçük burjuva yapılar, 1960 darbesini, emperyalizmle el ele veren komprador burjuvaziye karşı, ordunun "milli" bir refleksle önüne geçmek için yaptığı savunmuşlardır. Doğalında bu darbe, milli, demokratik, ilerici vb. şekilde görülmüştür. Bugün de övülen, daha doğrusu hasret çekilen bu darbenin anayasası, demokratik, özgürlükçü, emekçilere bir yığın hak tanıyan anayasa olarak görülmektedir. Oysaki 60 darbesini ve anayasasını ileric, demokratik görmek, Kemalizm'i ve burjuva feodal diktatörlüğünü kutsamak, burjuva feodal sistemle barışık olmak anlamına gelmektedir, ki bu da siyasi körlüktür, sınıf uzlaşmacılığıdır, komünist bir perspektif değildir. Marksizm-Leninizm-Maoizm'e aykırıdır.

Peki, 60 darbesi ne anlama gelmiştir? 60 darbesi emperyalist sermayenin önünü açmıştır, emperyalizme bağlılığın daha da perçinlenmesinin adımı olmuştur. Komprador burjuvazinin güçlenmesini sağlamıştır. Sınıf mücadelesinin kontrol altına alınması, sistem içine hapsedilmesi için düzenlemeler yapılmıştır. İşçilerin, sendikalaşmaları için önünün açılması yanıtıdır. Zira emperyalistler eliyle yapılanan devletin bu tür düzenlemeleri, kendi çıkarı içindir, zarruri olmuştur. Yoksa demokratikliğinden değildir. MGK oluşturulmuştur, sermaye oluşturmaya için OYAK'laştırmaya gidilmiştir. 60 darbesi ve 61 anayasasının bir takım "demokratik haklar" sağladığı görecelidir. Bunu zorunlu kılan da ifade etmeye çalıştığımız gibi emperyalizmin ve uşağı Türk hakim sınıfının önünü açmak için devletin yapılandırılmasıdır. Nitekim 61 anayasasındaki düzenlemeler, emperyalist sermayenin rahatça girmesi-dolaşması ile komprador burjuvazinin misyonunun güçlendirilmesi yönünde olmuştur. (1971 ve 80 darbelerinin mantığı ve mutfağının 60 darbesi olduğunu söylemek hatalı olmaz herhalde).

Kuşkusuz 60 darbesinin yaratmış olduğu bilinç bulanıklığı, ülkemizdeki emekçilerin, işçilerin mücadelesindeki bulanıklığa da etki etmiştir. Bu etki, devrimci harekete de (özellikle küçük burjuva devrimci, reformist) sirayet etmiş, siyasal ve ideolojik zeminlerini güçlendirmiştir. Babür Pınar, bu etkiyi şöyle değerlendirmektedir: "1960 askeri darbesine olduğundan farklı anlam yüklenmesi, ideolojik olarak küçük burjuva reformist ve sosyalist hareketin siyasi ve ideolojik zeminini güçlendirdi. 1960 darbesi sonrası küçük burjuvazinin siyasi ve ideolojik alanlarda at koşturmasının zemini sağlanmıştırdı. Bu durumun, işçi sınıfı hareketinin devrimci rotaya girmesi önünde bir set oluşturduğu açıktır. Özellikle küçük burjuva aktivist / sosyalist hareketin 1961 anayasasının sağladığı kısırlı "özgürlükler" temelinde serpilip gelişmesi, işçi sınıfı hareketinin devrimci rotanın geri plana atılmasında önemli rol oynadı. Rejim, sermayenin tekelci gelişmesinin koşullarını güçlendirici etki yaptığı oranda; tekelci sermaye karşısı toplumsal güçlerin de siyasi ve ideolojik alanda boy göstermesinin önü açıldı. Tekelci sermaye karşısı küçük burjuvazinin siyasi alana bu dönemde hızla ve yoğun girmesinin nedeni budur. Tekelleşmenin küçük burjuvaziyi yok olma tehlikesiyle karşı karşıya getirmesinin yarattığı öfkenin artması küçük burjuva sosyalizminin (Kürt ve Türk reformist/devrimci tüm hareketlerin) filiz vermesini sağladı ve 1970'lerde dünya ölçeğinde gelişen küçük burjuva sosyalist hareketinin ideolojik etkisi ile hareket ateslendi"

60 darbesinin etkisi kuşkusuz, esasta ülke gerçekliğinin MLM bir temelde tahlil edilememesinden ve bu yönlü bir mücadele hattı oluşturmadan, Kemalizm'den kopamamadan kaynaklanmaktadır. 68'ler de damgasını vuran küçük burjuva hareketler orduyu ilerici ve devrimci görmüş, dolayısıyla devrimin bir parçası ilan etmiş, hatta verilen mücadelenin amacının "ikinci bir kurtuluş savaşı başlatmak", "M. Kemal'in yarım bıraktığı devrimi tamamlamak", "1960 anayasasının demokratik sınırlarını genişletmek" yönünde olduğunu savunmuştur. Katıldığı bir panelde Ragıp Zarakolu'nun 27 Mayıs'la ilgili şu ifadesi önemlidir: "Onu yarım kalmış bir ihtilal olarak görüyor, devam ettirmek gerektiğini düşünüyorduk. Ama zamanla dünyadaki mücadeleleri de takip ederek sosyalistlerin, işçi sınıfının önderliğini ön plana çıkararak, bunu aşan bir duruş sergilemesi gerektiğini anladık. 65 ve 66'da 'ulusala sol' belirleyici olmuştur." Burjuva feodal Türk devletinin kurucu unsuru olan ve en temel kurumu orduyu ilerici, sol görmek, en hafifinden ideolojik körlüktür, siyasi körlüktür ve olsa olsa küçük burjuva sınıf çizgisinin vazgeçilmez argümanıdır. 68 döneminin gerçekliğini göz önünde bulundurduğumuzda, devrimci hareketler her ne kadar

ideolojilerini Marksizm ve Leninizm'e dayandırmış gibi görünse de, bu, etkilenmeden öteye geçememişti; ML etkilenme Kemalizm ve ordculukla evlendirilmişti. Nihayetinde Kemalist ideolojinin harekete yön vermesi esas olmuştur. Ne var ki bu gerçeklik, 68 öncesi ve sonrasıyla sınırlı değildir. Zira devrim, demokrasi ve komünizm mücadelesi üzerinde serili olan ölü toprak (Kemalizm'den kopamayan, MLM olmayan çizgiler) 71 devrimci çıkışına kadarki 50 yıllık zaman diliminde aynen kalmıştır.

68'in, 71'i ve bugünü de var

68'de yükselen ve kitlesleşen toplumsal mücadele, kendi dönemiyle sınırlı kalmadı. Kopukluk yaşamadan, kendisini ileriki hareketlere evimmiştir. 71 devrimci-komünist çıkışına zemin oluşturmuştur. 68 Hareketi ve mücadelesi, ülke devrimci hareketinde çığır açacak kopuşlara açık kapı bırakmıştır. Yaratıldığı birikim, tarihsel süreç içerisinde değişimler yaşayarak, bugüne taşınabilmiştir/taşınmaya da devam etmektedir. Kuşkusuz, bahsettiğimiz dönem her yönüyle sorgu suale tabi tutulamayacak, doğru ve yanlışıyla tahlil edilemeyecek gibi bir dogmatizme sahip değildir. Nitekim dönemin önderleri Deniz, Mahir ve İbrahim, yaşanan toplumsal hareket içerisinde bir yandan devrimci faaliyet yürütürlerken, diğer yandan da üyesi oldukları örgütlerin-partilerin gelişen hareket karşısındaki rolünü, tavırını ve ideolojik bakışını sorgulamışlardır. Devrimci yönelim içerisinde girerek, reformist, revizyonist akımlara karşı devrimci-komünist bir kopuş içerisinde girişmişlerdir. 68 Hareketinin ve deneyimlerinin süzülmesi, sorgulanması, 71 devrimci-komünist çıkışı ve kopuşunu zorunlu kılmıştı. Keza hakim sınıflar, bu çıkışa karşı 1971'de askeri faşist darbeyi gerçekleştirmişlerdi. Bu darbeyle, kitlesleşen ve güçlenen toplumsal mücadelenin ezilmesi ve önderlerinin yok edilmesi amaçlanmıştı. 71 faşist darbesi aynı zamanda devrimci hareketin bazı gerçekleri görmesine ve kısmi kopuşların yaşanmasına neden olmuştur. Denizlerin önderliğindeki THKO ile Mahirlerin önderliğindeki THKP-C, devrimci mücadelelerini silahlı bir mücadeleye evriltilmiş, bazı kopuşlar sağlamışlarsa da, ideolojik bir kopuş sağlayamamışlardır. Ülke devrim ve komünizm mücadelesinde kilit meselelerden biri olan Kemalizm (ve iktidarı olan burjuva-feodal faşist diktatörlük) ve ülke sınıfınının tahlili muhasebe edilememiş, Kemalizm'den köklü bir kopuş sağlanmamıştır. Kemalizm, ülkenin sosyo-ekonomik yapı tahlili, sınıfların tahlili, devletin yapısı, ulusal sorun (doğalında Kürt ulusal sorunu) devrimin stratejisi-programı, devrimin ittifakları gibi meseleleri bilimsel bir muhasebeye tabi tutarak, o güne kadar sınıf mücadelesinin üzerine çöreklenmiş reformizmi, MLM olmayan her türlü ideolojik akımları mahkûm eden İbrahim Kaypakaya olmuştur. Kemalizm'in gerici-faşist yönünü görerek, köklü bir kopuş gerçekleştirmişti.

Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin çığır açıcılığıyla yeni-nitel komünist perspektifi ülke sınıf mücadelesine kazandıran Kaypakaya, Marksist-Leninst-Maoist ideolojik çizgiyle ülkemizde kurmuş olduğu TKP(M-L) ile "ihtilalci komünizmin" temsilcisi olmuştur. Kaypakaya'nın devrimci-komünist çıkışı, aynı zamanda köklü kopuşun daha başından burjuva-feodal devletin hedefine girmesine neden olmuştur. Devlet, Kaypakaya'yı, sahip olduğu ideolojisini, "ihtilalci komünizmin en tehlikelisi" şeklinde nitelemiştir. Devletin Kaypakaya ve düşüncesine dair bakışı bugün de sürmekle beraber, isminin anılması dahi baskılarla, yargılamalarla karşılık bulmaktadır. 68 Hareketi, 71 devrimci-komünist çıkışı gibi dönemlerin değerlendirilmesinde, tartışılmasında Kaypakaya fobisi anlam içeren bir durumdur. Bugün geniş kesimlerce tarihsel gerçekliği ve bütünlüğünden uzaklaştırılmış 68 ve bu dönemin önderleri olan Deniz ve Mahir'in sık tartışılması, dizileme konu (malzeme) edilmesi, burjuva gazetelerin sayfalarını süsleyerek "nostalgik" bir anımsatmaya mazhar olması- buna rağmen Kapakaya'nın hiçbir şekilde yer alması, Kaypakaya gerçekliğiyle anlaşılabilir bir durumdur. Mahirlerin ve özellikle Denizlerin, sistemin, reformistlerin, liberal dalkavukların tercihi olması, yine Deniz ve Mahirlerin içinin boşaltılarak sistemle barıştırılmak

Reformist ve küçük burjuva yapılar, 1960 darbesini, emperyalizmle el ele veren komprador burjuvaziye karşı, ordunun "milli" bir refleksle önüne geçmek için yaptığını savunmuşlardır. Doğalında bu darbe, milli, demokratik, ilerici vb. şekilde görülmüştür. Bugün de övülen, daha doğrusu hasret çekilen bu darbenin anayasası, demokratik, özgürlükçü, emekçilere bir yığın hak tanıyan anayasa olarak görülmektedir. Oysaki 60 darbesini ve anayasasını ilerici, demokratik görmek, Kemalizm'i ve burjuva feodal diktatörlüğünü kutsamaktır

istenmesinin açıklaması ideolojik bir şekilde verilebilir. Zira Denizler ve Mahirlerin Kemalizm'e bakışları, siyasi çizgilerinin ve düşüncelerinin zayıf halkasını oluşturur. Mevcut sistem de bunun ayırıcında olup, yine sistemin de zayıf halkası ile kesişmektedir. Kemalizm'in ve ordunun yüceltilmesinde, düzen için bir "devrimciliğin" portresinin çizilmesinde Deniz ve Mahir'in ikonlaştırılması, hatta kahramanlık kültü haline getirilmesi, fakat Kaypakaya'nın bunun dışında kalması, meseleyi idrak etme adına dikkat merkezini oluşturur.

Devrimci önderler ehlileştirilemez

2002'de AKP'nin hükümete gelmesiyle birlikte bilindiği gibi Türk hakim sınıflar arasındaki çatışma şiddetlenmiş, Kemalist klik (başta CHP ve ordu olmak üzere) ile AKP arasındaki karşılıklı hamleler bunun somut halini oluşturmuştu. Böylesi siyasi tabloda göze çarpan bir gelişme kuşkusuz liberallerin, AB sevdalılarının, reformistlerin AKP'yi demokrasi ve insan hakları havarisi olarak görmesi olmuştur. Öyle ki iş, AKP'nin hükümete gelişinin, ilerici, demokrasi yanlısı, hatta demokratik devrimin tamamlanışı gibi görüleceği bir zaviyeliğe kadar gitmiştir. Kemalist kılıçe karşı liberal ve reformistler, AKP'ye yedeklenmede ve AKP ile hareket etme noktasında herhangi bir sakınca görmemişlerdir; "Taraflar" gazetesinde kümelenen ve AKP'ye akıl vermede kendisine misyon biçen "demokrasici", "özgürlükçü", "serbest piyasacı", "AB olmazsa olmazı", "darbe-darbeci karşıtı", "Kemalizm'den hoşnutsuz" meşum liberaler-reformistler, göstermiş oldukları akıl almaz gayretleriyle AKP'nin bayraktarlığını devralabileceğini adeta kanıtlamıştır. AB kistaslarını yerine getirmekle, Ergenekonların tasfiye edilmesiyle, darbecilğe son vermekle ülkenin demokratikleşeceğini, sorunların çözüleceğini vb. düşünen "iyi niyetli" liberalerimiz kuşkusuz bunun ideolojik dayanağını emperyalizmin sermayesinin serbestliği anlayışından, burjuvazinin iktidarındın ve demokrasi anlayışından almaktadır. Ülkenin sosyo-ekonomik yapısını, sınıf ve devlet gerçekliğini görmek istemeyen liberal ve reformist-

68 Hareketi tüm ülkelerde

Dünyanın çeşitli bölgelerinde dalga dalga gelişen mücadeleler etkisini kısa zamanda ülkemize yansıtmış, eş zamanlı olarak hareketlilik ülkede yaşam bulmuştur. Toplumsal hareketliliği ayağa kaldıracak dinamikler uygun bir zemin sunmuştur. Diğer yıllarda görülmemiş sendikall eylemler, top- rak işgalleri, grevler, öğrenci eylemleri kendini iyice hissettirmiştir. Dünyanın diğer bölgelerinde gelişen 68 Hareketi kısa süre içinde kesintiyi uğramış, hatta söntülmüştür. Bu durum, hareketin farklı ülkelerde kendi özgün koşullarına göre farklı bir hal alması ile ilişkilendirilebilir. Örneğin, Arjantin'deki başkaldırı 69'daki güçlü eylemlere ve cunta yönetiminin zayıflamasına kadar iki yıl sürmüştü. İtalya'daki öğrencilerin direnişi bir yılla sınırlı kalmıştı. Şili'deki direniş Allende'nin seçilmesiyle durulmuştu, Portekiz, Yunanistan, ABD'de ırkçılığa karşı demokratik hak mücadelesinin büyük

oranda başarıya ulaşmasıyla eylemlerin durulması keza öyledir. Bizde ise 68 hareketi toplumsal dinamizi ve deneyimleri ile birlikte 71'e ve sonrasına evrilmiştir. Ülke- mizde 68, dünyadaki hareketlerden etkilenmekle birlikte, salt anti-emperyalist mücadeleyle ya da demokrasi mücadelesiyle sınırlı olmamıştır. Zira 68 hareketi ve bu hareketin toplumsal dinamizi üzerinden yükselen 71 devrimci ve komünist çıkışına damgasını vuran, devrim fikri ve mücadelesi olmuştur.

Hâkim sınıfların ve reformistlerin bilingçleri bulandırarak 68'i öğrenci hareketi ve bilhassa Fransa'daki öğrenci hareketleriyle bağlantılı bir şekilde göstermeye çalıştıklarının aksine 68 dönemi, öğrenci hareketleriyle sınırlı kalmamıştır. Antiemperyalist öğrenci eylemlerinin yanı sıra, grevler, fabrika işgalleri, toprak işgalleri yoğun bir şekilde yaşanmıştır. Ne var ki bu ayaklan-

şı örgütleyecek, doğru bir hatta kanaliz edecek bir güç, bir önderlik, bir sınıf örgütü yoktu. En basitiyle öğrenci hareketleri ile işçi-köylü hareketleri buluşamamıştır. Daha önemli bu bağı oluşturacak sınıf temelli, Marksist-Leninst-Maoist siyasi çizgide bir komünist partisi olmamıştır. MLM bir program ve manifestosunun yokluğu, 68 devrimci mücadelesinin en büyük eksikliği olmuştur. Bu eksiklik, toplumsal bütünlük içinde işçi sınıfıyla güçlü bir pratik ilişki kurulmasına engel olmuş, işçi hareketinin reformist sendikaların denetimine sokulmasına neden olmuştur.

68 sürecinde, devrim talebinin kitlelerin gündemine yaygın bir şekilde girmesine karşın, neden zincirin ülkemizdeki halkası kırılarak, devrim ete kemiğe büründürülemedi sorusunun cevabı da yukarıda açıklamaya çalıştığımız nedenlerde yatmaktadır.

lerimiz, haliyle çözümü mevcut sistemden ummakta- daha da önemlisi bu sistemin kendisini devam ettirmesinde teslim edilecek hizmette de kusur etmemektedirler. Bu hizmetlerden en kayda değer olanı ise bugünlerde gündemden düşmeyen 68-71 tarihsel süreci tartışmasıdır. Ne var ki, tartışmadan çok, ezilenlerin mücadelesini yok sayma, sınıf mücadelesi gerçekliğini inkâr etme, bu mücadele içerisinde savaşı ve bedel ödeyen özneleri karalama, onlara ve mücadelelerine saldırma dersek abartı sayılmayacaktır. AKP ile CHP-Ordu nezdinde tımanan çatışma ve bu çatışmadan türeyen Ergenekon operasyonu gibi gelişmeler, birden Kemalizm, darbencilik, 68-71 tartışmalarını gündemleştirdi. 68 Hareketi-kuşağı, dönemin önderleri, son dönemde televizyon dizilerine kadar sirayet etti, AB'ci liberal yazılı medyada bolca yazılan-çizilen konu haline geldi. Altını çizmek gerekir ki, 68 Hareketi ve önderlerinin "sevgi- vesiyile başlatıldığı 68 tartışması da bu ihtiyacın ürünü olarak değerlendirilmelidir. Gazetede günlerce yapılan tartışmalardan da görülmüştür ki amaç, dönemi ve dönemin gerçekliğini değerlendirmek, bilimsel bir muhasebeye tutmak ve demokrasi mücadelesi için öğrenmek olmamıştır. Aksine hakim sınıfların (mesela temsilcisi AKP) ve yardıqlarının yönelimine, siyasetine dayanak oluşturmak, kendisini meşrulaştırmak amaçlı olmuştur. 68 Hareketinin sadece ülkemizde değil, başta İngiltere, Fransa gibi ülkelerde hakim sınıflarca günah keçisi addedilmek istenmesi, birçok kötülüğün sebebi görülmek istenmesi ve içini boşaltılması, hem dikkate değerdir, hem de neden 40. yılda ve bunun nasıl bir toplu durum ürünü olduğu sorularını sorma ihtiyacı uyandırıyor. Ülkenin içinde bulunduğu çok yönlü durum gözıldığında, bu anlaşılır bir durumdur. 68 Hareketi ve önderlerinden Deniz ve Mahir'in "darbecilikle", "orduculuk-

la", devletin kurduğu ve ta kendisi olduğu Ergenekon faşist örgütlenmelerle ilişkilendirilmesi, bunun üzerinden "Denizlerin yolunun", genelde de 68'in "red- dedilmesi" mevzuu anlamak açısından iyi bir özet sunmaktadır.

Tarafların ve türevlerinin bu "tarafı" ancak ve ancak sınıfsal dokulanyla, ideolojik çizgisiyle değerlendirilebilir. 68-71 değerlendirilirken, dönem ve önderlerinin birbirinden kopandığı bariz bir şekilde görülmektedir. Toplumsal hareketin damgasını vurdugu 68 ve devamının "Denizlerin yolu" şeklinde değerlendirilmesi, kitlesel harekete yer verilmemesi, öne çıkmış ve simgeleşmiş üç önderin birbirinden kopartılması ve marjinal, şiddet yanılan, "ordu sevicileri" olarak yansıtılması, tarihi reddediş olduğu gibi, ideolojik manipölasyonu barındırmaktadır. Önceki satırlarımızda da döneme damgasını vuran sınıfsal-ideolojik karakteri; Deniz ve Mahirlerin Kemalist ideolojiden kopamadıklarını açıklamaya çalışmıştık. Hatta bu yönün zayıf halka olduğunu belirtmiştik. Liberaler-reformistler, bu durumu 68'e ve önderlerine saldırı, onları karalama, darbeci, şiddet yanılan vb. göstermek için araçlaştırmaktadır. Medyada yapılan tartışmalarda Deniz ve Mahirlerin Mustafa Kemal'i ve orduyu devrimci gördüğü aksettirilmektedir. Kemalizm'in etkisi altında oldukları görülebilecek bir şeydir. Fakat salt Kemalizm'i pürü pak gördükleri, orduyu "en devrimci" gördükleri ya da bütün mücadelenin bununla sınırlandığı doğru değildir. Benzer bir şekilde Mahir'in ordu içerisindeki bir takım subaylarla ilişki içerisinde olması onu darbeci, Ergenekoncu yapamayacağı, basit bir mantıkla da ifade edilebilir. Bugün Kemalist kiliğin orducu-ulusalcı, Kızıllemacı, Ergenekoncu vb. hakim sınıfların genisine yedeklenen yapılanmaların 68 ve önderleriyle bütünleştirilmesi, hakim sınıfların sözcülüğünü olarak ezilen halkların ve ulusların haklı-meşru mücadelesine, sınıf savaşımının tarihselliği ve gerçekliğine saldırıdan başka bir şeyi ifade etmemektedir.

OKUMAK

farklı mecraya akmıştır

Hakim sınıflar ve reformist örgütler, 68 Hareketi ve devamındaki 71 çıkışının özellikle 'nostaljik', 'yanlış', 'maceracı' yönünü ön plana çıkararak, bu süreci ezilenlerin sınıf mücadelesinden alıp, sisteme yedekleme gayreti içerisine girmişlerdir her zaman. Mücadele veren öznelerin yanlış yaptığı, acizliğe düşüp saptıkları özellikle vurgulanarak, sınıf mücadelesinin içinin boşaltılması amaçlanırken öte yandan halkların ve ezilen ulusların nasıl bir mücadele yürütüleceğinin sınırları da çizilmektedir. Devrimci önderler ise tüketim nesnesi haline getirilirken, bağında dinamizmi taşıyan gençliğe ise bir model sunulmak istenmektedir. Ama öz itibarıyla mücadelenin basit nesneler gibi tüketilebileceği, geçici olduğu, olması gerekenin sistemle barışık olunması gerektiği, "silahla, külahla" bu işin olmayacağı bilinci yerleştirilmek istenmektedir. "Demokratikleşme mücadelesi, seçim yoluyla parlamentoda bulunarak verilebilir" anlayışı söz konusu ideolojinin formülasyonudur. Genel itiba-

ıyla baktığımızda, 68'le belirginleşen toplumsal mücadele, üç biçimde değerlendirilmeye maruz kalmıştır. Ve her değerlendirme, sahip olunan ideolojik zeminden hareketle yapılmıştır (Ki böyle de olmak zorundadır). Reformist-küçük burjuva yapılar, 68 ve 71'in küçük burjuva çıkışları, maceracılığı, nostaljik yönü üzerinde odaklanır. Sınıfsal mücadele içerisindeki yeri, anlamı, tarihsel koşullar, ideolojik karakteri muhasebelerin temelinde yer almaz. Dönemi tarihsel gerçekliği ve bütünlüğü içerisinde görecek, kavrayacak, ders çıkaracak bilimsel ideoloji üzerinden hareket etmek söz konusu değildir. 68 ve 71'in "nostaljik" yönü böyleyken, bir diğer yönü ise o dönem için verilen mücadele mevcut burjuva feodal iktidarı hedeflememiştir. İktidar perspektifinden yoksun bir demokrasi ve devrim mücadelesi baskın olmuştur. Bir diğer yön de görülmek istenmeyen, kopartılmak istenen yöndür ki kitle hareketidir; işçi-köylü ve emekçi kesimlerin hareketidir.

Yani sıra, ulusalcıların, Kemalistlerin, ordudan medet bekleyenlerin 68'i, Denizleri ve Mahirleri kendi sınıfsal çıkarları doğrultusunda kullanmaları, içini boşaltmaları onların sorunudur, ideolojik karakteri gereğidir ve de kaçınılmazdır, esas teşkil etmemektedir. Zira devletin paramitler, faşist örgütlenmelerin devrim ve demokrasi mücadelesinin yok edilmesi, yükselen toplumsal mücadelenin bastırılması için oluşturulduğunu belirtmeye gerek yoktur. Faşist saldırıların, katliamların, provokasyonların, önderlerin katledilmesinin bu araçta gerçekleştiği yaşanmışlıkları sabittir.

Tarihsel dönemleri

efsaneden kurtarıp gerçekliğe oturtmak

Üzerinden onlarca yıl geçmesine rağmen 68 hareketi, 71 devrimci-komünist çıkışı ve önderlerinin güncelliği kendisini korumaktadır. Bu güncellik ezilen halkların ve uluslarının mücadelesinin varlığından-gercekliğinden ileri gelir. Tüm dünyayı saran, ezilen halkları ve ulusları ezen sınıflara karşı ayağa kaldıran 68 hareketi ve devamındaki süreç, toplumların sınıf savaşımının doğurduğu bir zorunluluktur. Dolayısıyla, tarihsel olarak kaçınılmazdı. Yine bu dönem teorisiyle pratiğiyle yaşamda karşılığını bulmuş, ete kemiğe büründürülmüş, üzerinden yükselmiş ve bugünlere uzanmıştır. Ülkemiz ezilen halklarının ve ulus-çesitli milliyetlerin mücadelesinde tarihsel bir öneme, birikime sahiptir.

Bu birikim, bu tarihsel anlam, ezilenlere devrim ve komünizm mücadelesinde yol göstermeye devam etmektedir. Bu süreç tarihsel bütünlüğü içerisinde sınıf mücadelesine ve tarihine mal olmuştur doğru ve yanlışıyla, olumlu-olumsuzlarıyla. Bundandır ki bu tarih, bu tarihin yarattığı teori-pratik birikim hâkim sınıfların her türlü saldırılarına rağmen yok edilemez. Ülkemiz devrimci hareketi, hâkim sınıfların burjuva feodal ideolojilerinden her yönüyle kopamadığı, MLM doğrultusunda bir ideolojik zemine oturamadığı içindir ki tarihi ve sınıf mücadelesini de-

ğerlendirmede sancılar yaşamakta, dolayısıyla tarihe bakışı çoğu zaman hastalıklı olmaktadır. Bu hastalıklardan en belirgin olanı ise Kemalist ideoloji ve tarih anlayışdır. Oysaki insanlık tarihi, sınıflı toplum tarihi ancak ve ancak sınıf mücadelesi gerçekliği temeliyle, materyalist diyalektik bilimsel yöntemle doğru kavranılabilir, anlaşıldır. Tarihsel süreçler ve önderleri kahramanlıklar, fedakârlıklar, ölmeler-öldürmeler, maceralar, nostaljilerle değerlendirilemez, anlaşıldır. Devrimci komünistlerin de buna ihtiyacı yoktur. Zira sıraladıklarımız ezen ile ezilenlerin mücadelesinin tarihselliği, zorunluluğu sonucudur. 68 ve ardılına da bu zorunluluğa oturmak, bilimsel bir zorunluluktur. Kahramanlıkları, fedakarlıkları, "ölülerin" yüceltilmesi, mitleştirilmesi, kahramanlaştırılması ya da "nostaljik bir öğeye" indirgenmesi bizi en fazla dogmatizme götürür. 68 hareketi son günlerde sıkça tartışmakta, değerlendirmelere tutulmaktadır çeşitli kesimlerce. Daha önce de tartışıldı, bundan sonra da tartışılacaktır. Her kesim kendi 68'ini ve kahramanını yaratarak sahiplenmeye çalışmaktadır. Ne var ki her değerlendirme ve her sahipleniş çeşitli kesimlerin sınıfsal konumları, ideolojik yapılarından renk almaktadır. Kuşkusuz, devrimci komünistlerin 68'i, 71'i ve bütün bir sınıflı toplum tarihini nasıl gördüğü, bu tarihi hangi temeller üzerinden değerlendirdiği, nasıl bir tarih anlayışıyla ve ideolojiyle baktığı esas olandır ve bizlerin buna ihtiyacı vardır. Hâkim sınıflarca ve onlardan beslenen sınıf düşmanlarının içini boşaltmak, sistem içileştirmek, tarihselliğinden koparmak, karalamak istediği 68, 71 ve devamı, devrimci komünistlerin bilimsel tutum ve sahiplenisiyle ezilenlerin tarihine ve mücadelesine mal edilebilir. Bu da şüphesiz ki, sınıfsal kurtuluş mücadelesi bilinciyle, devrimci bir savaşla mümkündür. Sınıf savaşının ihtiyaçlarına cevap olmayan hiçbir mücadele, bir tutum, bir sahipleniş vb anlamızsızlaşmaya, değersizleşmeye ve nihayetinde tarihin çöplüğüne atılmaya mahkumdur. BİTTİ

güncel

EMRAH CİLASUN

1968 ve Marksizm’de büyük kopuş

İkinci Dünya Savaşı'nın akabinde oluşan dünya konjonktürünün içinde debelendiği sorunlar ve çelişkiler, 1968'i tetiklemiştir. 1968, tüm dünyada, emperyalist-kapitalist sistemle çelişkisi olan bütün sınıf ve tabakaları zincirlerinden boşandırmıştır.

1968 üzerine bir münakaşa mevzubahis olduğu zaman, Marksizm'de karar kılması olanları ilgilendirmesi gereken en önemli husus şudur: 1917 Ekim Devrimi'nden 60'lara kadar Marksizm'in cephesinde biriken teorik ve pratik sorunlar, 1960'lara gelindiğinde artık yeni bir sentezi, yeni bir çıkış yolunu zorlamaktaydı. Epeydir -takriben 30'lardan itibaren- Marksizm'in bünyesinde birikmekte olan cerahat kesesi, 50'lerde ağıktan revizyonizme bürünmüş ve nice heybetli komünist partileri ve onların liderleri, devrimin değil burjuvazinin saflarına çoktandır itihak etmişlerdi. Kuruşçev'in, SBKP'nin 20. Parti Kongresi'ndeki o meşhur konuşması, Marksizm'in bahsi geçen sorunlarına cevap bulma adı altında, Stalin'in yanlışlarını eleştiriormuş gibi yapıp, esasen, devrimin ve sosyalizmin doğru ve gerekli tecrübelerine saldıran bir manifestosuydu.

Tüm dünyada devrimci güçler arasında -hele hele 1968'de Çekoslovakya'nın işgalinin ardından- muazzam bir kafa karışıklığı hüküm sürmekteydi. "Devrim, sosyalizm iyi güzel de, komünist partileri böyle olduktan sonra, proletarya diktatörlüğü adına işgallere girişildikten sonra, bu iş nasıl olacak" sorusu, Marksizm'de karar kılmaşların en öncelikli sorusu ve sorunuydu.

Devrimci Çin'de de aynı sorunlar insanları meşgul ederken, Kuruşçev cinsinden burjuvalar parti ve devlet aygıtı içerisinde kök salmışlardı. Mao Zedung'un önderliğinde, 1966'da başlayıp, takriben 1970'lerin ortasına kadar süren Büyük Proleter Kültür Devrimi, tüm bu sorun ve dertlerle ağıktan bir hesaplaşmaya girişmişti. Kültür Devrimi, Marksizm'i, 1917'den beri ilk kez patinaj yapmaktan önemli şekilde kurtardı. Felsefe'de, ekonomi politikte ve sınıf mücadelesinde, Uluslararası Komünist Hareket'in sırtında taşıdığı küfenin içinde biriktirdiği bir dizi yükü attı. Tüm dünyada devrimcileri tekrardan umutlandırdı. Kültür Devrimi bir yandan, Marksizm'in, tekrar toplumun gözbebeği olan entelektüeller nezdinde bilimsel otoritesini tesis etti. Jean Paul Sartre gibi entelektüeller, "Kültür Devrimi'ne kadar yazdıklarını geçersiz sayıyorum" demekte hiçbir beis görmediler. Fakat daha da önemlisi Kültür Devrimi, tüm dünyada olduğu gibi Türkiye'de de, İbrahim Kaypakkaya gibi genç devrimci kuşakların yolunu açtı.

2000'lerin Dünyası

Dünyanın bugün içinden geçtiği süreç her zamankinden daha fazla, gerçek bir devrime gebedir. Marksizm, tarihinde en dibe vurmuş dönemi yaşamaktadır. Dünya çapında devrimci güçler, yeni bir soluk, yeni bir çıkış kapısı aramaktadırlar. Bildik Marksizm, bugün, Devrimci Çin'deki iktidarı yitirdiğimiz günden bu yana, Kültür Devrimi'nin de, Uluslararası Komünist Hareketin tarihinde kopmadığı kimi sorunlarla birlikte ağırlaşan yüküyle patinaj yapmaktadır. Toplumun gözbebeği entelektüeller nezdinde Marksizm'i yeniden tartıştırmak ve bilimsel otoritesini tesis etmek, Marksizm'in bu sorunlarına soğukkanlıca yaklaşmak, adeta sırat köprüsünden geçmesine hem geçmişin hatalarından kopmak ama hem de, sahte umutlar vaat etmemek, yeni bir senteze erişmek, tüm dünyadaki devrimci komünistlerin en öncelikli sorunudur.

1990'ların başında sahte komünizm çöktü gitti. Doğru Bloğu'nun Nomenklatura'sı siyaset sahnesinden ya çekildi ya da epey marjinalleşti. İçinden geçilen bu süreçte, işte görüyoruz, Marksizm'in en zayıf anında, ona en hayâsızca saldırı, 1968'den arda kalan nedametçilere düştü. Tecrübeli ağabeyler ve abblar, burjuva sistemin safinda, bakan koltuklarını işgal ederek, geçmişin devrimci şanı ve şöhreti ile sınıf mücadelesinin bittiğini ilan etmekteeler ya da, hâlâ devrimci olduklarını iddia ederek, Marksizm'i bir güzel karikatürize etmektedirler. Ve açıkça belirtmek gerekirse, bakan koltuğuna sahip olanlar hâlâ devrimci söylemin ardına sığınarak bakan koltuğu hülyasında olanlar özdeşirler. Zira mevcut kapitalist sistemin makyajını sivil toplumculukla tazeleyenlerle, "Aaah ahl! Geçmiş proletarya diktatörlükleri birer travmaydı, şimdi benim hayal ettiğim sosyalizm, Hasan Sabbah'ın Alamut Kalesi gibi bir cennet olacak" dercesine, daha şimdiden, zaten hiçbir zaman kurulamayacak, adı devrimci kendi burjuva devleti, sosyalist papatyalarla süsleyenler arasında hiçbir fark yoktur. Ve ne paradokstur ki, devrimci iktidarların tarihine saldıran bu, bakan koltuğuna sahiplerle, bakan koltuğu hülyasında olanlar, ellerinde bulundurdıkları ya da bulunduracakları devlet sopasını, ezilenlerin kafasında paralamakta hiçbir beis görmeyecektiler.

1960'lar Türkiye'si ve İbrahim kaypakkaya

1960'lar Türkiye'si, emperyalizm ile sosyalist maskeli emperyalizmin, "barış içinde geçiş ve barış içinde yangın"ı bir süreliğine tüm dünyaya empoze ettikleri dönemin tezahürlerini yaşamaktaydı. Türkiye'nin devrim değil, burjuva demokratik ufkularına sahip olan tüm sınıf ve katmanlarının bugün dahi öve öve bitiremedikleri 60 Anayasası, dünya çapındaki bahsi geçen gelişmenin, Türkiye'deki iz düşümüydü. Türkiye İşçi Partisi, bu şartlarda 1965 seçimlerinde 15 milletvekiliyle meclise giriyor, partinin lideri Mehmet Ali Aybar, bu şartlarda, Türkiye'nin hâkim sınıflarına, "Güler Yüzlü Sosyalizm"i öneriyordu. Fakat ne zaman, sosyalist maskeli emperyalizm, 1970'lerin başında, sosyal ve ulusal kuruluş mücadelelerine nüfus etmek için onları desteklemeye başladı, dünya çapındaki o bir döneme mahsus "barış içinde geçiş barış içinde yangın" da son buldu. NATO üyesi Türkiye'nin de, 60 Anayasası'nda verdiği burjuva liberal sözlere ve Aybar'ın "güler yüzüne" ihtiyacı kalmadı. Öte yandan 1960'ların Ortadoğu'sundaki Kemalizm diyebileceğimiz Nasırcılık bu dönemde peydahlandı. Sözde anti-emperyalist, fiiliyatta ise emperyalist dünyanın içinde örgütlenmiş Mısır'ın devlet başkanı Cemal Abdül Nasır, 60'ların Türkiye'si'nde, devletin resmi ideolojisi olan Kemalizm'den kopamamış birçok entelektüeli ve bu arada birçok devrimciyi de etkisi altına aldı.

İbrahim Kaypakkaya değerlendirilecekse bu ideolojik ortamda değerlendirilmek zorundadır. Kaypakkaya'nın en muhteşem yanı, köylü gibi giyinmesi, yiğit ve mütevazı olması değil, ideolojik akıntıya karşı gelmesiydi; Aybar'ın, sınıf uzlaşmacı, legalist ve parlamentarist, sivil toplumcu, "Güler Yüzlü Sosyalizm"ine, Doğan Avcıoğlu'nun, Nasırcı-Kemalist kırması, darbeci-nasyonal sosyalizmine güçlü ve kararlı karşı çıkışıydı. Bu kötü ünlü ikilinin arasında kâh oraya kâh buraya yalpalayan ama her halükarda fikirleriyle devrimi örgütlemeyi değil, devrimi tasfiye etmeyi amaç edinmiş kıldanlar da mevcuttu. Mihri Belli, Hikmet Yılcımcılı, Sadun Aren, Behice Boran ve Doğu Perinçek bunların en bilinenleridir.

Türkiye solunun bu kalantorlarına karşı Kaypakkaya, amansız bir teorik ve ideolojik mücadele vermişti. Peki hangi güç, hangi kudret, 22-24 yaşındaki Kaypakkaya'ya bu teorik ve ideolojik mücadeleyi verdirtiyordu? Tabii ki Marksizm'in 1960'larda Büyük Proleter Kültür Devrimi'yle eriştiği yeni sentez.

Kaypakkaya, Türkiye'de, İttihat ve Terakki'den başlayarak, komprador kapitalizmin ve komprador bürokrat burjuvazinin, feodal toprak ağaları ile birlikte, emperyalist mali sermayeye entegre olmuş vaziyette, kol kola nasıl palazlandıklarını dolayısıyla, devletin ve toplumun ekonomi politığını ve onun resmi ideolojisi olan Kemalizm'i tarihçesiyle birlikte ortaya koydu. Devrimin neden ve niçin gerekli olduğunu ve Kemalizm'den muhakkak ve muhakkak kopulması gerektiğini izah etti. İlk defa, Türkiye'de, devrimin sosyal tabanın mevcudiyetini, çorım ve Kürecik bölgesindeki alan araştırmalarıyla bilimsel olarak ispat etti. Mesela Kürecik bölgesinde, kimi köylüleri -özellikle kadınları- fiilen örgütlemenin gerekliliğini yoldaşlarına anlatmaya çalıştı. 15/16 Haziran İşçi Ayaklanması'nın bir yandan içinde barındırdığı devrimci damara dikkat çekip, o ayaklanmanın içinde yer alan -Ali İşçi gibi- sınıfın en ilerilerine gözünü dikerken diğer yandan, bu ayaklanmanın kendiliğendenciliğini ve reformist hülyalarını açıkça dile getirdi. Türkiye devrimine Uluslararası Komünist Hareket'ten miras kalan ekonomizm sapmasından süratle kopulması gerektiğini, Lenin'in o güne kadar unutulmuş muhteşem eseri Ne Yapmalı'yla hatırlattı. Legalizme ve parlamentarizme karşı son derece berrak ve kararlı bir duruş sergiledi. Aynı şekilde Kürt ulusal sorununun varlığını sadece dile getirmekle yetinmeyip, ulusal sorun karşısında ne hâkim ulus şovenizmine ne de ezilen ulus milliyetçiliğine pirim verilmemesinde ısrar edip, Kürt kitlelerinin içerisinde ulaşabildiği en devrimci kesimleri -mesela, Davut Kurun ve arkadaşlarını- kendi etrafında toparladı. Ulusal sorun karşısında, devrimci komünist proleter enternasyonalist çözümü ısrarla savundu. Kendi tezlerini, -bugün Toplu Yazılar olarak bildiğimiz yazılarını- toplumun gözbebeği olan entelektüellere taşımayı ve onların bu tezler etrafında tartışmalarını sağlamak için, elindeki sayılı ve sınırlı kadrodan bazılarını bu iş için seferber etti. Tabii ki tüm bunları detaylandırırken zorunlu ve kaçınılmaz olarak, Uluslararası Komünist Hareket'in yanlışlarından kopma cüretkârlığını gösterdi. Sübjektif tespitlerindeki uzak görüşlülüğü dolayısıyla, objektifliği bugün hasımları tarafından itiraf edilirken -mesela, Avni Özgürel'in Neşe Düzel'e 2003'de Radikal gazetesinde yaptığı ifşaatlarda görülebileceği gibi- Kaypakkaya'nın gene de en önemli ve belirgin hatası -kendisini tanıyan köylülerin ağızdan aktaracak olursak-, "kendi değerinin ve öneminin yeterince farkında olamamasıydı". Güçler dengesindeki eşitsizliğin sonucu, tarihin Vartnik'te, Kaypakkaya'ya oynadığı cilve ve ardından da 1976'da devrimci Çin'in yitirilmesi, otuz küsur senedir yoldaşlarının zihninde, "acabaaa!..." dedirtiren pragmatizmi ve rölativizmi tetikledi.

2008 Türkiye'si ve Kaypakkaya

Dünyada olduğu gibi Türkiye'de de yeni bir devrimci senteze ihtiyaç olduğu şu götürmez bir gerçektir. Kaypakkaya'yı yitireli 35 sene oldu. Köprünün altından onca su aktı.

Türkiye, tıpkı 1960'lar gibi yeni bir süreçten geçmektedir. Devlet ve toplum, yeniden yapılanmanın zorluklarını yaşamaktadır. Bildik kabuk çatlamaktadır. Fakat bu çatlayışın, ezilenlerin lehine olmadığı hepimiz için aşikârdır. Ne AKP'nin kapalı ya da açık olmasının, ne de şu veya bu gediklinin kodesi boylamasının, ne Kürt kompradoru olmak isteyen aşiret ağasının meclise girmesinin ya da, meclisten atılmasının bu ülkenin baldırı çıplaklarına ne gibi bir hayrı olacaktır? Hâkim sınıfların birbirlerini pataklamalarından avantaj elde edebilecekleri umanlara önemle hatırlatılmalıdır ki, Kaypakkaya'nın da isabetli bir biçimde belirttiği gibi, "unutmamalıyız, bunlar halka karşı birleşirler".

Tanzimat'tan beri oynan seyirlik oyununun yeni bir aşamasındayız. Eski/yeni bir paradigmayı getirip önümüze dizecekler. Yeni bir Anayasa yoldadır. Şapkadın yeni bir tavşan çıkartılacaktır. Tüm bunların adeta bir "devrim" diye takdim edilmesi pespaye bir komedidir. Hâlbuki toplumsal üretimin şahsi gaspı bütün süratiyle devam etmektedir. Hatırlayalım. Kaypakkaya, bu gibi dönemleri "yanı faşizm" olarak adlandırmıştı. Ve tabii bu süreçte, sömürü sisteminin, yeni aktörlere, yeni araç gereçlere ihtiyacı olacaktır. Burada 1968 nedametçilerini iki kampta görmekteyiz.

Aybar'ın "Güler Yüzlü Sosyalizm"i gibi bir sol, hâkim sınıfların en büyük arzuları dâhilindedir. AB bütçesi ile etnik, dinsel ve cinsel azınlıkların loncadılığı yaptırılan 68 nedametçilerinin hâlâ devrimci görünelerine düşen başlıca görev, CHP'nin solunda duracak bir "çatı"nın altına devrimin güçlerini tıkıp üzerlerinden kapıyı kilitlemektir. 68 nedametçilerinin devrimci geçinen değerleri ise dün Nasırcı-Kemalist bugünde de Chavezci-Kemalist darbe hayalleri ile bürokrat burjuvazinin yediğinde hazır oldu durmaktadır.

Hatırla Sevgili'de pop-kültür haline getirilen Deniz Gezmiş ve Mahir Çayan'ın, tarihe çalım atılarak, oluşturulmak istenen yeni paradigmaya alet edildikleri çok açıktır. Ortalıkta, Deniz Gezmiş ve Mahir Çayan'ın radikalliklerinden çatlı çatısız sol bir parti altında, ezilenleri, liberal bataklığa ya da, adına ihtilal denen ve büyük bir aldatmaca olan darbe bataklığına çekmeye çalışan, 68 nedametçileri dolasmaktadırlar. Kuşkusuz Gezmiş ve Çayan'ın geride bıraktıkları ideolojik gedikler, böylesi bir manipülasyona fırsat verse dahi, onlar, devrimin kartallarıydı. Hataları ve sevaplarıyla, ezilenlerin tarihinin bir parçasıydılar. Kaypakkaya'nın böylesi bir tarih çarpıtcılığı ve manipülasyonunda aktör olmaması hayırlıdır. Fakat daha da önemlisi, Kaypakkaya'nın, 35 sene sonra, hâlâ hasımlarına, kendisini kullanabilecekleri hiçbir ideolojik gedik bırakmamış olmasıdır.

Öyleyse, hatırlamakta ve sormakta fayda var. İbrahim Kaypakkaya, 1965'de, 15 milletvekiliyle Meclis'e giren TIP'ın içinden çıkıp gelmişti. Kaypakkaya'nın kafasına sakı mı düştü mü de, tercihini TIP'ten değil de devrimden yana yapmıştı? Mihri Belli, Hikmet Yılcımcılı ve Doğu Perinçek, Dev-Güç önerisinde bulunurken, Kaypakkaya, aklını peynir ekmeğe mi yemişti, elinin tersiyle bu revizyonist ortaklığı iterken? Yazı Kurulu'nda yer aldığı İşçi-Köylü gazetesinin on binlerce dağıtılmasının cazibesine kapılmayıp, devrimci örgütün kurulmasında ısrar etmesi, yazı yazamayacak kadar beceriksiz olduğundan mıydı? Barzani'nin KDP'si ve Buraylı DDKO, Kürt gençliğini peşine sürüklerken, Çorum'dan çıkmış, Türkmen kökenli Kaypakkaya'nın, aklından zoru mu vardı, Dersim'de, Kürecik'te, Siverek'te devrimi örgütlemeye kalkışırken? Tabii ki, bunlar geride kaldı! Fakat 2008'in dünyasında ve Türkiye'sinde, eski/yeni sorunların çözümünü için, yeni bir senteze su ve hava gibi muhtacdır. Yeni bir sentezin ise, Kaypakkaya'nın da teorik ve ideolojik muharebelerinin gerisinde değil, üzerinde ve onun da ilerisinde yükselmesi gerekmez mi?

Unakıtan: Özelleştireceğiz başka yolu yok

Ekonominin iyileşmesi ve büyümesi noktasında özelleştirmeyi çözüm gören, bununla da övünen AKP'nin pazarlama bakanı Kemal Unakıtan, özelleştirme furyasına ormanları dâhil etmek istiyor. Ormanların rant alanına dönmesine göz yuman, kıyılan sermayeye peşkeş çeken, binlerce hektar ormanın küll olmasına seyirci kalan hükümet, bu sorunun çözümünü ormanları özelleştirmede görüyor. Rekabeti sağlamak için her alanın özelleştirilmesi gerektiğini savunan Unakıtan, devletin ekonomik faaliyetlerden elini çekmesinin şart olduğunu söylüyor. Özel sektörün önündeki tüm engellerin tamamen kaldırılması gerektiğini ileri süren Unakıtan ve AKP hükümeti, geçtiğimiz günlerde elektriği özelleştirmiş ve bu politikaların hızla devam edeceğinin mesajını vermişlerdi. Şimdi de buna ormanlar ekleniyor. Özelleştirmede yeminli hükümet, Maliye Bakanı Unakıtan aracılığıyla ormanların devlet elinde iyi işletilmediğini gerekçe göstererek ormanların özelleştirilmesi gerektiğini ifade etti. Hükümetin kalkınmanın temeline özel sektörü koyduğunu itiraf eden Unakıtan, ormanların özelleştirilmesiyle rekabetin, talanın, kuralsızlığın, kar uğruna doğanın tahribatının yolunu açmak niyetinde. Özel sektörün yapacağı Hidro Elektrik Santrallerin Dayandığı Su Kullanım Hakkı An-

laşmalarını geliştirmeyi öngören Unakıtan, kuzey ülkelerinin ormanları özelleştirmelerini örnek gösterdi. "Özelleştirmeler devam edecek. Genel Kurulda kanun var, ondan sonra üretim tesislerini özelleştireceğiz, hiç başka bunun yolu yok. Bunları yapacağız" diyerek neo-liberal politikaların-saldırıların uygulanmasında ısrarlı olduklarını gösterdi.

Şeker fabrikaları özelleştiriliyor

Ormanların özelleştirilme isteğine şeker fabrikaları da dâhil oldu. Özelleştirme İdaresi Başkanı Metin Kilci, Milli Piyango'dan şeker fabrikalarına, Halk Bank'tan otoyollara kadar yapılacak özelleştirmelerin bir an önce hayata geçirileceğini söyleyerek, özelleştirmelerde katedilecek aşamaları açıkladı. Türkiye Şeker Fabrikaları'na ait toplam 25 fabrikayı altı ayrı grupta özelleştireceklerini belirten Kilci, ihale sürecinin bitebileceğini ve ilk ihalelerin bir ay içinde başlatılacağını iddia etti. Şeker fabrikalarının özelleştirilmesine; üretimde etkinliğin, verimliliğin ve piyasada rekabetin sağlanması gerekçe gösterildi. Kilci bunun özelleştirme ve serbestleştirmeyle mümkün kılınacağını belirtti. Otoyol ve köprü-

lerin de bu yıl içerisinde özelleştirileceğini ifade eden Kilci, bu yıl içerisinde 5,7 milyar dolarlık bir devir işleminin tamamlandığını, ihalesi tamamlanmış henüz devir işlemleri yapılmamış 4,1 milyar dolarlık özelleştirmelerin olduğunu kaydetti. Ekonomide iyileşmeler olduğunu her fırsatta dillendiren AKP, ekonomideki büyük boşluktan, Kilci'nin ağzından dökülen, yıl sonuna kadar özelleştirmelerden elde edecekleri 10 milyar dolarla doldurmaya çalışacak.

Kuzey Kıbrıs'ta çalışanlar greve gitti

Kuzey Kıbrıs'ta 7 Temmuz tarihinde 35 sendika, hükümetin eşel-mobil (hayat pahalılığı tahsisatı) sistemini kaldırmak istemesine karşı ülke genelinde genel grev gerçekleştirdi. Genel grev ülke genelinde hayatın akışını durdurdu.

Grevi örgütleyenlerden Dev-İş, yaptığı açıklamada; "Federasyonumuz Dev-İş ve bağlı 35 sendika ile birlikte uygulanan uyarı grevine kamu, KİT'ler ve belediyeler üyeleriyle katıldı. Dev-İş üyelerinin greve katıldığı işyerinde katılım yüzde 100 oldu" ifadelerine yer verdi. Dev-İş'i çalışanlar ekonomik hak mücadelelerinin yanında Kıbrıs sorununa "barış ve ekmecek hemen şimdi" pankartıyla çözüm taleplerini de öne çıkardılar. Kuzey Kıbrıs'ta KİT'lerin özelleştirilmesi, kamu alanında çalışan sayısının azaltılması, vakıf binalarının satılması, eşel-mobil sisteminin kaldırılmak istenmesi ve 13. maaşın kaldırılmasına yönelik hükümetin saldırı politikaları emekçilerin tepkisiyle karşılaşıyor. Hükümette bulunan CTP'nin politikalarının AKP'nin politikalarına benzetildiği Kuzey Kıbrıs'ta, işçi-emekçilerin ekonomik-sosyal haklarına yönelik gasplar günden güne artıyor.

Belediye işçileri greve merhabe dedi

İZMİR-DERSİM- AKP hükümetinin işçi, memur ve emekli maaşlarına yaptığı zam oranlarını düşük tutmasını protesto eden KESK üyeleri, Konak Sümerbank meydanında basın açıklaması yaptı. Mafş bordrolarını yakan KESK üyeleri, "İMF'ye değil, emekçiye bütçe" sloganı attılar.

15 Temmuz günü yapılan eylemde KESK'İliler adına konuşan BES İzmir Şube Başkanı Ramis Sağlam, AKP'nin söz konusu kendi çıkarları olduğunda haklarını ve adalet çığırıklığı yaptığını, sıra emekçilere geldiğinde ise demokratik davranmayı hiç aklına getirmediğini söyledi.

Sağlam, TÜİK'in açıkladığı %6 enflasyon üzerinden ücret zammı yapmanın emekçilerle dalga geçmek anlamına geldiğini, bu tabloda, başta toplu sözleşme haklarını tanımayan hükümet olduğu kadar, toplu görüşme masalarında hükümete boyun eğer konfederasyonların da payı olduğunu vurguladı. Sağlam, yıllardır ödenmeyen Konut Edindirme Yardımı (KEY) alacaklarının da yalanlarla sürekli ertelendiğini dile getirdi.

15 Temmuz günü Dersim'de de KESK üyeleri, hükümetin 'enflasyon hedefine dayalı zam' belirlemesini protesto ettiler. KESK'İlilerin yaptıkları açıklamada, "Türkiye'deki 2 milyonu aşkın kamu emekçisi bugün 'sözde zamlı' maaşlarını aldılar. AKP hükümeti, kamu emekçilerine yılın ikinci altı ayı için enflasyon farkı dahil yüzde 3,9'luk zammı uygun gördü. Bu oran, en düşük derecedeki kamu emekçisinin bordrosuna 30 YTL olarak yansımıştır. En basit şekilde ifade edersek, AKP hükümeti kamu emekçilerine günlük '2 simit parası' zam vermiştir" denildi. Eyleme ildeki demokratik kitle örgütleri de destek verdiler.

Kuraklık ülke tarımını kurutuyor

Güneydoğu ve Doğu Anadolu'yu vuran, tarım alanında büyük zararlara neden olan ve bunun sonucunda göçleri beraberinde getiren kuraklık ülke geneline yayılıyor. Haziran ayı itibarı ile Güneydoğu Anadolu ve Doğu Anadolu bölgelerini vuran kuraklığın ülke geneline yayılmasına rağmen hükümetin buna dair herhangi bir önlemini, açıklaması söz konusu değil. Öte yandan tarım ürünlerinde spekülasyonların oluşmasına, yüzde 70'lere kadar fiyat artışının yaşanmasına adı karışan Toprak Mahsulleri Ofisi'nin (TMO) yaşananlara dair bir tedbiri şu ana kadar yok. Meteoroloji İşleri Müdürlüğü tarafından açıklanan rapora göre ise son dokuz ayda yağışların katlanarak normalden yüzde 14,8 oranında azalması yaşanan kuraklığın ciddiyetini gösteriyor. Yaşanan kuraklıktan birçok ürünün zarar görmesi ve üretimde düşüş, ülke genelinde bu sene yaşandığı gibi temel gıda ürünlerinin temininde sıkıntılar doğuracak. Bu da gıda ürünlerinin fiyatlarının kat kat artmasına, tarımsal ürünlerde ithalat patlamasına yol açacak. Kuraklıktan en çok etkilenecek olan ürünün buğday olması bekleniyor.

Kuraklık en çok buğdayı vuracak

Yağışların azalmasıyla kendisini iyice hissettiren kuraklık, başta GAP bölgesi olmakla birlikte, ülkede birçok bölgede tarım alanında alınan ürünlerde düşüş yaşanmasına neden oluyor. Türkiye Ziraat Odaları Birliği (TZOB) Genel Başkanı Şemsi Bayraktar yaşanan kuraklığa ilişkin yaptığı

basın açıklamasında; Kilis, Kayseri, Niğde, Çanakkale, Uşak, Karaman, Kütahya, Eskişehir, Mersin, Samsun ve Çorum'un Sungurlu ve Bayat ilçelerinde buğday ve arpa üretimlerinde zararlar meydana geldiğini belirtti. Buğday ve arpa zarar oranlarının Mardin, Şanlıurfa, Diyarbakır, Batman, Hakkâri, Muş, Siirt, Şırnak ve Gaziantep'te yüzde 90'ı bulduğunu aktaran Bayraktar, Kilis ve Niğde'de yüzde 60, Eskişehir'de yüzde 45, Çorum'da yüzde 30 ve Samsun'da yüzde 10 oranlarında zarar meydana geldiğinin altını çizdi. Buğdaydan sonra nohutta, haşhaşa, antepfıstığında ciddi düşüşlerin yaşandığı kaydedildi. Kuraklıkla birlikte fiyatlarda yaşanan düşüşlere karşın, Toprak Mahsulleri Ofisi'nden (TMO) ürün satın alma konusunda henüz ses çıkmamasına, Bayraktar tepki gösterdi.

GAP bölgesinde toprak sahipleri

gündelik işçi olarak çalışmaya başladı

Ülkemizin önemli tarım üretim merkezlerinden olan GAP bölgesinde yaşanan kuraklık diğer bölgelere oranla daha yoğun. 2008 yılı içinde artan ve daha fazla artacağı tahmin edilen kuraklığın geçtiğimiz yıl maliyeti ve çiftçiye zarar 5 milyar YTL'yi bulmuştu. Bölgenin sulama sorunu dâhil birçok soruna çözüm olacağı belirtilen ve uzun yıllardır yapımı sürdürülen GAP projesi buna çözüm sağlayabilmiş değil. Aksine, kuraklığın en yoğun yaşandığı GAP bölgesinde küçük toprak sahipleri yaşanan sıkıntılar nedeni ile topraklarını iş-

leyemez oldu. Bölgedeki kuraklık, temel geçim kaynağı tarım olan bölge halkını zorunlu göçe sürüklerken, daha önce toprak sahibi olanların artık ırgat olarak çalışmaya başladığı da bölgede gözlemlenen önemli sıkıntılardan. Diyarbakır Ziraat Odası Başkanı Bahri Erdem, yaklaşık 15 milyon dolar ekili alanın kuraklıktan etkilendiğini belirirken, kuraklık nedeniyle çiftçilerin ve hayvancılıkla uğraşanların ciddi sıkıntı içerisinde olduğunu altını çiziyor. Bölgeye hükümet tarafından yapılacağı söylenen; çiftçilere tohum desteği ve banka borçlarının ertelenmesi desteklerinin gerçekleştirilmediğini belirten Erdem; "Çiftçilerin asıl borcu özel bankalara. Özel bankalara olan borçları ertelenmediği takdirde çiftçilerin rahatlaması söz konusu olamaz. Bölgemizde biçerdöver girmeyen köyler var. Çiftçi mazot, gübre alacak imkânı olmadığı için gelecek yılını da planlayamıyor. Doğrudan gelir destekleri, buğday ve mazot primleri gibi her yıl çiftçilere ödenen bu tür destekler de bu yıl ödenmiyor" dedi.

Türkiye Ziraat Odaları Birliği Yönetim Kurulu Üyesi ve Batman Ziraat Odası Başkanı Nizamettin Aydın, de bölgede yaşanan kuraklığın çiftçileri olumsuz yönde etkilediğini belirterek, Batman'dan büyük şehirlere yoğun bir çiftçi göçü yaşandığını bildirdi.

Yaşanan sıkıntılara hükümetten hiçbir çözüm getirilmezken, bölge çiftçileri hükümetten kuraklığı doğal afet ilan ederek, tarım sigortası yapmasını istiyor.

Üzüm üreticilerinden miting

TARİŞ'in 1 Temmuz'da çiftçilere yapması gereken fark ödemesini yapmaması karşısında Manisa Alaşehirli üzüm üreticileri "Yüreğini Al da Gel" adıyla bir miting düzenledi. Alaşehir Ziraat Odası'nın üreticilerle ortaklaşa yaptığı mitingde TARİŞ'in 2007 sezonunda aldığı kuru üzüm karşılığında üreticilere bugüne kadar kg başına 1,56 YTL ödeme dışında ödeme yapmadığı; üzümün kilosunun 3 YTL'yi aştuğu bu durumda fark ödemesi yapılması gerekirken, ödemenin yapılmadığı vurgulandı.

Mitingde konuşma yapan Alaşehir Ziraat Odası Başkanı Necdet Türk, ülke nüfusunun büyük çoğunluğunun geçimini tarımdan sağladığını, ancak kalkınmanın temeli olan tarımın, dolayısıyla da çiftçilerin sorunlarından bir türlü kurtulamadığını dile getirerek IMF ve AB'nin tarım alanında ülkemizde uygulamaya çalıştığı yanlış tarım politikalarının çiftçileri tükenme noktasına getirdiğini söyledi.

“AKP elini ekmegimden çek”

İSTANBUL- İstanbul Büyükşehir Belediyesi önünde basın açıklaması yapan KESK İstanbul Şubeler Platformu; elektriğe, suya, doğalgaza ve toplu taşıma araçlarına yapılan zamlan protesto ederek yapılan zamların geri çekilmesini istedi.

KESK İstanbul Şubeler Platformu adına basın açıklamasını okuyan Saadet Yeğin, Temmuz ayından itibaren geçerli olmak üzere elektriğe % 21–22 oranında, doğalgaza 2008 itibarıyla konut-

larda %7,4, sanayiye %6,5 oranında, suya 2007 itibarıyla toplam 5 defa olmak üzere %130'lara varan zamlar yapıldığını belirtti. Yeğin, İETT'nin 2007 yılında aktarmayı, paralı hale getirerek ulaşım dolaylı olarak %50 zam yaptığının altını çizdi. Zamlar sonucunda 4 kişilik bir ailenin aylık elektrik giderinin 80 YTL, ekmecek giderinin 150 YTL, ulaşım bedelinin 470 YTL olacağını belirten Yeğin, asgari ücretlinin böylesi bir tabloda yaşamasının mümkün olmadığını kaydetti.

Mitingin amacının haksızlıklara ve yanlış tarım politikalarına karşı sessiz kalmayarak haykırma olduğunu belirttiği konuşmasında Türk, Akaryakıt ve gübre fiyatlarındaki artış başta olmak üzere tarımsal girdilerin aşırı artmasının ürünlerin birim maliyetini de arttırdığını söyledi. Türk, hükümetin ilgili birimlerinin sorunu çözecek politikalar geliştirme yerine tüm yükü üreticilere yüklediğini, çiftçilerin yardım dilenmediğini, emeklerinin karşılığını istediklerini belirterek, "Artık bundan sonra Alaşehir çiftçileri olarak emeğimizin ve alın terimizin karşılığını her alanda arayarak kesim olarak faaliyetlerde bulunacağız" açıklamasında bulundu.

İZMİR- Zamlar, İzmir Bornova'da işçi ve emekçiler tarafından yapılan mitingle protesto edildi.

KESK ve TMMOB tarafından düzenlenen ve DİSK Emekli-Sen, Tekstil-Sen, SDP, ESP, EMEP, Partizan, BDSP, Halkevleri ve İzmir Demokratik Haklar Derneği'nin de katılarak destek verdiği mitingte, Bornova Spor Salonu önünden Cumhuriyet Meydanı'na yüründü. AKP hükümetinin IMF patentli politikaları hayata geçirecek işçi ve emekçiler üzerindeki sömürüyü daha da arttırmasına karşı birlik içerisinde mücadele edilmesi gerektiği vurgulana-rak; "Üreten biziz, yöneten de biz olacağız" denildi.

Mitingte yapılan konuşmalarda; temel ihtiyaç maddelerine ve elektriğe yapılan zamlarla emekçilerin daha fazla açlığa ve yoksulluğa mahkûm edildiği, emekçilerin ekonomik durumlarının git-tikçe kötüleştiği ifade edilerek, "Bu ülkenin onurlu insanları, ezilenleri olarak bu politikalara boyun eğmeyeceğiz. İnsanca bir yaşam mücadelemizi yükselteceğiz" denildi.

UŞAK- Asgari ücretin açık kışınrının altında kaldığı ülkemizde, ekmeğe yapılan zam ile yoksulların ölüme terk edildiğini belirten Uşak Demokratik Haklar Derneği, ÖDP ve EMEP, zammın geri çekilmesi için imza kampanyası başlattı.

EMEĞİN KÜRSÜSÜ

Dursun BAŞTUĞ

İşçi sınıfı içerisinde örgütlenmek

Proletarya partisinin varlık koşullarından birisi de sınıf bilinci proletaryanın bir partisi olmasıdır. Bu durum öylesine kendiliğinden ortaya çıkan bir sonuç değil, aksine kapitalizm ile birlikte tarih sahnesine çıkıp sosyalizm ve komünizme kadar varılacak toplumsal sisteme ulaşmanın öncü sınıfı olmasından kaynaklıdır.

Dolayısıyla bu gerçekliğimize rağmen daha şimdiden işçi sınıfı içerisindeki somut durumumuza baktığımızda açık sözlülükle gerçekten olumsuz bir durumda olduğumuzu belirtelim. O halde derhal, ertelemeden işçi sınıfı içerisinde örgütlenmelere girişmek gerekiyor. Gücümüz ya da subjektif durumumuza göre sınırlı da olsa kesinlikle işçiler arasında faaliyetlere hemen koyulmalıyız.

Bu mesele ya da görevi diğer görevlerden daha az önemli olarak göremeyiz. Denilebilir ki işçi sınıfı içerisindeki örgütlülüğümüz ya da gücümüzle, nesnel ya da objektif gerçekliğe uygun bir subjektif gelişimimiz doğru orantılıdır. Özcesi işçiler arasında ne kadar örgütlüsek, o oranda bir gelişim içerisindeyiz demektir.

Mevcut işçi örgütleri ve kurumları içerisinde ne kadar, hangi düzeyde örgütlüüz, bunlara yönelik pratik politikalarımız nelerdir ve şu an hangi aşamadayız, somut olarak işçilere yönelik örgütsel politikalarımızın neresindeyiz ve uygun zaman periyotlarındaki hedeflerimiz nelerdir? Bütün bunlara verilecek cevabımız olabilmelidir. Şayet hiç yoksa şapkamızı çıkartıp gerçekliğe hürmet edeceğiz ve ondan sonra da derhal kitlelerin yoğun olarak yaşadığı alanlarda gücümüzün uygun bir bölümünü, uygun planlamalar ile işçi sınıfı deryasının içerisinde iyi yüzücüler olarak görevlendirmeliyiz.

Düşünebiliyor musunuz, Türk hakim sınıfları, IMF ve Dünya Bankası aracılığıyla başta işçi sınıfı olmak üzere ezilenlere yönelik daha fazla sömürüyü dayalı ekonomik politikaları peşpeşe uygularken, işçi ve emekçi kıyımları çeşitli şekillerde, ardarda devam ederken, işçi ve emekçilerin kendiliğinden gelme hareketleri düşük yoğunluklu da olsa sürerken, biz komünistler yaşanan bütün bu gelişmeler karşısında ne durumdayız? İşte tam da dağın ve parçalanmışlıkla beraber marjinalleşmenin eşliğinde hatta oldukça içerisindeki girdapta sürüklenip gidilmektedir. Bari birakalım birçok şeyi de en azından tersane işçilerinin küreklerine sarılarak girdapa karşı direnelim.

Kendisine devrimci ve komünist diyenler, en doğru siyaseti ve çizgiyi biz savunuyoruz diye hep söyler. Peki bu doğru çizgi ve siyasetimizin ucundan az buçuk nasibini alan işçilerle, samimi ve dürüst işçi önderleri ile birlikte daha geniş işçi kitlelerini kucaklayacak işçi örgütleri ve bu örgütler içerisinde adım adım gelişerek kitlesel bir harekete dönüşmek için neler yapmaktayız. Açık söyleyelim, neredeyse hiçbirsey. Kendimizi hiç kandırmayalım ya da dev aynasında görmeyelim. Tamamen müdahale olmak ve mevcut gerçekliğimizi görmek durumundayız. Dağın ve parçalı durumumuzun önüne geçmek için somut ama gerçekçi pratik politikalar geliştirebilmeliyiz. Bununla birlikte yürüyebileceğimiz ve gidebileceğimiz geçici yol arkadaşları ile birleşebileceğimiz oranda ortak örgütlenmelerde dahil ortak eylemlilikler örgütleyebilmeliyiz ya da bunların pratiğine şimdiden girebilmeliyiz.

Unutmamalıyız ki kuracağımız Demokratik Halk Cumhuriyeti ve sosyalist toplumda, sosyalizmin güçleri ve bu güçlerin sınıf ve tabakalarının temsilcilerinden grup, hareket ve partilerde olacaktır. İşte daha şimdiden halkımızın çeşitli sınıf ve tabakalarının temsilcisi olan bu parti, grup ve bireyler ile ortak mücadele örgütleri ve yöntemleri geliştirebilmeliyiz. Konumuzla da bağlantılı olarak gücünü doğru ideolojisinden ve haktan alan büyük bir işçi örgütünü kim istemezki. İşçilerin ekonomik ve demokratik talepleri doğrultusunda mücadele yürütüp yeri ve zamanı geldiğinde Halk Savaşı'nın önemli bir mevzisi haline dönüşecek olan bir işçi sendikası ya da konfederasyonunu hangisini istemeyebilir. Öyleyse Türkiye-Kuzey Kürdistan'ın önemli bir potansiyelini oluşturan işçi sınıfı içerisinde örgütlenmek ve ekonomik-demokratik-sosyalist mücadele yürütmek için pratik adımlarımızı ertelemeden atıp işe koyulmalıyız.

Faşist Türk komprador bürokratik burjuva ve büyük toprak ağalarına karşı bu örgütlenme ve mücadele sürecinde elbette reformist ve revizyonist anlayış ve pratiklere karşı da mücadeleyi elden bırakmamalıyız. Bu noktada kendiliğindenci, küçük dal-gınlıklar ve zaafiyetlerimiz karşısında reformist ve revizyonist hareketler fırsatları kendilerine göre iyi değerlendirip kitlelerin kendiliğinden gelme hareketlerini bazı kırıntılar karşılığında sistem içine çekerek sönmümlendirebilmekte ve pekala düzen içine yedekleyebilmektedir.

Faşist Kemalist ırkçı politika, toplumun gözeneklerine öylesine yerleştirilmiştir ki, devrimci hareketin önemli bir kesitini dahi etkisi ve yörengesi altına almıştır. Bu yüzden sadece sınıf düşmanlarımıza karşı yürüttüğümüz mücadele yetmemekte, aynı zamanda halk içerisinde ve bu kapsam dahilinde ilerici ve devrimci saflardaki yanlış düşünceler ve politikalara karşı da ideolojik mücadeleyi aksatmadan yürütmeliyiz.

Düşmanın ekonomik ve siyasal saldırılarına paralel ideolojik bombardımanı altında ayırt edici ve doğru olan genel ideolojik-siyasal çizgimiz doğrultusunda başta işçi sınıfı olmak üzere halkımızın, ezilen ulus ve milliyetlerin bizzat ilerisini gerekere koşullarımız yani gücümüz oranında somut pratik politikalarımızı hayata geçirmeliyiz. Halk Savaşı'nın diyalektik bütünlüğü içerisinde yaşamın her alanında faaliyetlerimizi yoğunlaştırıp, merkezi görev bilinci ve dinamizmi doğrultusunda her devrimci komünist, pratik sorumluluklarını yerine getirmelidir. Halkımızın daha iyi bir yaşam ve gelecek uğruna reformların ve durmaksızın köklü olarak demokratik ve sosyalist devrimlerin gerçekleşmesi için diğer bütün bölge ve alanlardaki gelişim mücadelemizin sınıf bilinci, işçi sınıfı öncülüğünde birleştirilip bütünleştirilmesi gerekmektedir. Bu görev yerine getirilmeden gerçek nitel ilerlemeleri sağlayamayız. Ciddi bir proleter parti ve aktivistleri, bütün bunlara ciddiyle yaklaşmak durumundadır.

Ekonomi “büyüyor” da biz neden küçülüyoruz?

Sadece 2008 yılı içerisinde elektriğe yüzde 40, doğalgaza yüzde 30 civarında zam yapan AKP, asgari ücrete ise sadece yüzde 5 oranında zam yaptı. Halkın pazardan elleri boş döndüğü ülkemizde, hükümet ve boyalı basın enfasyonun düştüğü, ekonominin büyüdüğü yalanını dillerinden düşürmüyor

Dünya genelinde ardi ardına mali kriz, gıda krizi, akaryakıt ve diğer ürünlerdeki fiyat artışı yaşanırken, egemenler ekonominin büyüdüğü, gayri safi milli hasılanın arttığı, alım gücünün yükseldiği ve enflasyonun düştüğü söylemlerinde ısrar ediyor. Dünya ekonomisine hâkim ülkelerin ekonomisi alarm verirken ve krizden çıkış arayışları artarken, ülkemiz ekonomisinin büyüdüğü safasatısında hiçbir gerçekliği yok. Zira dünya ülkelerindekiortalama artışıyüzde 1-2 oranında seyrederken ülkemiz ekonomisinin yüzde 6,5 ile 7,5 civarında büyümesi, gerçeklerle ve somut verilerle karşılaştırıldığında, büyümenin balon olduğu rahatlıkla görülecektir. 280 milyarlık borç, ihracata karşılık onlar üç katı ithalat, gün geçtikçe artan cari açık, gün geçtikçe artan enflasyon ortadayken büyüyen ne oluyor? Büyüyen gerçekten ekonomi mi? Yoksa büyüyen sermaye çevreleri ile emperyalist tekeller mi? Büyüyen ekonomi neden yoksulluğa, işsizliğe, güvencesizliğe, alım gücüne vb yansımıyor? Bu büyümenin kerameti nedir? Madem büyüme var, neden ülkede işsizlik yüzde 20'nin üzerinde, neden 5 milyon genç üretimin hiçbir yerinde değil, neden başta Tuzla olmak üzere birçok işyeri ve fabrikada ölümler oluyor, insanlık dışı koşullarda yaşanılıp çalışılıyor? Neden birkaç milyon köylü üretmez hale gelip işsiz oluyor, neden her gün yeni bir yasayla işçilerin emekçilerin sosyal-ekonomik hakları gasp ediliyor? Örnekleri çoğaltmak mümkün: Evet sermayenin işçilere ve emekçilere dönük giderek artan ve yoğunlaşan saldırısı söz konusu. Tıpkı tersane işçilerinin canları üzerinden gemi sektöründe bir büyümenin olması, sermayedarcılarının ceplerinin şişmesinden olduğu gibi. Büyüyen gemi sektörü karşısında ülke başbakanının, işçi ölümleri bu sektördeki büyümeyle göğelememeli "hassasiyeti" ise cabası. Özelleştirmeler yapıldıkça bunun ekonomik açılım ve büyüme doğrultusunda egemenlerce savunulması bir başka örnek. Devletin kurulları ekonominin büyüdüğüne dair istatistik verileri iftiharla sunarken, diğer yandan aynı kurumlar yoksulluğun, işsizliğin arttığını, tarımsal üretimin dibe vurduğunu, dış borçlarda artış yaşadığını, dünya genelinde yaşanan krizin ülkemizi de etkilediğini aymazca, boynu büyük bir şekilde açıklıyor. Egemenler sömürü düzenlerini devam ettirebilmek için, olmayan bir şeyi olur kılabilir, gerçeği çarpıtabiliyor. Basit bir örnek vereceksek; Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) 2008 yılının ilk üç ayında tarım sektöründe büyüme olduğunu, ilk üç aylık dönemde GSYH'de yüzde 6,6, tarım sektöründe de yüzde 5,6 oranında büyüme olduğunu açıklamıştı. Oysaki açıkladığı şekliyle ekonomik durum, gerçekliğin yanından bile geçmemektedir. Nitekim TÜİK, 2008 ocak-mayıs aylarında ihracatta 2007 yılının aynı dönemine göre yüzde 12,2 oranında bir artışın gerçekleştiğini açıkladı. Buna karşın ithalat, yüzde 54,3 oranında seyretti. Tarımsal dış ticaretteki açık geçen yıl 585 milyon dolarken,

bu yıl 1 milyar 479 milyon dolara çıktı. Kısacası egemenlerin verileri, büyüme istatistikleri çarpıtmalarla yüklü olup, halkı oyalamak, onlara yalan söylemekten başka bir anlam ifade etmiyor.

Ekonomi büyüyor, asgari sefalet ücreti yerinde sayıyor

Ekonomik büyümenin kilometre taşı kuşkusuz alım gücünü normalleştirecek, insanca yaşamayı olanaklı kılacak olan ücretlerdir. Ve ülkede işçi-emekçilerin reva görülen asgari sefalet ücretleriyle, yoksulluk ve açlık sınırındaşa neyin büyüdüğü kendiliğinden görülecektir. Zira ülkemizde işçi emekçilere reva görülen ücret, ölmeyip ayakta kalmasına zarf yetecek düzeydedir. Asgari sefalet ücreti yılda iki defa ve komik rakamlarla yükselirken, gıda ürünlerinde ve diğer eşyalarda artış bu ücret artışını ikiye katlayabilmektedir. Son günlerde devletin açıkladığı verilere bakalım: "Ürkiye ekonomisi yılın ilk çeyreğinde yüzde 6,6 büyüdü. Tüketim yöntemi ile hesaplanan Gayri Safi Yurtiçi Hâsıla (GSYH), cari fiyatlarla yüzde 17,5'lik artışla 221 milyar 704 milyon YTL, sabit fiyatlarla ise yüzde 6,6 artışla 24 milyar 232 milyon YTL oldu. Geçen yıl ilk çeyrekte sabit fiyatlarla yüzde 4,7 büyüyen devletin nihai tüketim harcamaları, bu yıl aynı dönemde de yüzde 4,2 oranında büyümeye gösterdi." Gelelim asgari sefalet ücretlerindeki artışa. Asgari sefalet ücreti 1 Temmuz'dan itibaren yüzde 5 artışla 16 yaşından büyükler için geçim indirimi dâhil brüt 638,70 net 503,26 YTL oldu. 16 yaşından küçükler için ise brüt 540,60 net 432,97 YTL olacak. Yılı sonuna kadar geçerli olacak asgari sefalet ücretinde "bahşedilen" artış böylelikle 21,71 YTL oldu. Kamu harcamaları kapsamına giren maaş-ücret ödemeleri yüzde 0,4 büyürken, mal ve hizmet alımlarında ise yüzde 10,1 artış gerçekleşti.

Peki, asgari maaşın ücretindeki 21,71 YTL'lik artış işçi-emekçilere reva görülen yoksulluğu, maaşın azaltılacak mı? Kuşkusuz hayır. Aksine temel gıda fiyatlarında (bazılarına yüzde 70'e varan) yaşanan artış, enflasyon vb. hesaba katıldığında ücreti yavaşlayan artış, artıştan çok düşüşe ve daha da yoksullaşmaya tekabül ediyor. Ülke gerçekliği göz önünde bulundurulduğunda asgari ücretin kira, eğitim, kültür ihtiyaçlarını dışarda bırakalım- karın doyurmaya bile yetmeyeceği gün gibi ortadadır. Asgari ücretin özellikle büyük şehirlerde kirayı ancak karşılayabileceği herkesin malumdur.

Asgari ücret açlık sınırının altında

Türk-İş'in Mayıs ayı için yaptığı araştırmaya göre, "açlık sınırı" olarak kabul edilen asgari aylık mutfak harcaması yüzde 0,45 oranında arttı. İki aylık artış yüzde 15 ve ortalama yıllık artış ise

yüzde 11,91 oranında gerçekleşmiş oldu. Böylece 4 kişilik bir ailenin bir aylık mutfak harcaması (açlık sınırı) 720 YTL. Bir ay boyunca yapılacak toplam harcamaların asgari tutarı -bu da yok-sulluk sınırı- 2 bin 465 YTL olarak hesaplandı. Yetişkin bir bireyin aylık harcaması 200 YTL, yetişkin bir kadın için 167,4 YTL, bir genç ve bir çocuk için 351,84 YTL olarak hesaplandı. Buna karşılık temel gıda ürünlerindeki artış oranı yüzde 14,03'ü, enflasyon ise çift haneli rakamlar gördü. Yılın ilk beş ayı için mutfak harcamalarındaki artış yüzde 4,6 oranında seyretti. Böylece hükümet tarafından öngörülen yüzde dört hedefi sadece bu yönüyle aşıladı. Gıda harcaması tutarı geçen yılın aynı ayına göre 94 YTL arttı. Gıda ile birlikte kira, ulaşım, elektrik, su, yakıt ve benzeri zorunlu harcamalar için ek harcama 306 YTL'yi buldu.

Asgari sefalet ücretine yapılan yüzde 5'lik artışa karşın son birkaç ayda başta ekmekek, bakliyat, et ürünleri ve yakıt olmak üzere zorunlu ihtiyaçlara peşe peşe zamlar geldi. Gıda kriziyle birlikte piriñ, bulgur, makarna gibi mutfağın vazgeçilmez ürünleri-ne yüzde 70'e varan zamlar geldi. Süt ürünlerinde yüzde 4, ette yüzde 5,88, tavukta yüzde 15,22 artış yaşadı. Öte yandan elektrik ve doğağ gazı (petrol ürünleri de dâhil) da birkaç kez zamlı geldi. Elektrik ve doğağ gazda zamların arkasından geleceğı uzman ve yetkililer tarafından dillendiriliyor. Yaşanan kuraklık ve beraberinde üretim azlığı da önümüzdeki günlerde gıda fiyatlarında-ki artışın habercisi. Enerji kaynakları üzerinden yürütölen çatış-ma, özellikle petrol tüketiminde ithiyacın artması-rezervlerin azalması gibi faktörler hesaba katıldığında akaryakıt, doğağ gaz ve elektrikle zamların yaşanacağı açık.

TÜİK'in Enflasyonu Gerçekle Uyuşmuyor

TÜİK'in, geliri grubu ayırımı yapmadan ve görece bir artış ya da düşüşü genelleştirerek yaptığı enflasyon değerlendirmesi ile gerçek değerler arasında uçurum bulunuyor. Son olarak 415 maddeyi içeren tüketici fiyatları (yani enflasyonu) 6 ayda yüzde 6 olarak belirlidi. Hâlbuki halkın en çok kullandığı gıda maddelerinin fiyat maddeleri enflasyonun yüzde 20 olduğunu gösteriyor. Telefon, elektrik, doğal gaz, benzin, mazot, vapur, dolmuş, otobüs fiyatlarındaki artışa birlikte bu oran yüzde 20'yi buluyor. Bu da TÜİK'in açıkladığı rakamı 3'e katlıyor. Örneğin, Altı aylık fiyat artışı mercimekte yüzde 80'i geçerken, pirinç ve bulgurda da yüzde 50'ye yaklaştı. Ayçiçeği yağı yüzde 48 artarken, tavuk eti fiyatında yüzde 30'a yakın artış yaşadı. En çok tüketilen ekmek- te 6 ayın fiyat artışı yüzde 26'yi, makarnada yüzde 20'yi geçerken, su fiyatları yüzde 15, koyun eti yüzde 12, şeker yüzde 11 artış gösterdi. Alt ve orta gelir gruplarının toplam bütçesinde yüzde 30 dolayında yer tutan konut harcamalarında ise fiyat artışları genelin üstüne çıktı. Altı ayda kiralار yüzde 7'ye yakın artarken elektrik, doğalgaz fiyatları yüzde 19'a yakın gerçekleşti. Ulaştırma harcamalarını oluşturan mazot yüzde 26 ile en çok fiyat artışı yaşayan ürün oldu. Benzin fiyatlarının yüzde 15 arttığı son 6 ayda, vapur ücretleri yüzde 48, belediye otobüs fiyatları yüzde 9, dolmuş fiyatları yüzde 12, metro fiyatları yüzde 8 oranında arttı. Şehirlerarası tren ücreti de son ayda yüzde 24 artış gösterdi.

Asgari ücrete yüzde 5, elektriğe yüzde 22 zam

Asgari sefalet ücretinde yüzde 5'lik komik bir artış yaşanırken, elektrikte yüzde 22 oranında bir zam uygulandı. Elektrikte yapılan zammı tepkiler oluştururken Özeleştirme İdaresi Başkanı Metin Kilci, özelleştirme programındaki TEDAŞ'ın yaptığı yüzde 22 oranındaki zammı; "geçmişte zamlar ertelendiğinden şimdi daha fazla zam yapılıyor değil" diyerek sahipsizlendi. Enerji Piyasası Düzenleme Kurulu'nun TEDAŞ'a bağlı 20 elektrik dağıtım şirketinin zam talebini onaylamasıyla, bugünden itibaren konutlarda kullanılan elektrikte yüzde 21, sanayiye ise yüzde 22 zam geldi. Öte yandan elektrik fiyatlarının bundan sonra üç ayda bir maliyete göre otomatik olarak belirlenmesi kabul edildi. Böylece petrol ve doğal gazdaki artış elektrikte de yansıyacak. Elektrik zammında ıttıl enerjinin getirdiği maliyet enflasyonunun, beraberinde elektrikte gelen zammın birçok mal ve hizmetin fiyatının artmasında tetikleyici olacağı belirtiliyor. ABD ve AB'den gelen faizleri yükseltme sinyali, TC Merkez Bankası'nun daha uzun süre faizleri indirmeyeceği, hatta gerek görürse yükselteceği sinyali, yüksek faizli yaşamın ekonomik hayata uzun süre damgasını vuracağını gösteriyor. Yüksek faiz iç borç yükü üstünden bütçeye, dolayısıyla topluma maliyet yüklemekte, yaşanan ekonomik krizin maskelemesinde kullanılıyor. İzlenen ekonomik politikalarla oluşturulan bu maliyet, önümüzdeki günlerde geniş emekçi kesimlere zam, ücret düşüklüğü, hak gaspı şeklinde fatura edilecek.

Zamdan sonra elektrik özelleştirildi

Önceki zamla birlikte toplam yüzde 45 oranında fiyatı yükseltileen elektrikte apar topar ihale yapılarak özelleştirme gerçekleştirildi. Özelleştirme öncesi sermaye gruplarına jestede bulunan Özelleştirme İdaresi görevini ya etmiş oldu. Türkiye Elektrik Dağıtım Anonim Şirketi'ne (TEDAŞ) bağlı bölgelerden ilki için (Başkent Elektrik ve Sakarya Elektrik) yapılan özelleştirme ihalesi sonucunda Başkent Elektrik Dağıtım AŞ'nin lisansı 30 yıllığına 1 milyar 225 milyon dolara Hacı Ömer Sabancı Holding AŞ ve Avusturyalı Österreischische Elektrizitätswirtschafts-Aktiengesellschaft-Enerjisa Enerji Üretim AŞ ortak grubuna devredildi. Sakarya Elektrik Dağıtım Şirketi'nin lisansı ise 30 yıllığına ve 600 milyon dolarlık teklifle Akkök Grubu ile Çek Cumhuriyeti'nden ortağı Czece devredildi. İhaleyi alr almaz elektrük zammının yeterli olmadığınınönde açıklama yapan Akkök Grubu İcra Kurulu Başkanı Mehmet Ali Berkman, "Zam, gazdan elektrik üretenerlerin zararını karşılamaz" diyerek yeni zamların kapıda olduğuna işaret etti. Başkent Elektrik'in özelleştirilmesine karşı Tes-İs'e bağlı işçiler Özelleştirme İdaresi Başkanlığı önünde protesto eylemi gerçekleştirdi. Tes-İs Genel Başkan Yardımcısı Murat Aytemiz, enerji özelleştirmelerinin ülkenin çıkarlarına aykırı olduğunu belirtti.

Novamed'de kadınların mücadelesi sürüyor

Antalya serbest bölgede 448 günlük grevin ardından geçen yılın sonunda insanlık dışı çalışma koşullarının toplu iş sözleşmesiyle belli oranda düzelmesi sağ-lanmıştı. Novamed'de çalışan kadın işçiler, sendikal ör-gütlenmenin artırılması için mücadeleye devam et-tiklerini belirttiler. Novamed'in diyaliz malzemeleri ü-reten fabrikasında örgütlü Türkiye Petrol Kimya Las-tik işçileri Sendikası'ndan (Petrol-İş) Sendika Ağköç'e, "Mücadele bitti diye düşünmemelisiniz. Sendika örgüt-lenmesini artırmak gerekiyor. Yoksa kadın emeğiyle yükselen serbest bölgelerde koşullar her an geri dö-nebilir" açıklamasında bulundu. Sağlanan Toplu İş Sözleşmesinin dolmasına 2,5 yıl kaldığı ve sendikanın yeniden yetkiyi elde edebilmesi için işçi sayısının sendika altında örgütlenmesi gerektiği belirtildi. Top-lam iş sayısının 320 olduğu Novamed'de sendikalı sayısı 76. toplu iş sözleşmesi yetkisi için ise toplam sayının yarısını geçmesi gerekiyor.

Akgöçke, grev boyunca kadın işçilere destek veren kadın örgütlerinin, emek örgütlerinin ve gazetecilerin desteklerini sürdürmesi gerektiğini ifade etti. "Örgütlenmeyi sürdürürken bize destek olmalılar. Konuyu gündemde tutmalılar. Emek örgütleri örgütlenme hakkımızı, iyileştirmeleri sürekli savunmalı. Kadın emekçileri tıpkı grevde olduğu gibi ziyaret etmelidir. Emekten yana gazeteciler de Novamed'i sürekli gündemde tutmalı. Bu alanı boş bırakmamalıyız" yönünde ifadeler yer aldı. Akgöçke serbest bölgelerin ucuz işgücü anlamına geldiğini, bunun da yüzde 70'inin kadın emeğinden oluştuğunu, çünkü kadın emeğinin "''Ucuz, itaatkâr işgücü" olarak görüldüğünün altını çizerek; bütün dünyada serbest bölgelerin kadın emekçilerin ağır koşullarda ve sendikası çalıştırılmaması olduğunu belirtti. Akgöçke, Kadın işçilerin çalışma koşullarının düzeltilmesi ve birtakım hakların elde edilmesi için mücadele etmesinin zorunlu olduğunu, bugüne kadar sürdürülen mücadelelerin bitmediğini, bundan sonra da devam edeceğini vurguladı.

Belediye işçileri grev için yürüdü

ISTANBUL- Büyükşehir Belediyesi ile ilçe belediyele-
rinde çalışan işçiler, yaklaşık 6 aydır süren toplu söz-
leşmelerde anlaşma sağlanamaması üzerine grev ka-
rarı aldılar. Belediye-İş Sendikası'nın aldığı grev kararı-
nı Sarıaçane'deki Büyükşehir Belediyesi binasına as-
mak için Edirnekapi'dan yürümek isteyen Belediye-İş
üyeleri işçilere, polis biber gazı ve tazyikli su ile saldırdı.
Belediyelerin işçilerin taleplerini kabul etmemesi üze-
rine alınan grev kararı için Belediye-İş üyeleri 17 Tem-
muz'da, Edirnekapi'daki Suriçi'nde bir araya geldi. Bu-
radan Sarıaçane'deki Büyükşehir Belediyesi'ne yürü-
mek isteyen işçilere polis engel oldu. Sendika yöneti-
cilerinin polis ile yaptıkları uzun görüşmelerden sonuç-
lanmaması üzerine yürüyüşe geçen kitleye polis taz-
yikli su ve biber gazıyla saldırdı. Saldırı ile birlikte ara-
sokaklardan Belediye'ye yürüyen işçiler, Belediye ya-
kınında yine polis engeliyle karşılaştılar, ancak tekrar
yapılan görüşmeler sonucunda Belediye binasının
önünde toplanılması kabul edildi. Belediye önünde
yapılan açıklamada, "Eğer bir grev yaşanırsa, her gün
giderek artan bir sayıyla buralarda olacağımız bilin-
melidir" denildi. Açıklamada toplu iş sözleşmesi görü-
şmeleri sürdüren diğer sendikalara da seslenilerek, or-
tak tavır alınması için çağrı yapıldı.

ÖNCÜ KADIN

Rojda DEMİR

Yazarımızın yazısı elimize ulaşmadığından
yayımlayamıyoruz.

Siyasal geriliğini gideremeyenlerin iktidar perspektifi kısır olur

İnsan hayatının bütün sürecinde yaşanan ve gelişen her şey, temel bir amaca hizmet etmelidir. Amacı ve hedefi belli olmayan bir pratiğin, anlamı ve değeri de olmaz. Dolayısıyla bu haliyle eyleme yansısının yaşamda gerçek anlamda değerini bulduğunu iddia edemeyiz. Bir komünistin, bir devrimcinin yaşamda amaçları ile hedefleri arasında diyalektik bağın olduğu ve aynı zamanda bu diyalektik bağın yaşamdaki gelişimin ve değişimin motoru olduğu gerçeği, pratiğin işaret ettiği gibi tartışmasıdır. Ancak gerek siyasal, gerekse de sosyal alanda teorik ve politik planda amaca hizmet edici bir pratik savaşım yoksa, diyalektik bağın olması ve pekiştirilmesi yerine idealizmin çemberine hapsolunur. Bu da materyalistlerin işi değildir. Eğer yaşamı doyurucu kılmıyorsa, yani kitlelere bir örnek teşkil etmiyorsa, onlara nüfuz etmiyorsa, kolektif bir ruh geliştirmiyorsa; boş ve idealsiz bir yaşam olur, ki bu da herşeyi olduğu gibi kabul etmektir.

Dolayısıyla yaşamımızı toplumun gelişme yasaları ve bu yasaların incelenmesi üstüne oturarak amacı ve hedefi berraklaştırmamız bir zorunluluktur. Yani yaşamımıza toplumsal gelişim yasalarıyla ve bu yasalardan çıkartılan pratik sonuçlarla yön vermeliyiz. Başka bir ifadeyle teorik ve pratik faaliyetlerimizin tümü doyurucu olmalıdır. Yaşamı-yaşamımızı bu çerçeve içerisinde ele alırsak; anlamlı ve değeri büyük, dolu bir yaşam olur. İşte burada istenileni yakalayabilmek için siyasî, ideolojik, örgütsel, askeri, kültürel vb alanlara ivedi bir şekilde yüklenmemiz gerekir. Yaşamımızı disipline ederek, kolektivizmin manyetik alanını daha da genişleterek kitlelere, partiyle kucaklaşabilmeyi sağlamak ve siyasal gelişmeyi eylemle harlandırarak kişi ve kişilere bir devimin kazandırmak için kaybedecek bir dakika dahi zamanımızın olmadığını bilince çıkartmalıyız. Zamanı kendi seryine bırakarak, kendiliğinden bir hat izlenirse hem içimizdeki feodal-burjuva yanları, hem de dışımızda var olan düşmanı alt edemeyiz. Hem bizlerde mevcut olan hatalı yanların yarattığı tahribatları telafi edemeyiz, hem de dışı yönelerek düşmana etkili darbeler vuramayız. Bundan dolayı yaşamımızı daha da disipline edecek, kolektif ruhun gelişmesini sağlayacak temel kriterlere sahip olmamız lazım. Yaşadığımız birçok zaafiyetin ana kaynağı ve nedeni birden fazladır. Bu nedenlerden biri siyasî geriliktir ve bunu gidermenin yolu siyâl, ideolojik bir eğitimidir. Asgari ve azami hedefe ulaşmada anahtar görevi gören siyasî çalışma diğer bütün çalışmaların da esasını teşkil ediyor. Bilgi ve beceri kazanmayan, davranış ve yöntemde doğruyu yakalamayan, pratiğe yol açarak onunla bütünleşmeyen, bunları örgütsel mekanizmalarda çalışır halde tutmayan her adım, amaca hizmet eden fonksiyonlar yükleyip bunu bir yaşam biçimine dönüştüremez.

Yaşadığımız toplumda egemen olan eğitimin amacı ile hizmetin hangi normlar içerisinde olduğunu görüyoruz. Ve bunun yansıdığı çalışma tarzıyla toplumun iliklerine değin işlemiş olan burjuva-fedal ideolojinin yaşamda nasıl ve ne kadar zarar verdiğini, toplumun gelişiminde, bilimin kavranmasında mistik engeller oluşturduğunu görebiliyoruz ve yaşıyoruz. O halde içimizdeki burjuva-feodal ideolojinin her bir parçasını söküp atabilmek, kendimizi proleter ideolojiyle donatmak için pratikle bütünleşmiş bir eğitim çalışması olmaz ise olmazdır. Proletaryanın bilimi ve ideolojisi ile yola çıkmış her birey, bu bilinçle donanmak gerektiğinin ayırına varıp, onu pratik olarak yaşamın her anı ve alanında canlı kılmak için bütün enerjisiyle bunun mücadelesine yüklenmek zorundadır. Araştırmalarımızı, incelemelerimizi, kısacası bütün siyasal faaliyetlerimizi bir çelik zirha büründürerek daha canlı ama somut ve nesnel gerçekliğin ihtiyaçlarını gidermede bir görev olarak ele almalıyız. Siyasî geriliğimizin pratik alanda ne tür zorluklar çıkarttığını görebildiğimiz gibi, bunu somut olarak yaşamaktayız da... O zaman yapılması gereken; ihtiyacı olanaklarını yaratarak zamanı örgütleyerek pratik adımlar atmaktır.

"İnceleme alanındaki düşmanımız, bildiklerimizle yetinme anlayışımızdır. Bildiklerimizle yetinme anlayışıdır. Gerçekten bir şeyler öğrenmek istiyorsak bu anlayışa son vermeliyiz. Kendimize karşı tututumuz doymak bilmeden öğrenmek, başkalarına karşı tututumuz ise binkip usanmadan öğretmek olmalıdır".

Mao'nun da işaret ettiği gibi, bildiklerimizle yetinme anlayışının sökülüp atılması bir lütf değil, bir zorunluluktur. Mevcut sistemi alaşağı etmeyi, kendimizi her alanda geliştirerek, uzlaşmayı hedefleyerek, zaaflarımızdan anınp gelişimin-pratik savaşın olay ve olguları daha iyi bir şekilde tahlil ederek yapabiliriz. Teori ve pratiğin diyalektik bütünlüğü doğrultusunda hareket ederek yaşanan doğruları yaşatmak ve yeni doğruları açığa çıkartmak üretkenliği ile hareket ederek, siyasal çalışmalarımızda bir devimin yaratmak durumundayız. Doymak bilmeden öğrenmek, bıkıp usanmadan öğretmek, pratik içerisinde kendimizi ve kitleleri eğitmek bütün aktivistlerin sahip olması gereken bir özelliktir. Kendimizi bu konuda sürekli aç hissetmeliyiz. Bu özelliğin yakalanma çabasına girilmesi, temel bir ihtiyaç olduğu gibi, zorunlu bir görev olarak algılanmalıdır. Daha çok inceleme, araştırma yapmak ve pratikle bütünleşmek her komünistin ve devrimcinin kendisi için belirlediği temel hedeflerden biri olmalıdır.

Oblomovca bir yaşamın içerisinde bocalayanlar devrime hizmet etmekten ziyade, zarar verirler. Bildikleri ile yetinip, boş boğazlık yaparak iş yapıyor intibasını bırakırlar. "En iyi ben bilirim" izlenimini yaratarak çok bilmiş edalarına bürünürler. İş pratiğe geldiğinde ise kaçışlarının mazeretlerini yaratmak için bin bir dreden su getirirler. Kulaktan dolma bilgilerle yetinin bu zatları, Başkan Mao'nun bir ifadesi ile tanımlamaya çalışalım: "Dünyanın en gülünç insanları, kulaktan dolma bazı ham bilgilerle kendisini alem-i cihan sanan çok bilmişlerdir". Bu anlayışın özünde yatan bir başka gerçek, "Bir ekmek kapısını buldum, nasıl olsa geçimimi sağlıyorum"dan başka bir şey değildir. Kabul edilmelidir ki bu da objektif olarak devrimin önünde duran ve yıkılması gereken bir engeldir. Bu gerçeklik ışığında hareket edildiği zaman nesnelliğin daha iyi görülebileceğinden ve daha kazandırıcı pratiklerin yaratılacağından kimsenin kuşkusu olmasın. İdeallerimizi yaşamımızla bütünleştirmede gösterilen en ufak bir zaafiyet, olumsuz yönde bir değeri ifade eder. "Güçsüzlük ve zaaf taşıyan her ideolojiyi saflarımızdan kovmalıyız" diyen Mao tam da bu gerçekliği ifade etmektedir. Siyasî çalışmalarını küçümseyen, dıştlayan ve "yapamıyorum" diyerek hiçbir şey yapmamakta direten anlayış ve pratiklerin ne denli zararlı olduğu açık değil midir? Bunu görebildiğimiz halde üstümüzde taşımamızın devrime yarardan çok zarar vermekten öte bir işlevi yoktur ve olmayacaktır da.

Pratik-teori-pratik yoluyla olay ve olguların en ince ayrıntısına kadar incelenmesi, araştırılması, canlı bir siyasî ortamı yaratır ve gerçekleri bulmanın önündeki engelleri ortadan kaldırır. Hatalarımızı en asgariye indirecek biricik yol, bu diyalektik yönetime sıkıca sarılmaktır. Sınıf mücadelesinde doğru ile yanlışın bir arada oluşu nasıl ki bir gerçeklik ise, hata yapılabileceği de gözardı edilmemelidir. Ancak sınıf mücadelesi, tekrarında ısrar edilen büyük hataları

kabul etmemektedir. Bu yüzden hata yapmamak için de daha sağlam sağlam adımlar atmak, siyasî çalışmalarda ısrar etmek ve kendimizi donatmak için her türlü olanağı yaratmak ve bunlardan azami ölçüde faydalanmak gerekir. Bir örgütün canlılığını ancak pratik ve siyasal faaliyet korur ve geliştirir. Siyasî bir çalışması ve pratik alanda bir ilerleme çabası olmayan örgüt, gelişemez.

Siyasal çalışmalarımızda merkezi halkaya hizmet edelim

Sınıflar mücadelesinde, doğru bir siyaset ve doğru bir önderlik başarının anahtarıdır. Doğru bir politika somut duruma uygun somut tahliller yapmak ve bu tahliller ışığında doğru bir eylem biçimine uygun olarak örgütsel güçleri konumlandırmaktır.

Siyasetin gücüyle yapıldığı doğrudur. Ancak, bu güç ne birden bire ne de tek başına teorik formülasyonlar ileri sürmekle oluşmaz. Bu, kendi subjektif gücünden tutalım da halkın, dost politik devrimci yapıların oradan da düşmanın politik, ekonomik ve askeri gücünü doğru bir şekilde tahlil etmek ve mevcut çelişkilerin çözümü için harekete geçmek demektir. Bugün nicel olarak güçsüz olabiliriz. Ama politikalarımızı ve güçlerimizi gerçekçi bir şekilde tespiti edip sefer olursak başarı elde etmemiz kaçınılmazdır. Yeter ki bilimsellikten şaşmayalım, gerçekçi olalım. Bu bilimsel adımı atmanın ana halkası ise, mevcut görevler içerisinde birisini esas almaktır. Bu esas halkayı önce kavrayıp, sonra buna uygun mücadele ve örgüt biçimlerini harekete geçirdiğimiz taktirde, aşamayaçağımız engel olamaz. Yeter ki aslı görevler ile tali görevlerin ayrımını yapmasını bilelim ve tali görevleri, aslı görevlere hizmet edecek şekilde ele alalım. Stratejinin başarıya ulaşması için taktik ne denli gerekli ise, bir taktiğe başvururken de gözönünde bulundurmak o denli gereklidir. Yoksa taktik stratejiyi yemeye başlamış demektir.

Bundan hareketle devrim mücadelesinin bugün içinde bulunduğumuz aşamasında merkezi görevimiz burjuva-feodal iktidara karşı halkın demokratik iktidarını kurmaktır. Bu özgülde, bu iktidara varmanın mücadele aracı ise bütün alanlarda topyekün yürütülen Halk Savaşı'nı örgütlemek, onu güçlendirmektir. Tabii ki tüm bu örgütlülükler içerisinde ana örgüt parti örgütlenmesidir ve tüm ideolojik-siyasî önderlikler bu parti önderliği altında olmak zorundadır. Aksi örgütlenme ve mücadele biçimleri gerçek anlamda sınıf örgütlenmesi olmayıp, küçük burjuva karakterdeki örgütlenme ve mücadele biçimleridir. Mao'nun dediği gibi, "Siyaset silahlara kumanda edecek, silahlar siyasete değil". Yine Mao'nun önemle işaret ettiği gibi, "Halk; ordusu varsa herşey, yoksa hiçbir şey dir".

Bugün bu sözler, bu topraklar üzerinde yaşayan ezilen halklar, ulus ve azınlık milliyetler için kendisini daha yakıcı bir şekilde hissettirmektedir. Çünkü halk ve sınıf, her zamankinden daha çok, öncüden örgütlenmek ve önderlik bekliyor.

Çünkü; emekçi halklarımız her gün, her saat, her dakika, her saniye emperyalizmin ve onun ülkemizdeki uşağı hakim sınıfların yeni saldırıları ile karşı karşıya kalmaktadır.

Zamlar, işsizlik, pahalılık, açlık, sefalet, asgari ücret, sağlık, eğitim ve sosyal hakların gaspı, sendikal örgütlülüğe dönük saldırılar, özelleştirmeler, Kürt ulusuna dönük saldırılar, ezilen inanç kesimlerine ve azınlık uluslara dönük saldırılar her geçen gün yoğunlaşıyor. İşte devrim için bu avantajlı yanların olduğu koşullarda yaşıyoruz. Ama ne yazık ki objektif koşulları devrim lehine çevirmek subjektif güç, iradesini yeterince ortaya koymamaktır. Bu güçlü subjektif gücün inşasını sağlama görevi, öncünün her alandaki kadro ve aktivistlerine düşmektedir. Bunun yolu da Demokratik Halk Devrimi'ni örgütlemekten ve İbrahim Kaypakkaya'nın çizmiş olduğu kızıl güzergahta yürümekten geçmektedir. Emperyalizmin stratejik çıkarları doğrultusunda yeniden biçimlendirilen ve hizaya sokulan hakim sınıflar, kendi aralarında çıkarlarını sürdürüyor. Bu durum devrim mücadelesinin lehinedir. Ama bu çelişkiyi daha da derinleştirip devrim lehine çevirmek için de görevimizin, onların dövuşünün ve hizaya geçirilişinin tespitini yapmakla sınırlı olmadığını kavramak zorundayız. Öyleyse bizim aslı görevimiz, kendi gündemimiz ola Demokratik Halk İktidarını yaratmanın adı olan Halk Savaşı'na bilfiil katılmaktır. Bunun için:

Birinci görevimiz; savaş kurallarına azami derecede uygun hareket etmek.

İkinci görevimiz; legal ve illegal bütün mücadele biçimleri-ni silahlı mücadeleyi geliştirecek şekilde ele almak.

Üçüncü görevimiz; silahlı mücadeleye bilfiil katılmak, elimizdeki tüm imkan ve olanaklarla savaşın yükseltilmesine hizmet etmek.

Dördüncü görevimiz; kendi üzerimizdeki ideolojik hastalıklara karşı amansız bir şekilde eleştirel-özeleştirel bir yaklaşım sergilemek, dostlarımız ve halkımıza karşı dönüştürücü davranmak.

Beşinci görevimiz; ideolojik ve siyasî seviyemizi sürekli bir şekilde yükseltmek ve devrim yürüyüşümüze zarar verecek her türlü tavır ve davranışları iki çizgi mücadelesi temelinde bertaraf etmek.

Altıncı görevimiz; sınıf mücadelesi ve onun ülkemizdeki somut adı olan Halk Savaşı'nın meşruluğunu ve zorunluluğu, bunun halkın iktidarını kurmak için konumlandırılmış tarihsel silahlar olduğunu kitlelere anlatmak, onları kendi iktidar mücadelesinin özneleri haline getirmek.

Yedinci görevimiz; dost ve devrimci parti-gruplarla bulduğumuz her alanda ortak düşmanlara karşı birlikte eylem örgütlemek ve hareket etmek.

Sekizinci görevimiz; hayatın her anında ve her alanında, diğer koşulların da elverişli olmasıyla birlikte halklara, devrimcilere, ezilen uluslara yönelen her türlü saldırıya karşı durmak.

Dokuzuncu görevimiz; kitlelerin ekonomik ve demokratik talepleri için mücadele yürütmeyi, örgütlemeyi temel bir görev olarak ele almak ve bunu yaparken politik iktidar mücadelesini merkeze oturtmak.

Onuncu görevimiz; ideolojik düzlemde okun sıvri ucunu reformizme yöneltmek, emperyalist güdümlü hakim sınıfların politikalarına, demokrasi oyunlarına ve reformist söylemli bilinç bulanlığına karşı amansız bir mücadele yürütmek.

Tüm bu görevler birbirine kopmaz diyalektik bağlarla bağlıdır. Bu görevlerini yerine getirmek ertelenemez. Bunu başara-cak bir ideolojik netliğe, siyasal iktidar perspektifine, Halk Savaşı stratejisine ve demokratik halk iktidarını yaşamsallaştıracak olan Yeni Demokratik Cumhuriyet Programı'na sahibiz. Geriye bu muazzam birikimi mücadele içerisinde işlemek, bilimsellik çerçevesinde özel ve nesnel koşullara uygun somut politikaları icra etmek kalyor.

OKS sınavında 'skandal kıyak'

Tunceli Milli Eğitim
Müdürü Muhammet
Şahinkaya'nın kızına
OKS'de yardım edildiği
ortaya çıktı. Eğitim-Sen
Dersim Şubesi, Muhammet
Şahinkaya'ya yakınlığı ile
bilinen öğretmenlerin, 8
Haziran'da yapılan OKS
sınavında Şahinkaya'nın
kızına yüksek puan alması
için yardımcı olduklarını
duyurarak, soruşturma
başlatılmasını istedi

DEERSİM- 15 Temmuz'da Eğitim-Sen şube binasında yapılan açıklamada, 8 Haziran'da yapılan Ortaöğretim Kurumları Öğrenci Seçme Sınavı (OKS)'nda öğretmen Birol Ateş ve Cem Tekinoğlu'nun Milli Eğitim Müdürü Muhammet Şahinkaya'nın kızı Ö.Ş. ye yardımcı olduğu, ayrıca bu yardım sırasında sınavda bulunan diğer öğrencilere ise zor ve stresli anlar yaşatıldığı ve öğrencilerin sonuçlarında olumsuz etkide bulunduğu belirtildi. Eğitim-Sen tarafından yapılan açıklamada, sınava Hürriyet İlköğretim Okulu 4 No'lu salonda giren Tunceli İl Milli Eğitim Müdürü Muhammet Şahinkaya'nın kızına yardım edildiğine ilişkin olarak sendikaya aynı okulda sınava giren öğrenciler tarafından bilgi iletiltiği açıklanarak, "İlgili salonda görev alan salon başkanı ve gözetmenler Milli Eğitim Müdürü'ne yakınlığı ile bilinen Cem Tekinoğlu ve din kültürü öğretmeni Birol Ateş, salon belirleme kurasında değiştirme yaparak 4 No'lu salona birlikte geçmişlerdir" denildi. Yapılan bu keyfi değişikliğin arındaki sebep ise, 4 No'lu salonda sınava giren öğrencilerin sendikaya ilettikleri bilgilerle ortaya çıkıyor. Öğrencilerin sınav sırasında yaşananlara ilişkin ifadeleri kısaca şöyle:

İl Milli Eğitim Müdürü Muhammet Şahinkaya'nın kızına soruların cevaplarını taşıdığını gördüğünü ve bu duruma salonda itiraz ettiğini, ancak sınavda görevli öğretmenlerin kendisine “sen işine bakal, yardım etmiyoruz” dediğini belirtiyor. B.T. salonda görevli olan öğretmen Cem Tekinoğlu'nun ismini öğrenmek için boynundaki yaka kartını okumaya çalıştığını, ancak Tekinoğlu'nun yaka kartını cebine koyduğunu, öğretmenin ismini salondan çıkarken tutanağa bakarak öğrendiğini aktararak, bu yaşananların kendisinin konsantrasyonunu bozduğunu, sınavda 95 net yapabildiğini ve yaşadığı stres nedeniyle daha yüksek bir derece yapmasının engellenmiş olduğunu ifade ediyor.

tediğini söylediğini, salona döndüğünde kendisinden alınan silgi ile Şahinkaya'nın kızının cevap kağıdının silinerek bazı soruların düzeltiltiğini görmesi üzerine öğretmenlerce dışarı çıkması yönünde azarlandığını ifade etti.

‘Milli Eğitim Müdürü’ne yapılan kıyak soruşturulsun’

Öğrencilerin bu ifadelerinin ardından Eğitim-Sen'in yaptığı araştırma neticesinde, Şahinkaya'nın kızının genel başan durumunun iyi olmadığı ve yapılan yardıma rağmen Şahinkaya'nın kızının 65 doğru, 33 yanlış ve iki boş soruda kaldığı ve 329 puan aldığı belirlendi. Bu puanın Anadolu Liselerine kayıt için yeterli geleceğini ve böylece diğer öğrencilerin hakkının gasp edilmiş olacağını belirten Eğitim-Sen, "Olayın en vahim tarafı yardım edilirken diğer öğrencilerin konsantrasyon kaybı nedeniyle daha az puan alması, öğretmenlerin de bu haksızlığa ortak olmalarıdır. Eğitim Sen olarak bu yaşananları skandal olarak değerlendireyoruz" dedi.

Eğitim-Sen, iddiaların derhal incelenmesi ve kıyak yarıma adı karışan öğretmenlerle ilgili soruşturma başlatılması gerektiğini belirterek, Şahinkaya'nın kızının sınavının kopya nedeniyle iptal edilmesini istedi.

Milli Eğitim Müdürü'nün kızının cevap kağıdında oynama yapıldı

Aynı salonda sınava giren diğer bir öğrenci Ç.A. ise ifadesinde, Çem Tekinoglu'nun başında durarak kitap sipariş ettiğini, karıştırdığını, bu nedenle konsantrasyonunun bozulduğunu, deneme sınavlarında çok daha başarılı olmasına rağmen 399 puanda kaldığını, sınavdan çıkarken öğretmenler tarafından sigisinin yansının alındığını, koridorda İ Milli Eğitim Müdürü Muhammed Şahinkaya'nın kızına seslendiğini, ancak kızın duymaması üzerine, yardım edileceğini şüphelenerek arkadaşlarına salona dönmek istediğini ifade etmiştir.

Kıyak yardım sınavdaki diğer öğrencileri strese soktu

B.T. adlı öğrenci, sınav salonunda Cem Tekinoğlu'nun

Çatırdayan bir “sosyal” devlet: Fransa

Emperyalist dünya düzeninin önemli halkalarından olan Fransa'da son yılların en derin krizine sahne olunmakta. Ardı ardına yapılan zamlar, alım gücündeki muazzam düşüşler, asgari ücret üzerinde yürütülen tartışmalar, haftalık iş saatleri üzerindeki oynamalar vb. birçok konu, Fransa'nın derinleşen kriz sonrası imdat frenine olanca gücüyle asılmasından başka bir şey değildir. Bu kriz de diğer tüm krizlerde olduğu gibi, ezilen emekçi yığınlarına fatura edilmek istenilmektedir. Fakat emekçi yığınlar, hayli uzun zamandır gerçekleşmemiş olan bir dayanışma ruhuyla, neredeyse tüm iş kollarının katılacağı bir genel greve, 17 Haziran'da emperyalist hegemonyanın saldırılarına karşı gelebilmek için meydanlara dökülmeye hazırlanıyor.

Geçtiğimiz haftalarda yine tüm dünyanın dikkatini, grevleriyle üstüne çeken Fransa emekçileri, emeklilik yasa tasarısını protesto etmek için, üretilen gelen güçlerini birleştirerek ülke genelinde büyük mitingler düzenlediler. Pekî, emeklilik yasa tasarısı neyi öngörmekte? Fransa'da aktif nüfusun azalması hâkim sınıflı telaşa düşürerek, emeklilik sigortasında "yeniliklere" gitmesine yol açtı. Yılda emekli olan kişi sayısı 500 bin sınırındayken, bu rakam 800 bine kadar ulaştı. Patronları sendika MEDEF (Fransa İşverenler Hareketi)'ni Başkanı Laurence Parisot, hükümeti götürdüğü "önerileri" emeklilik yaşının 41 seneye çıkarılmasını istedi. MEDEF'e göre bu

önleri gerçekleştiği takdirde, emeklilik kasasının bütçe açığı önlenecak. Hedef, 2015 yılına kadar 15 milyar Avro kar ve 2020 yılında 41,5 yıllık emeklilikle birlikte 20 milyar Avro kar. Planlar sadece bununla da sınırlı değil. 2020'ye kadar diğer sosyal hakların kapatılmasıyla birlikte, emeklileri emekli olamamaları için zor durumda bırakarak, "finansal denge"den haylice Avro elde etmiş olacaklar.

Yasa tasarısı ilk olarak 2003'te gündeme gelmişti. Emeklilik yasa-
sının artırılmasını öneren hükümet, emekçi yığınların sert tepkile-
riyle karşılaşınca öneri paketi geri çekildi. Fakat CFDT (Fransa'nın
Türk-İş benzeri sendikası) reform paketine imza atarak, 40 yıllık
emeklilik yaşında kalmanın garantörlüğünü yaptı. Hâlbuki tüm
emekçi örgütüllükleri 40 yıl çalışma süresini düşürme çabası içeri-
sindeydiler. Emperyalist burjuvazi, 2003 Haziran'ında almış olduğu
bu primle, tekrardan 41 yıl çalışma süresi olarak, hanesine bir pu-
an daha yazma niyetinde.

"Reform Yılları" olarak adlandırılan yaşadığımız dönem, Sarkozy önderliğindeki emperyalist hegemonya, içinde bulunduğumuz süreci adlatmamız için soğukkanlı olmalıyız diyerek, tüm toplumu sosyal hak gasplarına hazırlamak istiyor. Başbakan Fillon'un Sarkozy'nin birinci yıl cumhurbaşkanlığı vesilesiyle yaptığı konuşmada "Sarkozy'nin yaptıkları bir kültür devrimidir" ibaresi, egemenlerin çıkarları için nasıl da yekvükut olduklarını göstermektedir.

Tüm gelişmeler bununla sınırlı değil. Emekçi kitlelerin uzun mücadele yılları sonucunda kazanmış oldukları bir hak olan 35 saat haftalık çalışma süresi, "dereglemente" (esneklik) politikasıyla işlevsiz hale sokulmak istenilmekte. Burjuvazi gerek emekçilikte gerekse 35 saat çalışma süresinde gerekse diğer iş haklarında emek örgüt-lülükleriyle genel anlaşmalar yapmaktan ziyade, sınırlandırarak, işçi-sinifı ve ezilenleri böbrek, daha baskın olmanın peşindedir. Emekçilik politikasıyla sözleşmeler yerine, görüşmeler gerçekleştirilip, emekçileri pasifize etmeyi hedefleyerek, "Sosyal Partner"ler eşliğinde emekçilerle ikili görüşmeler sağlanarak, iş sözleşmeleri patronla-rın çizdiği çerçevede doğrultusunda hazırlanılacak. Böylelikle 35 saat haftalık iş hakkı, emegemler tarafından kaldırılmayacak ama "dereglemente" olacak.

Saldırıların diğer bir yanında enflasyon karşısındaki alım gücünün sefaleti oluşturmaktadır. Her ay % 0,5 ile % 1,5 arası olarak artış kaydeden enflasyon 2008'e birlikte rekordun rekora koşuyor. Devlet istatistiklerine göre sene başından beri akaryakıt %22 artış gerçekleşmiş ama asıl olan bunun daha da üstünde bir rakamdır. Akaryakıt zamlarıyla birlikte gıda maddelerinde %5'ten %60'a kadar varan zamlar yaşandı. Bu da zaten yaşamıların idame ettirmekte güçlük çeken emekçi kitlelerin daha da zor koşullar altında yaşam mücadelesi vermesini beraberinde getirmekte.

Tüm bu sıraladığımız sosyal hak gasplarına karşı harekete geçen emek örgütleri, emeklilik yasası ile başlayan mücadelelerini olduğu yerde bırakmadılar. 71 Haziran'da gerçekleştirilecek olan ve Fransa'daki tüm iş kollarının katılacağı genel grevde emekçiler taleplerini dört ana noktada dile getirecekler; 41 yıl emeklilik yasasının geri çekilmesi, 35 saat haftalık iş süresi üzerinde oynanan sınısının oyunun kaldırılması, akaryakıt yapılan zammın düşürülmesi ve alım gücünün enflasyon oranında yükseltilmesi.

Emperyalist burjuvazi kendi krizini halklara fatura ederken, şüphesiz bunun önemli bir bölümünü gençlik yığınlarına pay eylemekte. Kartlarını açık oynayan hâkim sınıf, kendi hükümdarlıklarının selameti için geçirmec istedikleri yasalarla hem yeni genç nesillere fazla hareket alanı bırakmamakta hem de gençliğin dinamizmini olanca mümküniyetle sömürebilmenin koşullarını yaratmak istemektedir. Gençlik yığınları ve bir bütün olarak emekçi kitlelere yönelik bu saldırılara karşı sınıf uzlaşmacı sağ sendikalist bir tutum içerisinde, ekonomist bakış açısıyla değil, dönem politikaları üzerinden gerici sistemin teşhiri yapılarak demokratik hak mücadelesinin en geniş kitlelerle buluşabilmesinin pratik ayağını oluşturmamızdır. Uzlaşmaz sınıf çelişkilerinin olanca gücüyle kızgınlığı şu günlerde, gençlik hareketimize düşen rol budur. Yerli ve göçmen emekçileri bir kez daha ortaklaştıran bu araçlar, doğru bir yöntemle kullanıldığında takdirde, halklardan yana zafer, düşmandan yana hezimet olarak sonuçlanacaktır.

“Silahı kaçmak için sıktım”

ANTALYA- Akdeniz Üniversitesi'nde sivil faşistlerin devrimi, demokrat öğrencilere saldırdığı ve bazı saldırganların da silah kullanıldığı olayla ilgili olarak açılan davanın ilk duruşmasında, olayla silah kullanan saldırganlardan Ömer Ulusoy, "silahı kaçmak için sığıyordum" dedi. Saldırıda hedef göstererek silah kullandığı görüntülerine basına da yanıtsız Ulusoy, olaydan günler sonra yakalanabilmişti. Davanın ilk duruşmasına, 6 Nisan'da üniversite içerisindeki olaylara öğrenci olmadığı halde karışan ve öğrencilere ateş ettiği görüntülerine de tespit edilen ülkü ocağı üyesi Ömer Ulusoy'un da aralarında yer aldığı 22'si tutuklu, 46 kişi katıldı.

Akdeniz Üniversitesi'nde Nisan ayında gerçekleşen faşist saldırıda, 3 öğrenci bıçakla kullanılmış, iki saldırgan ise öğrencilere karşı silah kullanmıştı. Üniversite içerisinde çevik kuvvet polisi ve panzerlere öğrencilere saldırın polis 30'dan fazla devrimci, demokrat öğrenciyi gözaltına almış, sivil faşistlerin kaçmasına ise göz yummuştu. Yaralanan arkadaşlarını, kaldırıldıkları hastanenin acil kapısında bekleyen ve saldırıya protesto eden öğrencilere ise sivil faşistlere destek veren polisler saldırıyordu.

Üniversitede çıkan olayla ilgili 5 Temmuz günü görülen davada yargılanan öğrencilerin ailelerinin toplandığı Antalya 2'nci Ağır Ceza Mahkemesi'nin bahçesi ve çevresi polisler tarafından ablukaya alındı.

Yargılanan 22 kişiyi mahkemeye getirildikleri sırada görüntülenmek isteyen gazeteciler ile polis arasında yaşanan arbedede, polisler savalığın görüntü alınmasını yasakladığını gerekçe gösterirken, savcılık polisleri yalanladı.

Duruşmada, öğrencilerin üzerine ateş açan Ömer Ulusoy, 15 dakika süren ifadesinde olaylara karşın ve ateş etme nedeninin sorulması üzerine, "Türk bayrağı yakılıyordu. Kimsenin çığırmasını gerek yoktu" dedi. Ateş etme gerekçesini, taşı sopalı saldırı arasında kaldığı ve etrafın sandığı sözleriyle açıklayan Ulusoy, ateş ederken öğrencileri hedef almadığını belirtti. Mahkeme, Ömer Ulusoy'un da aralarında bulunduğu 7 sanığın tutukluluk hallerinin devamına, öğrenciler ve olaylara öğrenci olmadıkları halde dışardan karşın bazı kişilerin de aralarında bulunduğu 15 sanığın tahliye edilmesine karar verdi.

Eğitim sistemi 26 bin 'sıfır' çekti

Yaklaşık 1,5 milyon kişinin her yıl ter döktüğü, yıllarca süren uğraşlarının 3 saate sıkıştırıldığı Öğrenci Seçme Sınavı (ÖSS), bu yıl da diğer yıllardan farklı şekilde sonuçlandı. Sınava girenlerin 3'te 2'lik kısmının 'eğitim'siz kaldığı ÖSS'de, en başarılı iller sıralamasında Kürt illeri yine son sıraları paylaştı. Sınavı geçen 1 milyon 504 bin 956 kişiden, 25 bin 652 aday işe, ÖSS puanları hesaplanamadığından "sıfır" puan aldı.

Ülkemizdeki eğitim sisteminin bir gerçekliği olan ve sınava girenlerin adeta 'yanşan at' gibi yanşırıldığı sınav, her kesimin tepkileri alıyor. Ama buna rağmen Yüksek Öğrenim Kurumu (YÖK) sınav sistemini kaldırmak yerine farklı kıliflara sokarak paralı eğitimi dayatmaya devam ediyor. Yapılan sözde değişiklikler, gerici eğitim sisteminin özünde bir değişiklik meydana getirmediğinden 26 bin öğrenci sıfır alıyor. Tabii ki bu sonuç öğrencilerin tembelliğini değil; bizzat eğitim sisteminin çürümüş gerçekliği.

Gerçekleştirilen sınavlarla eğitim sisteminin çarpıklığından kaynaklı öğrenciler dershanelere yönelirken, dershane sahipleri de bunun bilincinde olacakları ki geçen senelerde birinci olmuş öğrencileri kendi dershanesi öğrencisi olarak tekrar sınava sokarak reklam yapma amacını gütmektedir. Bu nedenle geçen yıl derece yapmış öğrenciler bu sene tekrar sınava girilmez ve "ödüllerini" aldılar. Meta haline getirilen eğitim ile emekçi halkın çocukları maalesef üniversitelere giremiyor, girmeyi başarsa da maddi zorluklardan ötürü okumakta zorluk çekerek, okulu daha uzun sürede bitirmek zorunda kalıyor ya da maddi imkansızlık nedeni ile okuldan ayrılıyor.

Bu yılki sınavda da en başarılı iller sıralamasında Kürt illeri son sırayı paylaştı. Denizli, Karabük, Burdur en başarılı iller arasına girerken, Bingöl, Hakkâri, Şırnak, Ağrı, Bitlis, Siirt, Mardin, Ardahan, Artvin ve Rize en başarılı iller sıralamasında sonuncu oldu.

Eğitim ve sınav sistemindeki bu adaletsizlik değişmediği sürece üniversitelere parası olmayanlar giremeyecek, girse de okuyamayacak ve Kürt illerinin başarılı iller sıralamasındaki yeri değişmeden kalacaktır.

YÖNELİM

Kazım CİHAN

Yazarımızın yazısı elimize ulaşmadığından yayımlayamıyoruz.

Nepal’de devrim ve uzlaşma

Netrabikram Chand “Bipla”, NKP (M) Merkez Komite üyesi.

Devrimimiz müzakere aşamasında ve partimiz uzlaşmayı sınıf mücadelesinin başka bir yönü olarak görüyor. Devrimin uzlaşma yoluyla mı tamamlanacağı yoksa karşı devrime doğru mu itileceği meselesi henüz sonlanmş değil. Ulusal ve uluslararası dikkatleri cezbeden iki farklı dünya görüşü arasındaki sürekli ve vahşi bir mücadele vardır.

Marksizm uzlaşma yapma olasılığını kabul etmektedir: bununla birlikte bir devrimin çok fazla ödün vererek tamamlanamayacağını da söyler. Uzlaşma devlet iktidarını ele geçirmek için devrimin bir noktasında faydalı olabilir, ama proletarya sınıfı için devlet iktidarını uzlaşma yoluyla güvence altına almak imkansızdır. Oportünist ve reformist eğilimler uzlaşmayı bir zorunluluk olarak değil, tam tersine, tek ihtimal olarak ele alırlar. Toplumun ve devlet iktidarının devrimden çok, uzlaşma sayesinde, “müzakerecilik” sayesinde değiştirilip dönüştürülebileceğine inanırlar. Bu iki eğilim bizim ülkemizde yavaş yavaş son noktasına varmakta.

Bizim partimiz olan NKP (Maoist) ve Nepal Kongre (NK) müzakere meselesinde karışık konulardadır. Sınıf mücadelesi perspektifinden NK Nepal’de bir devrimin gerekliliğine inanmamaktadır. Bu görüşe göre NK, NKP (M), NKP (ML) ve bakanlıkları paylaşan diğer partilerle müzakere yapmak istemektedir. NK’ye göre, ekonomik gelişme kaydetmek yeterlidir ve siyasi devrim gereksizdir.

NK’ye göre mantıksal tartışmalar ve devrimin planlanması radikallerin işidir. NKP (M)’nin devrim yapmaması ve hükümetten aldığı payla yetinmesi beklenmektedir. Ama NKP (M)’nin nihai hedefi bir Halk Cumhuriyeti ve sosyalizm aşamasından geçerek Komünizme varmaktır. Bunun için devlet bir Komünist partisinin önderliği altına girmelidir. Bu nedenle de Maoistler olarak bizlerin “müzakereciliğe” karşı durması ancak per se olarak kimi uzlaşmalara varmayı reddetmemesi gerekir.

Sınıf mücadelesinin yarattığı etki nedeniyle, uzlaşmaya ve “müzakereciliğe” ilişkin kimi görüşler partide yüzeye çıkmıştır ve bu şaşırtıcı değildir. Dürüst olmak gerekirse, “müzakerecilik” eğilimi, bulaşıcı bir hastalık gibi parti içinde yayılmaktadır. Parti içinde gelişen bu türden bir eğilim, NK’nin içindeki “müzakerecilik”ten yüz kat daha tehlikelidir. Ekonomik “devrim” ve iktidar paylaşımını yeterli bulan bu eğilim, siyasi devrimi burada sonlandırmak niyetindedir. Bu radikal “müzakereliğin”, devlet iktidarını güvence altına almak için zorunlu olan temelleri göz ardı ederek düşman öğelere yaslandığını görüyoruz.

NK ülkeyi bir karşı-devrime itmek istiyor. NK bilimsel komünist bir partinin ve proleter devriminin statükoda ve eski devletin atıl havuzunda boğulup gitmesini istiyor. Bu nedenle de YCL, HKO’nun (gerilla kuvvetlerinin) ortadan kaldırılmasını ve halk savaşı sırasında elde edilen bütün kazanımların geri alınmasını içeren yedi maddelik bir talepler listesi öne sürdü.

Eğer NKP (M) bu şartları kabul ederse, hükümette görev alabilecek, eğer etmezse alamayacak. Bu ön şartların amacı ülkeyi karşı devrime sürüklemektir. Bu şartları kabul etmek devrimi sonlandırmaktır.

Bizler Maoistler olarak bu uzlaşmayı devrime çevirmeyi, devrimi karşı devrime karşı güçlendirmeyi arzu ediyoruz. Bunun için de devrimin araçlarını ve temellerini genişletmemiz gerekiyor. Bunun için de partiyi, HKO’yu ve Birleşik Cepheyi birleştirip onları yeni bir düzeye çıkarmalıyız. Net bir siyasi ve ekonomik tavır belirleyelim ve devlet iktidarını ele geçirelim.

Zaten yerel halk iktidarını merkezlerini dağıtmış durumdayız. Halk mahkemelerini ve halk ordusunu dağıttık. Savaş boyunca kurulan kooperatiflerimiz, komünlerimiz, sağlık noktalarımız ve eğitim kurumlarımız giderek güçleşiyor. Bu durumda eğer NK’nin yedi maddeli talebini, doğrudan ya da dolaylı olarak, kabul edecek olursak, devrimin sonlandığını da ilan edeceğiz. Buna ilişkin büyük bir tartışma yapılmış değil, ama NK’nin anlaşmasını kabul etsek de etmesek de bir şeylerin değişmeyeceğini söyleyen bir eğilim mevcut. Bu talepler karşısında takılan bu liberal eğilim devrimci bir eğilim değildir, NK’nin çıkarlarına destek vermektedir.

Devrim sırasında uzlaşma çok alışıldık bir tutum değildir. Anlaşma ve müzakereler aşamasında ortalık sakin görünebilir ama bu bir yanılsamadır. Çatışan iki görüş, eğilim ve güç ince bir perdenin arkasına gizlenmiştir. Uzlaşma örtüsünün altında kazanma mücadelesi vermektedirler. İkisi de birbirini yok etmek ister, biri diğeri daha büyük hale gelir ve ezme süreci başlar. Ezilmek üzere olan kendini güvende hissetmemeye başlarken uzlaşma normlarına uymamaya ve kendini bir mücadele aracılığıyla korumaya çalışır. Eğer nefsi müdafaa yoluyla kendini savunması imkansız hala gelirse, devrimle karşı devrim arasındaki çatışma başlar. İşte artık orada uzlaşma biter ve güçler dengesi bozulur. Bu ülkemizde daha önceleri de oldu.

Şimdiye kadar NK ve emperyalistler NKP (M)’yi seçmeden önce ortadan kaldıracabileceklerini düşünüyorlardı. Kitleler ve dünyadaki kardeş örgütler ve partiler bir noktadan sonra NKP (M)’nin ezileceğini düşünmeye başlamışlardı. Ama seçimlerde halk NKP (M)’yi kendi çocuğu gibi korudu ve NK’yla emperyalistler amaçlarına ulaşamadılar. Sonuç olarak NK karışmaya yedi maddeli anlaşmasını çıkardı. NK’yi seçimlerde yendik ama eğer devrime sahip çıkamazsaks kısa süre içinde mahvolacağız. Bu çatışma aslına bakarsanız, bizim yaptığımız bir dizi uzlaşmayla ilgilidir. Artık dikkatimizi uzlaşma durumunu ortadan kaldırıp devrimin savunulmasını konusuna odaklamamız gerekiyor.

Eğer Nepal devriminin dünya devriminin bir parçası olduğunu kabul ederseniz, uzlaşma meselesinin dünya devrimi konusuyula da yakından ilişkili olduğunu görürüz. Geçmiş yüzyılın komünist devletlerinden ders almak istiyorsanız, uzlaşma meselesi dünyanın tüm devrimcileri için ortak bir başlık olmak durumundadır. Bu da demektir ki, önümüzdeki sorunları çözmek ve Nepal devrimini korumak için derin derin düşünmek ve yeni bir ideoloji, bilgi geliştirmemiz gerekiyor. Güncel zorunlulukları ve olasılıkları alt etmek yeterli değilse de, RİM komitesi, RCP ve HKP (M)’nin önerileri ve katılımından cesaret aldığımızı söyleyelim.

Kısacası, devrim sırasında uzlaşma olasıdır ama yalnızca uzlaşarak devrim yapmak mümkün değildir. Emperyalistler ve gericiler devrimi karşı devrime dönüştürmek istiyor ama devrimci komünistler bu uzlaşmanın devrime dönüşmesini istiyorlar. Uzlaşmayı karşı devrime dönüştürme komplosu Nepal’da hain bir şekilde devam ediyor. Bu komployu dünyanın devrimci güçlerini birleştirerek alt etmeliyiz. Gericiler güçlere karşı savaşarak onları yenmeliyiz. Dünyanın herhangi bir yerindeki devrim dünya devriminin bir parçasıdır. Aynı şekilde, tüm uzlaşmalar da dünya devriminin bir parçası olur. Bu nedenle de tüm dünya devrimcileri bu uzlaşmayı devrime dönüştürmek için çabalamalıdır. Devrimi gerçekleştirmek bir zorunluluktur ancak “müzakerecilik” olası bir seçenek değildir.

[Kaynak: Red Star -NKP(Maoist) Yayın Organı – Sayı 10, 16-30 Haziran 2008

(Çeviri: Solun Doğusu)

Hindistan’da Maoist gerillalardan büyük eylem

Hindistan’ın Orissa eyaletinde Maoist gerillalar tarafından gerçekleştirilen baskında 40 asker ölürlen, 29 polis de yaralandı.

Hindistan’da gerici hükümete karşı halk iktidarını kurmak amacıyla mücadele yürüten ve ülkenin 6 eyaletinde büyük güce sahip olan Hindistan Komünist Partisi (Maoist)’nin devlet güçlerine yönelik eylemleri sürüyor. Hindistan devletinin, Maoistlere karşı örgütlediği özel komando birliğine mensup askerleri taşıyan gemiye, 29 Haziran günü HKP(M)’ye bağlı Halk Kurtuluş Gerilla Ordusu (HKGO) tarafından saldırı gerçekleştirildi. Orissa eyaletinin Malkagiri bölgesindeki bir baraj gölünde hareket halinde olan gemi, HKGO Andhra-Orissa sınır kolu tarafından pusuya düşürüldü. Çıkan çatışmada gemi batattı, resmi rakamlara göre 40 asker ölürlen, 29 polis de yaralandı. Reuters’e konuşan Malkangiri Polis Şefi Nitin Jawale, batan geminin ve içindeki askerlerin Maoistleri aramak için bölgede olduklarını belirterek, “Maoistler bu bölgede oldukça etkin. Kayıp olduğu söylenen askerlerin bu bölgede hayatta kalma şansı çok düşük” dedi. Saldırı, Maoistler tarafından geçen yıl Chattisgarh eyaletinde gerçekleştirilen ve 50’den fazla polisin öldüğü eylemin ardından gerçekleşen en büyük saldırı.

Bu arada devletin saldırılarına karşı HKP(M)’nin Bihar bölgesinde yaptığı bir günlük grev çağrısı, bölgede hayatı durdurdu. Yoksul Hindistan halkının özgürlüğü ve geleceği için mücadele ettiğini belirten HKP(M), bu saldırılar ile halkın her geçen gün büyüyen devrimci yükselişinin boğulmak istendiğini ve böylece yoksullar üzerindeki zenginlerin iktidarının devamının korunmasına çalışıldığını vurguladı. Grevle birlikte bölgedeki tren yollarına sabotajlar da düzenlediğini duyan HKP(M), saldırıların durdurulmaması halinde yeni, daha büyük, daha uzun süreli ve ülkenin birçok yerini kapsayacak grevler örgütleyeceğini duyurdu.

Jarkhand’da Maoistlerin etkinliği artıyor

Hindistan Komünist Partisi (Maoist)’e bağlı HKGO güçlerinin 9 Temmuz’da Jarkhand eyaletinin başkenti olan Ranchi’ye 45 km uzaklıktaki Bundu’da düzenlediği bir diğer saldırıda ise eski Sosyal Yardımlaşma Bakanı olan meclis üyesi Ramesh Singh Munda öldürüldü. Jarkhand polis sözcüsü R.K. Malik’in yaptığı açıklamaya göre Munda, bir ödül töreninde kürsüden konuşmasını sürdürürken HKGO tarafından gerçekleştirilen ani saldırı sonucunda iki korumasıyla birlikte öldürüldü.

Yine Bundu’da HKP(M)’ye bağlı güçlerin gerçekleştirdiği iddia edilen mayınlı saldırıda bölge polis müdür vekili Pramod Kumar ve 4 polis öldürülmüş ve 4 polis de yaralanmıştı. Gerillalar ICICI Bankası’na ait aracı da tahrip ederek 50 milyon Hindistan Rupisi’ne ve bir kilogram altına el koymuştu. Son saldırıda öldürülen meclis üyesi Munda, bu saldırı sonrası sözlü bir açıklama yaparak meclis üyelerinin karşılaştığı güvenlik tehdidine değinmişti. Her iki saldırıda da HKGO güçleri kayıp vermeden geri çekilmeyi başardı.

10 Temmuz’da Janata Dal Birleşik Partisi’nin saldırıyı protesto amacıyla gerçekleştirdiği gösterilerde de işyerleri ve araçlar tahrip edildi. Yapılan açıklamada eyalet hükümetinin Maoistler karşısında adım atamaması nedeniyle Maoistlerin her geçen gün güçlendiği ve ciddi bir güç haline geldiği belirtildi. Eski eyalet başkanı ve BJP lideri Arjun Munda hükümetin tümüyle başsansız olduğunu söyleyerek “ülkede neler oluyor” diye sordu.

Hindistan Başbakanı Manmohan Singh ise yaptığı açıklamada şimdiye dek binlerce kişinin ölümüne ve büyük zarara neden olan, ‘40 yıllık Maoist isyanın’ iç güvenlik açısından en büyük tehdit olduğunu ifade ederken, Maoist hareketin geldiği aşamayı bir kez daha kabul etmek zorunda kaldı.

Nepal’de devlet başkanı ve başbakan belirleniyor

Nisan ayında yapılan Nepal seçimlerinde, Nepal Komünist Partisi (Maoist)’in açık farkla zafer kazanmış ve kurucu mecliste-ki en büyük siyasi parti durumuna gelmişti. NKP(M)’nin halk savasına önderlik ettiği 10 yıllık dönemde, kraliyet yanlısı Nepal Kongre Partisi ile reformist Nepal Komünist Partisi (BML), ABD himayesindeki Nepal Krallığı’nın “Maoist teröristlere” karşı aşşğılık yöntemlerle sürdürdüğü savaşın kutsanması ve meşrulaştırıl-

ması görevini, kralın tahakkümündeki göstermelik meclislerinde layıkıyla yerine getirdiler. Nisan seçimlerinde ağır bir yenilgi alan bu iki parti, özellikle de Nepal Kongre Partisi 3 aydır NKP(M) önderliğinde kurulacak bir hükümete engel olmak için her yolu denedi.

Devlet başkanının Kongre Partisi veya NKP(BML) içersinden belirlenmesi dayatmalarına sabırlı bir direnç gösteren ve önün-

deki engeller kaldırılmazsa sürecin tümüyle dışına çıkarak sokak eylemlerini yükselteceğini açıklayan NKP(M) amacına ulaşmış görünüyor. 13 Temmuz Pazar günü toplanan mecliste geçici anayasa metnine, başbakanın uzlaşma yoluyla belirlenememesi durumunda salt çoğunlukla seçilebileceğine dair yapılan ek NKP(M) başkanı Prachanda başkanlığında kurulacak hükümetin önünü açtı. NKP(BML) ile varılan anlaşma uyarınca cumhuriyetin ilk devlet başkanı 16 Temmuz tarihinde ilan edilecek. Prachanda başkanlığındaki yeni hükümetin de hafta sonuna kadar netleştirilerek açıklanacağı duyuruldu.

Peru’da işçiler ve köylüler genel grevde

Peru’da işçilerin ücretlerine zam yapılmamasına tepki gösteren işçiler, Genel İşçi Konfederasyonu’nun kararıyla genel greve gittiler. Grev çerçevesinde gerçekleştirilen protesto gösterilerinde bir yerel hükümet binası ateşe verildi, 200 eylemci gö-

zaltına alındı. Genel grev çağrısına ülkenin her yerinden katılım oldu. Peru’nun çeşitli bölgelerinden üç çiftçi örgütü greve katılarak hükümetin sosyal ve ekonomik programını protesto etti. Köylüler, yerli topluluklara ait topraklarda maden şirketlerinin

faaliyette bulunmasına izin veren yasayı protesto etti. Ulusal Tarım Konfederasyonu (CNA), Peru Gıftçilerinin Konfederasyonu (CCP) ve çeşitli çiftçi toplulukları tarafından 48 saatlik iş durdurma eylemi gerçekleştirildi. Orman bölgesinde hükümetin, toprakları ve diğer ulusal kaynakları özel şirketlere ve kişilere satmayı yasalaştırmasına karşı tepki gösterildi. Ayrıca Ayacucho’daki eylemciler, ABD askeri birliklerinin bölgeden çekilmesi ni de talep etti.

Başkent Lima’daki Dos de Mayo Meydanı’nda 5 bin kişinin katıldığı gösteride binlerce köylü yerel hükümet binasına saldırarak, binayı ateşe verdi. Yoksul ormanlık bölgede yaşayanlarla polis arasındaki çatışmalarda ise çok sayıda polis, oklarla yaralandı. Hükümet yetkilileri, gösterilerde özellikle yoksul güney ve doğu bölgelerinde olaylar çıktığını söyledi. Genel grev çağrısında bulunan Genel İşçi Konfederasyonu Başkanı Mario Huaman, grevin ulusal düzeyde başarılı olduğunu açıklayarak, Devlet Başkanı Alan Garcia’nın kalkınmayla ilgili sözlerini tutması, liberal ekonomi siyasetine yeni bir yön vermesi ve hayat pahalılığına karşı çıkabilmek için maaşları zam yapması talebinde bulundu. Ülkeyi saran genel grev dalgası Amazon ve Ayacucho’da devam etmekte olup, Peru İşçi Konfederasyonu’nun çağrısıyla daha geniş ikinci bir genel grev dalgasının gerçekleşeceği belirtiliyor.

Filipinli Maoistler saldırılarını yoğunlaştırıyor

Filipinler Komünist Partisi’ne bağlı Yeni Halk Ordusu (YHO), 28 Haziran’da Lapingan adasına dönük büyük bir saldırı düzenledi. Yaklaşık 100 gerillanın katıldığı saldırıda adanın iletişim linkleri bombalanarak imha edildi. Filipinler Ordusu Yerel Sözcüsü Binbaş

Michelle Anayron’un yaptığı açıklamaya göre saldırıda polis cephanelikleri de tahrip edildi.

Öte yandan bir hafta öncesinde Surigao del Norte eyaletinde iki belediye binasına baskın düzenleyerek silah ve iletişim araçlarına el koyan YHO gerillaları, Temmuz başında da Mindanao Adası ile Davao eyaletinde hükümet binalarına saldırarak silah ve teknik cihazlara el koydu.

8 Temmuz’da da PHILCO maden şirketi ile değişik bölgelerdeki askeri hedeflere yönelik saldırılarda 1 polis öldü, 3 asker ise yaralandı. Son saldırılarla ilgili bir açıklama yayınlayan Filipinler Komünist Partisi, son taktik saldırıların, Arroyo hükümetinin büyük çaplı alçakça cinayetlerinin, yolsuzluklarının, em-

Filipinler Komünist Partisi

ABD Güçlerini Uyardı

Filipinler’de yüzlerce kişinin ölümüne ve bir milyona yakın kişinin evini kaybetmesine yol açan Fengsen tayfunundan bir hafta sonra açıklama yapan ABD Donanması Görev Grubu Komutanı Amiral James Wisecup, ‘Komünist gerillaların tehdidine rağmen bölgeye yardım ulaştırmak için harekete geçeceklerini’ duyurdu. Ronald Reagan Donanma Filosu’na bağlı 6 adet saldırı helikopteri merkez adalardan olan Panay’da konuşlandırıldı. Bu gelişmeler sonrası bir açıklama yayınlayan FKP ise ABD güçlerini, yardım bahanesiyle gerilla bölgelerine ve devrimci üs alanlarına girmemesi için uyardı ve böyle bir durumun yaşanması halinde gerekli cevabın verileceğini duyurdu.

Güney Kore grevlerle sarsılıyor

Güney Koreli işçiler, sağlık hakkını savunmak ve ABD işbirlikçisi politikalara karşı çıkmak için metal işçileri önderliğinde sokakları eylem alanına çevirdi.

26 Haziran’da Kore Sendikalar Konfederasyonu (KCTU) bir açıklama yaparak ABD’den ithal edilmeye başlanan siğir etine karşı ülke çapında bir boykot kararı alarak, dağıtımın ve tüketimin engelleneceğini açıkladı. KCTU’ya bağlı sağlık çalışanları sendikası 40 büyük hastanenin bu karara uyacağını açıkladı. İthal edilen etin yasaklanmasına rağmen Cumhurbaşkanı Lee Myung-Bak’ın yasağı kaldıracağını açıklaması Koreli işçi-emekçilerin eylemler gerçekleştirmelerine ve greve gitmelerine neden oldu.

28 Haziran’da et üreticilerinin Cumhurbaşkanlığı Sarayı’na yürüyüşüne polisin coplu ve panzerli saldırısı sonucu 53 kişi yaralandı ve yüzlerce kişi gözaltına alındı. Buna karşılık et üreticileri polis oto-

büslerini taşıyarak ateşe verdiler. 30 Haziran’da KCTU Başkan Yardımcısı Kim Eun-ju, gösteri sonrasında birkaç sendika üyesi ile beraber tutuklandı. Et ithalatına karşı halk sağlığını ve yerel üretimi korumayı amaçlayan eylemler, metal işçilerinin ücret talepleriyle birleşerek genişledi. 2 Temmuz’da Hyundai ve Kia Motor fabrikalarında gündüz vardiyasında çalışan 55 bin ve gece vardiyasında çalışan 23 bin işçi 2 saat iş bıraktı. Greve KCTU’ya üye tekstil ve kimya işçileri de katıldı. General Motors Daewoo işçileri de 8 Temmuz’da gündüz ve gece vardiyasında iki saatlik uyan grevi yapacaklarını açıkladılar. Devletin grev ve eylemleri yasa dışı ilan etmesi üzerine KCTU yetkilileri ‘grevin halk sağlığını korumaya dönük bir grev’ olduğu açıklamasında bulunurken hükümetle görüşme talebini yineleyerek eylem ve grevlerin süreceğini belirtti.

Irak'ın yeni yol haritası: Stratejik uşaklık

ABD'nin stratejik çıkarları doğrultusunda uygulanan Ortadoğu projesinin önemli bir ayağı olan Irak'ın işgali, yeni politikalara derinleştiriliyor. 2003 yılından bu yana ABD'nin işgalı altındaki Irak, yine ABD tarafından yapılandırılıyor. Irak'ın yapılandırılması, güç dengelerinin oluşturulması ve konumlandırılması, daha da önemlisi yeraltı ve yer üstü kaynaklarının dağıtılıp üzerinde denetim kurulması doğrultusunda ABD, uşağı olan Irak merkezi yönetimiyle resmi olarak açıklanmayıp gizli tutulan "Stratejik İşbirliği" anlaşması hamlesini gerçekleştiriyor. Çıkarlarını karşılamadığını ifade eden ve bu yüzden bu gizli anlaşmaya tepki gösteren Sadr öncülüğündeki Şiiler, mutabık olunan bu anlaşmanın başlıca maddelerini kendisine ait Manhajalsadren sitesinde açıkladı. ABD ile Irak arasında yapılması düşünülen uzun vadeli stratejik işbirliği anlaşmasının gizli maddeleri olduğunu öne sürülerek bu anlaşmanın kabul edilemez olduğu açıklandı. Yapılan gizli anlaşma, bölgede ABD'nin stratejik çıkarlarının ve bölgedeki hâkimiyetinin güvence altına alındığını açıkça gösteriyor.

Anlaşma Irak'ın sömürgeleşmesini resmileştiriyor

Stratejik İşbirliği anlaşmasına göre, Amerikan kuvvetlerinin ve yabancı güvenlik şirketlerinin Irak yargı makamlarınca hiçbir şekilde kovuşturmaya tabi tutulmayacak. Amerikan güçlerinin ve onlarla anlaşmalı olan yabancı şirket mensuplarının hiçbir zaman ve mekân kısıtlaması getirilmeden Irak yönetimine tabi olmadığı kabulülenecek. Amerika terörle mücadele kapsamında Irak'ın herhangi bir kentine veya Irak'a komşu herhangi bir ülkeye Irak yönetimine danışmaksızın saldırabilecek.

Amerikan kuvvetleri herhangi bir Irak vatandaşını herhangi bir sebepten dolayı tutuklayabilecek ve Irak yönetiminin buna itiraz etme hakkı olmadığı gibi herhangi bir tutuklama emrini geri çevirme gibi hakkı da olmayacak. Amerika Irak'ta kendi hapishanelerini inşa etme hakkına sahip olacak ve bu hapishanelerdeki tutukluları Irak kanunları kapsamayacak, herhangi bir genel af kapsamına girmeyecek. Anlaşmada; Iraktaki Amerikan askeri varlığının veya bu askeri unsurların Irak'tan çekilmesi hususunda herhangi bir zaman tayin edilmiyor. Aynı şekilde Amerikan kuvvetleri sayı ve silah bakımından sınırlandırılmıyor. Kısacası ABD'nin bölgedeki işgalci varlığı kalıcılaştırılıyor.

Anlaşmaya göre Irak'ın hamiliği ABD'ye garanti ediyor, rejimin korumalığı ABD'nin inisiyatifine terk edilerek halkın direnişinin boğulması için her yol muhab addediliyor. Halk potansiyel terörist ve suçlu olarak görülüyor. Amerika Irak'ı Yeşil Bölge'den gelecek ve 'demokratik' rejimini tehdit edecek her türlü harekettten 'koruyacak'. Özellikle Irak demokrasisini halk ayaklanması ve askeri darbe girişimlerinden koruyacak. Irak savunma ve iç işleri bakanlıkları üzerindeki ABD kontrolünün Irak'ta sağlam bir güvenlik kuvveti oluşturulması yönündeki yardımları sürdürmesi nedeniyle devam edecek.

Yine anlaşmaya göre aynı zamanda nihai amaç olan- Amerika Birleşik Devletleri Irak'ı uluslararası serbest pazar ekonomisine dâhil edeceğine garanti veriyor. Yani Irak, kapitalist emperyalist sisteme yine bu sistemin temsilcilerinin çıkarları doğrultusunda ekleniyor. Böylece başta Irak'ın enerji kaynakları ABD emperyalistlerinin hâkimiyetine girecek, emperyalist sermaye ve ürünleri ülkeyi talan etmek üzere yerleştirilecek.

"Stratejik Anlaşma"

İşbirliği Protokolü'yle kabul ettiriliyor

ABD ile Irak arasındaki "Stratejik Anlaşma", "İşbirliği Protokolü"ne dönüştü. Irak Başbakanı Nuri el-Maliki'nin ABD ile yapılacak "stratejik işbirliği" anlaşmasının, işbirliği protokolüne dönüştürülmesine yönelik teklifi, Iraklı siyasiler tarafından olumlu karşılandı. Irak'taki siyasi çevreler, Başbakan Nuri el-Maliki'nin ABD ile yapılması düşünülen "uzun vadeli Stratejik İşbirliği Anlaşması"nın "işbirliği protokolü" şeklinde değiştirilmesine yönelik teklifinin "olumlu" bir adım olduğunu belirterek, bunun Bağdat'ın Washington'a bağlayıcı taahhütler vermek istemediğini gösteren bir adım olduğunu ifade ettiler.

Irak Dışişleri Bakanı yardımcısı Lebid Abavi, "ABD ile stratejik işbirliği anlaşması imzalanması, Irak açısından bağlayıcı olacaktır; ancak protokolün böyle bir özelliği bulunmamaktadır. Hatta parlamentoda görüşüldüğü zaman, bunun hükümet açısından yasal bağlayıcılığı kalmayacaktır" yönünde açıklamalarda bulunarak oluşan tepkileri yatıştırmak istenirken aynı zamanda yapılan anlaşmanın abartılmaması gerektiğini, başka bir çarenin olmadığını kabul ettirme yönünde çaba sarf etti. Birleşik Irak İttifakı milletvekillerinden Şeyh Caleleddin es-Sagır de "Amerikalıların Stratejik İşbirliği Anlaşması olarak öne sürdüğü şeyler, Irak açısından kabul edilmesi mümkün olmayan şeylerdi. Stratejik İşbirliği Anlaşması'nda asli oyuncu ABD idi; ancak bu yeni teklifle bu rol Irak'a geçmektedir" diyerek, ölüm karşısında sıtmaya razı olmasına davet buyurdu.

Iraklı Türkmen milletvekillerinden Abbas Beyati ise ABD'nin stratejik işbirliği anlaşmasıyla söz konusu ettiği taleplerin çok yüksek olduğunu ve Irak'ın bunu kabul edemeyeceğini belirterek Stratejik İşbirliği Anlaşması'nın parlamentoda kabul edilme şansının bulunmadığını belirtti ve "Bu sebeple hükümet, anlaşmayı protokole dönüştürmeye çalışıyor" değerlendirmesinde bulundu. Irak Başbakanı Nuri el-Maliki'nin parlamentoda yaptığı konuşmada anlaşmanın protokole dönüştürülmesini gündeme getirmesi değerlendiren Kürdistan İttifakı milletvekillerinden Mahmud Osman, bu değişikliğin Irak'ın yararına olacağını söyledi ve "ABD'nin Başbakan Maliki'nin Amerikan askerlerinin toptan çekilmesine veya çekilme takvimi açıklamasına yönelik talebini kabul edeceğini sanmıyorum" şeklinde konuştu.

dünya

ABD-İran gerginliği tırmanıyor

ABD'nin "şer eksenini" listesinde yer alan İran ile ABD-İsrail arasında nükleer silah üretimi ve "terörist" ülkelere yardım üzerinden gerginlik tırmanıyor. Ortadoğu projesi çerçevesinde İran'a saldırı hazırlıkları senaryolarının sıkça tartışıldığı bu günlerde ABD ve İran, Körfezde peşi sıra tatbikatlar gerçekleştirerek gövde gösterileri yapıyor. Bilindiği üzere ABD, İran'ın nükleer silah üretimine dair açıklamalarda bulunarak, İran'a karşı tehdit mesajlarını esirgemiyor. Yani sıra ABD'nin, OPEC'in önde gelen ülkesi İran da dâhil petrol üretimini arttırmaları yönünde baskısına İran'ın ayak diremesi gerginliğin tırmanmasında ayrıca bir etken. Geçtiğimiz günlerde ABD'nin saldırı tehdidinde, "Saldırıya uğrarsak Basra Körfezi ve Hürmüz Boğazı'nı kontrol altına alınız" cevabını veren İran'a karşı cevap, "Petrol geçiş yolunu kapatma çabası, savaş eylemi olacaktır" şeklinde geldi.

Karşılıklı açıklamaların yoğunlaştığı bu günlerde Amerikan 5. Filosu'na bağlı savaş gemileri Fars Körfezi'nde tatbikat yaptı. İranlı yetkililerin kendilerine yönelik herhangi bir saldırının olması durumunda Hürmüz Boğazı'nı kapatacakları yönündeki açıklamalarıyla ilişkilendirilen bu tatbikata dair filo komutanı Peter Hudson'un açıklaması, Fars Körfezi'nde yapılan tatbikatın

petrol ve gaz tesisleri gibi deniz altyapısını korumaya yönelik yapıldığı şeklinde oldu. Yaptığı tatbikatla İran'ın gözünü korkutmaya çalışan ABD'ye karşı İran'ın gözdağı tatbikatı gecikmedi. İran, İsrail'i de vurabilecek şekilde uzun menzilli füze (Şahap 3 füzesi) atışı tatbikatı uyguladı. Bu tatbikata karşı ABD, bunun gerginliği tırmandıracağı ve daha fazla deneme yapılması halinde bedelinin ağır olacağı uyarısında bulundu. İran Devrim Muhafızlığı Komutanı ise "Füze denemeleri, İran'ın savunmadaki azim, irade ve gücünün sadece küçük bir bölümünü düşmanlara göstermektedir" açıklamasında bulundu. İran dini lideri Ali Hamaney'nin bir yardımcısı da nükleer programı nedeniyle saldırıya uğramaları halinde, Tel Aviv'i ve Basra Körfezi'ndeki Amerikan gemilerini vuracakları tehdidinde bulundu. Bu arada İran'ın füze denemesinin petrol fiyatlarında artıştan artışı neden olduğu gözlemlendi. 1 dolarlık artışla petrolün varil 137,45 dolara yükseldi.

ABD-Rusya Arasında Füze Kalkanı Gerginliği

ABD'nin, Doğu Avrupa'da füze kalkanı sistemi yerleştirme

G8'ler havyarlı sofrada yoksulluğu konuştu

Japonya, İngiltere, ABD, Fransa, Almanya, Kanada, İtalya ve Rusya gibi dünya ekonomisine hâkim ülkelerin kendi ekonomik çıkarları ve sömürüləri için oluşturdukları G-8 örgütü bir araya gelerek, 7 ve 9 Temmuz tarihleri arasında Japonya'nın başkenti Tokyo'da zirve gerçekleştirdiler. Kuşkusuz bu toplam, dünyadaki sorunları gidermek, dünya insanının yaşadığı sorunlara çözüm üretmek için bir araya gelmedi. Bilakis, ekonomik çıkarlarının selameti için konuşmak, yeni yeni saldırıların ve sömürülerin plan-projesini çizmek için bir araya geldiler. Zira bugün için dünya genelinde yaşanan mali kriz, gıda krizi, petrol fiyatlarının sürekli yükselerek ciddi bir krize işaret etmesi söz konusu "gelişmiş" ve "zengin" ülkeleri tedirgin etmiş olacak ki zirvelerinin temel gündemini bu konular oluşturdu. İki günlük zirvede gündeme alınan ve konuşulan konular yaşanan mali kriz, gıda krizi ve bunun oluşturduğu tehditler, güvenlik sorunu, başta petrol olmak üzere enerji kaynakları, Afganistan, küresel ekonomi, her zirvenin gamitürü olan açlık ve yoksulluk, küresel ısınma vb oldu. Zirvede baskın çıkan görüş, petrol ve gıda fiyatlarındaki artışın endişe yarattığı, dünya ekonomisinin belirsizliklere doğru sürüklendiği kaygısı olup bu kaygı, zirvenin neden yapıldığını ve esas derdin ne olduğunu dışa vuruyor. Tabii ki kendilerinin sebep olduğu sömürüyü, savaşları, açlığı, yoksulluğu, doğanın geri dönülmez tahribini kendilerinden ayrı görüp yine kendileri konuşacaklardır. Yoksa dünyanın ve insanlığın bugünkü durumunun müsebbibi halklar olmadığına göre bu zirve kim için ve ne için yapılacak? Yine bu zirvede de görüldü ki, hep aynı istekler, aynı amaçlar dillendirildi. Şaşalı cümlelerle ama yalanla ve iki yüzlülükle yazılan bildirilerle yapılan işin ciddiyeti gösterilmeye çalışıldı. Kısacası aynı nakarat işledi.

Yıkım ekonomisine, küreselleşmeye devam

Zirvenin ikinci gününde yayımlanan ortak bildiriye, gıda ve petrol fiyatlarındaki artışların neden olduğu endişelere damgasını vurdu. Bildiride "Ekonomilerimizin kendini iyileştirme gücü ve küresel ekonominin büyümesi konusunda uzun vadede iyimserliği mizi korumaya devam ediyoruz. Gelişen piyasa ekonomileri hâla hızlı bir şekilde büyümeye devam ediyor. Bununla birlikte, dünya ekonomisi belirsizlikler ve aşağı yönlü kalıcı risklerle karşı karşıya. Petrol ve gıda başta olmak üzere emtia fiyatlarındaki hızlı artış endişe yaratıyor" denildi. Bu artışın dünya genelinde ekonomik büyümeye tehdit oluşturduğu ve enflasyonu körüklediği belirtildi. Bildiride, "Ekonomilerimizde ve küresel alanda büyümenin devam ettirilmesi ve istikrarın sağlanması konusunda gerekli adımların atılması kararlılığımızdır" ifadesine yer verildi. Yani sıra bildiride küreselleşmenin dünya ekonomisinin büyümesinde itici bir güç olmaya devam ettiği, serbest pazar ekonomisinin koşulları ile birleştiğinde toplumlar ve gelişen piyasalar için büyük fırsatlar yarattığı, bu fırsatların dünya ekonomisinin yararına (!) kullanılması yönündeki çalışmaların devam etmesi gerektiğinin altı itinayla çizildi. Bunun meali ise neo-liberal yıkım politikalarının devam, sömürü ve talana devam, hak gaspları süratle gelsin. "Başta Dünya Bankası, Uluslararası Para Fonu (IMF), Dünya Ticaret Örgütü (DTÖ), Uluslararası Çalışma Örgütü (ILO) ile Ekonomik İşbirliği ve Kalkınma Teşkilatı (OECD) olmak üzere uluslararası örgütler arasındaki işbirliğinin artırılması" tembih ediliyor, "kalkınma" "yoksul ülkeleri kal-

kındırma" adı altında. Açık ticaret ve yatırım politikalarının ekonomilere katkıda bulunduğu kaydedilen bildiride tüm ülkelerin (emperyalizme bağımlı diyelim) yabancı yatırıma açılma konusunda gerekli adımları atmaları isteniyor bildirgede.

Yeryüzünü cehenneme çevirenler "çözüm" arıyor

Kar hırsı uğruna doğayı içindeki tüm varlıklarla birlikte talan eden emperyalistler, bu hırslarının sebep verdiği küresel ısınma sorunu karşısında günah çıkartıp vicdanlarını rahatlatıyorlar. Daha fazla kar, daha fazla tekel uğruna bitki ve hayvanların genini içdiş eden, insan sağlığını hiçe sayan, atmosferdeki gazları tarumar eden, buzulları eriten, iklimleri değiştiren onlar değilmiş gibi. Nitekim zirvede 2050 yılına kadar küresel ısınmaya yol açan sera gazlarının salınımının yüzde 50 oranında azaltılması öngörüldü. Bu mücadeleye Hindistan ve Çin gibi ülkelerin katılımı sağlanması isteniyor. Lakin sera gazı üreten bu gelişmiş ülkelerin sanayisinden bahsedilmesi zirvede hoşnutsuzluğa, hatta tepkilere neden oldu. Yazan da onlar, bu yazdıklarını bir kalemde çizen de. "Doğa tahrip oluyor. Biraz önem alalım. Yoksa karımızdan da olacağız" diyerek toplananlar, karar almalarına rağmen Kyoto gibi protokollere imza atmayan ve edip de uygulamayanlar yine onlar değil mi? Keza küresel ısınmaya karşı alınan kararlarda ne bir tarih, ne bir yol haritası belirlenmedi.

Emperyalistlerin tahsilat ve toplum mühendisliği kurumları Birleşmiş Milletler, Gıda ve Tarım Örgütü, Dünya Gıda Programı ve Uluslararası Tarımsal Kalkınma Fonu G-8 ülkelerinin zirvesinde hazır bulundu. Bu ülkelerin liderlerine dünyanın besin gereksinimlerinin karşılanmasına yardımcı olma çağrısında bulundu. Tarım sektöründeki kalkınmaya daha fazla yardım ayrılarak açların doyurulabileceği tembih ediliyordu. Oysaki tarımı tekelleştiren ve tarımı bilinçli bir şekilde yıkıma uğratan milyonlarca köylüyü üretimin ve pazarın dışında tutan da bu ülkelerin emperyalist sistemleridir. G-8 zirvesine alternatif adıyla Endonezya, Bangladeş, Mısır, Türkiye, İran, Malezya, Nijerya ve Pakistan da bir zirve gerçekleştirdi. Efen-dilerinin peşinden salınan ve onların gösterdikleri yoldan ilerlemeye ant içmiş, D-8 olarak adlandırılan bu ülkeler davul dengi den-gine misali yaptıkları zirvede belki büyüklüklerin konuştuıklarını konuşmadılar ama büyüklüklerine hâle getirmeyecek sosyo ekonomik işbirliği, barış, karşılıklı saygı ve hoşgörünün korunması bildirisi yayımladılar.

Dünyanın açlığı ve yoksulluğu

emperyalistlerin umurunda mı?

Emperyalist sömürü sisteminin hiçbir zaman yoksul ülkeleri bu durumdan kurtarma, açlığı ve yoksulluğu ortadan kaldırma gibi bir derdi olmamıştır. Olamaz da, zira bu sistemin özüne aykırıdır. Emperyalistlerin çeşitli kurumları aracılığıyla çeşitli isimler adı altında geri bırakılmış ülkelere dair planlamaları, çözüm önerileri, kalkınma programları kısacası hepsi yanılsama olup, her zaman için kendi sömürüsünün devamını amaçlar. Sömürülen, geri bırakılan ülkelerin, gelişmiş ülkeler tarafından geliştirilmesi, ekonomilerinin büyütülmesi, bunun için bilim-teknik ve endüstriyel gelişim olanağı yaratılması tümüyle sömürme ve bağımlı kılma güdüsün-

projesinin önemli bir ayağı olan Çek Cumhuriyeti ile anlaşmaya varılması Rusya'nın sert tepkisine neden oldu. Oluşturulması ve işletilmesinde yer almadığı bir füze savunma sisteminin kendilerine karşı bir silah olarak kullanılacağına garantisinin olmadığını belirten Rusya, dışişleri bakanlığı aracılığıyla yaptığı açıklamada, "Karşı adımımız diplomatik değil, askeri ve teknik olacak" tehdidinde bulundu. Çek parlamentosundaki oylama sonucunu bekleyeceklerini belirten Rusya, Çek parlamentosunun ABD ile ikili anlaşmayı onaylaması halinde askeri önlemleri almaya başlayacaklarının altını çizdi. ABD ise yaptığı açıklamada Avrupa füze kalkanı sisteminin Rusya için bir tehdit oluşturmadığı, Rusya'nın bu kalkanları kolaylıkla aşabilecek güce sahip olduğu, füze kalkanı sisteminin İran'ın balistik füzelerini durdurmak amacını taşıdığı belirtildi.

Çek Cumhuriyeti'nde anlaşma gereği füze kalkanının ön izleme radar istasyonunu inşa edecek olan ABD, devamında Polonya'yla da anlaşması halinde burada kıtalar arası balistik avcı roket bataryaları yerleştirecek. ABD'nin füze kalkanı projesine Çek Cumhuriyeti'nin onay verdiği, Polonya'nın ise Rusya'nın tepkisini ve tehditlerini göz önünde bulundurarak henüz onay vermediği biliniyor. ABD, Çek Cumhuriyeti'nde kurulacak füze radar sistemiyle İran gibi ülkelerden fırlatılabilecek füzelerin saptanmasının amaçlandığını öne sürüyor.

den başka bir şey değildir. Onlarca yıldır kalkınma, gelişme programlarıyla, zirvelerle, kararlarla geri bırakılmış ülkelere dayatılanların nelele mal olduğu ortadadır. Onlarca yıldır bu programlar uygulanmasına rağmen yoksulluğun, açlığın, sömürünün dizginlenememesi ne ile açıklanabilir? Demek ki sömürü bir takım organizasyonlarla, çeşitli "tatlı" söylemlerle, manipölasyonlarla icra edilebilir. Bu tür söylemlerin, konferansların, zirvelerin her ne denirse, bir tek amacı olabilir; kitleleri oyalamak, bilinç bulanıklığı yaratmak, beklenti içine sokup alttan sömürmek. Mesela sorunun esaslı hiçbir zaman dile getirilmez. Sistem teşhir edilmez. Bilakis sistemin tek olduğunun, en iyisi, hayırlısı olduğunun demagojisi yapılır.

Onlarca ülkeyi sömüren, geri bıraktıran, açlığa ve yoksulluğa mahkûm eden emperyalistler G-8 gibi zirvelerle timsah gözyaşları dökerek, iki yüzlülüklerini başanlı bir şekilde sahneliyorlar. Zira zirvede gıda sorunu nasıl çözülür, yoksul ülkelere gıda ve para yardımı yapalım konularını görüştüler. Oysaki bu sorunun müsebbibi kendileri değilmiş gibi, bir de sadakalarla, unla ekmeikle milyonlarca açın ve yoksulun içinde bulunduğu duruma güzelleme yapılmaktadır. Peki, gerçekten her gün açlıktan ölen binlerce insanı bu durumdan kurtarma gibi bir dertleri var mıdır? Peki, bu olursa sömürü ve kara ne olacak?

Havyarlı, somonlu açlık ve yoksulluk konuşması

Dünyanın zenginleri bir araya gelip küresel ısınma, gıda krizi, dünyada açlık-yoksulluk, artan petrol ve gıda fiyatları konularını konuşurken, masalarında birkaç ülkenin sağlığı ya da gıda sorununu çözebilecek değerdeki yemekleri tıkdılar (İngiliz basını bu durumu "Gıda kıtlığını konuşup 8 koldan ziyafet çektiler" şeklinde haber veriyordu). Bu bile emperyalistlerin ve zirvelerinin ne kadar sahte ve ikiyüzlüce olduğunu ortaya seriyor. Açlık ve yoksulluğun dert olmadığı, asıl derdin şu açlara, sefillere yardım edelim, karnlarını doyuralım ki başımıza bela olmasınlar'dan başka bir şey olmadığı gün gibi ortada. Havyar ve denizkestanesi üzerine gıda krizini konuşanlar gıda sorununa çözüm üretilmesine dikkat çekerken, ülkelere gıda noktasında israfı girmemelerini öğütüyorlar. Sömürü üzerindeki zenginleşen ülkelerin bu zirvesine karşı "Zengin ülkelerin zirvelerine karşıyız" pankartıyla protesto eylemleri gerçekleştiren Japonya ve farklı ülkelere eytemcilere karşı akıl almaz önlemler alındı. Eylemcilere saldıran polis 4 kişiyi tutukladı. Zirvenin yapıldığı Hokkaido Adası'na 21 bin Japon polisi yerleştirildi. Güvenliğin sağlanması için 283 milyon dolar harcandı. Zirvede epey yorulan, dünyanın mutluluğu için çaba sarf etmekten yorgun katılımcılara nadide yemekler, meyveler, dünyaca ünlü şaraplar vb. ikram edildi. Oysaki kara Afrika'da açlıktan ölen insan sayısı binlerle sayılıyor. Medyanın bu şatafatlı zirveyi tüm sahteliğiyle kitlelere sıcak bir şekilde servis etmesi için teçhizatlarına 86 milyon dolar harcadı. Sonuç olarak 2 günlük şatafatlı zirveye milyonlarca insanı açlıktan kurtaracak, yüz binlerce AIDS'liyi ya da sıtmalıyı kurtarabilecek, gelişimi sağlayacak önlemler, planlamalar yapılabilecek tam 566 milyon dolar harcandı.

Yaser Günday

Maden emekçilerinin korkulu rüyası "Grizu", bu kez bir romanın adı olmuş, Muzaffer Oruçoğlu'nun satırlarıyla. Grizu'nun 1. cildi Nisan 2005'te, 2. cildi Nisan 2006'da Kardelen Yayımlılık, 3. cildi Mayıs 2007'de Babek Yayın tarafından okurlara sunuldu. Aldığımız duyumlara göre de, yazar 4.cildi de 2008'de çıkarmayı tasarlıyor.

68 Kuşağının bilinen isimlerinden Oruçoğlu, toplumcu sanat alanında ender karşılaşılır nitelikte bir çok yönlülükle çalışmalarını sürdürüyor; güncel makalelerine ara vermeden, şiirden heykelle, resimden romana bir karınca çalışkanlığında durmaksızın üretiyor.

Oruçoğlu Grizu'da da, yaratımlarını doğal zenginliklere odaklamakla kalmıyor, engin bir doğa sevgisini de taşıyor. Öyle ki, uğursuzluğu neredeyse toplumsal kabul görmüş baykuşa bile sevgiyle yaklaşıır. "Ona karanlığın dili diyenler vardı. Pişman olmuş kötü ruh diyenler de vardı. Ama karanlığın beslediği sessizliği, sesileye hançer gibi yırtan tek kuş ta oydu. Bir baykuş olmak, karanlığın bağrında ötmek kötü müydü?" Madenkeşlerin dinlenme anında, sırtında yükü bekletilen katrın acısını da duyumsatır bize, öküzlerin içlerine aktıktıkları gözyaşlarını da: "Hayvan milleti konuşsaydı, biz bu kadar hayvanlaşmazdık" der ve karıncaların kolektif çalışma sürecini de anlatır. Yazar, doğa betimlemeleriyle sosyal olaylar ve gelişmeler arasında bağlantı ve benzeştirme yolunu da kullanabilmektedir. Örneğin, gün ışığının doğada yol açtığı canlanmanın betimlenmesinden, işçilerdeki uyanışla greve gidişlerinin anlatımına geçiverir.

Grizu, bireylerin salt iç dünyalarına dönük bir yapıt değil, toplumsal-tarihsel bir izlencedir de; 19. yüzyılda, Osmanlı döneminde başlayan, Zonguldak maden havzasının izlencesi. Evet, Grizu romanı, Zonguldak maden havzasını anlatıyor ve daha havzaya ilk kazma vuruşuyla başlıyor ve havzada yaşanan tüm gelişmeleri kapsıyor -yayımlanan son (üçüncü) cilt, Cumhuriyet dönemine kadar geliyor ve belki de dördüncü ciltte günümüze ulaşacak-. Bu bakımdan, Grizu'ya tarihsel bir roman da diyebiliriz. Böyle bir roman yazımını gerçekleştirmek için, yazarn havzanın tarihine ilişkin oldukça kapsamlı bir araştırma yaptığı anlaşılıyor. Bu süreç içerisinde, havzada yaşanan hemen hemen tüm olaylar ve gelişmeler, bir tarih der-si söylemine düşmeden, romanda somutlanarak işleniyor.

Tarih içerikli sanat ürünlerinin, toplumsal bellek oluşumuna katkısı bakımından toplumsal bilinçte özel bir önemi vardır. Somutlamaya dayalı sanat ürünleri, düşünsel sürecin "somuttan soyuta" işleyişine denk düşmesi temelinde, kuramsal yapıtlara göre daha anlaşılabilir bir nitelik taşımaktadır. Günümüzdeki yaşam tarzına sokularak, "belleksizleşme" sürecine uğratılmak istenen günümüz toplumunda, Grizu ve benzeri yapıtlara gereksinim bulunmaktadır. Elbette ki, tarih bilinci, geleceği belirleyebilmenin en temel gereklerinden birisidir.

Aslında yazarn tarihsel içerikli ilk romanı Grizu da değil; "Dersim" romanı ile "Uçurum Geyikleri" de bir boyutuyla tarihsel içerik taşıyorlar. "Dersim" romanında yazarnın, politik etkinlikleri ve çevresi dolayısıyla 1937-38 isyanına ilişkin doğrudan edindiği bilgileri işlediği düşünülebilir belki. Ancak, iki boyutlu bir roman olarak karşılaştığımız Uçurum Geyikleri'nde, yatay düzlemde enternasyonalist devrimci Barbara Anna Kistler'in "Alplerden Munzura" süren savaşımı anlatılırken; dikey boyut olarak görülebilecek bir biçimde, tarihsel süreçte "Mezula" soyundan kadınların "yiğitleme" öyküleri, ayrıntılarda büyük bir özen gösterilerek masalsı bir dille anlatılmaktadır. Tarihsel romanlarda ayrıntılar, özel bir önem taşıyor; anlatılan dönemın tüm kültürel ortamını oluşturabilmek gerekiyor. Grizu gibi oylumlu bir yapıtta da, bu tür ayrıntıların bir ressamın titizliğiyle işlendiği görülebilir.

Toplumcu bir sanat yapıtı olarak Grizu, tarihsel süreci işlerken, "sıradan" insanların yaşamları üzerinden yansıtır ve bu bakımdan da tarihsel süreci "kahramanlar tarihi"ne indirgemekten uzak durur. Grizu romanının başkışileri, Zonguldak havzasının madenkeşleridir. Bu yönüyle, ülkemiz edebiyatında çok az bulunan "işçi edebiyatı" kapsamında görülmelidir. Grizu romanı bu bakımdan, Emile ZOLA'nın ünlü romanı "Tohum Yeşerince/Germinal"i çağnştırmaktadır. Roman, bir madenci ailesinin yaşamı ekseninde geçer. Havzanın ilk kazmakeşlerinden Kör Cemal, ailesi ile çevresindekiler, romanın asıl kişileridir. Bu çerçevede madenlerde çalışma biçimlerinden kadın-erkek ilişkilerine değin yaşamın çeşitli alanları, içerisinde bulunulan toplumsal-tarihsel süreçle ilişkilendirilerek anlatılır.

Başka bir deyişle, Grizu'nun tarihsel kapsamı, yalnızca Zonguldak havzası ile sınırlanmamakta; ülke tarihinin bölgeye yansımalarından yola çıkarak, bir bütün olarak toplumsal tarihimize ışık tutmaktadır. İlk dönemlerde Osmanlı ekonomik yapısına egemen olmaya başlayan "iltizam" sistemine başat bir biçimde "Hazine-i Hassa" adına kiralanan madenler, ortakları arasında Galata Bankerleri de bulunan İngiliz kumpanyası aracılığıyla işletilirken, yönetsel olarak bir süre sonra Bahriye Nezareti'ne bağlanıır. Osmanlı-Rus Savaşı'nda, İngiliz ve Fransızlarla ittifak yapıldığında, ocaklardan çıkartılan madenlerin İngiliz donanmasına aktarılışı da, romanda anımsatılır. Emperyalizmin Osmanlı imparatorluğunu yanı sömürgeleştirme süreci doğrultusunda, havzadaki madenlerin işletmesi de Fransız Ereğli Şirketi'nin tekeline geçer. Ereğli Şirketi'nin, ilkel yöntemlerle işletilen maden ocaklarında, iş verimini ve üretimi arttırmaya yönelik getirdiği bir dizi teknolojik yenilik de romanda aktarılır. Küfelerle kömür taşımaktan dekovil hatlarıyla aktarma yoluna geçişin ne denli önemli olduğunu düşünebiliriz. 1908 yılında Meşrutiyet'in ilanının ardından başta Selanik ve İstanbul gibi işçi sınıfının gelişmeye başladığı kentlerde baş gösteren ve giderek yaygınlaşan grev dalgasına, Zonguldak havzasındaki madenciler de katılmaktan geri kalmazlar. İttihat ve Terakki hükümeti de, bölgede varlığını göstermekten geri kalmaz ve Teşkilat-ı Mahsusa'nın çalışmaları, romanda ortaya konulur. Bu arada, havzada varlığını gösteren ve gelişmeye çalışan Sancazadeler gibi Türk-Müslüman sermayesine de romanda yer verilmesi unutulmaz. Ülke, 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı'na Almanya'nın ardından sürüklenirken, havzada maden işletmeleri de Almanların yönetimine verilir. Yine bu dönemde, Teşkilat-ı Mahsusa'nın özel faaliyetleri sonucu, havzada yaşayan Ermenilerin yüz yıllardır yaşadıkları anayurtlarından bir "yabancı" gibi tehcir edilmeleri de anlatılmaktadır. Savaş yenilgisinin ardından başlayan işgal girişimlerinden uzak tutulmaz; başta İtalyanlar olmak üzere, işgalcilerin iştahını kabartan maden yataklarından Fransızlar da vazgeçmeyi düşünmez ve madenler üzerinde sürdürdükleri hak iddialarıyla yeni çelişkilerle kaynaklık eder. İsgale karşı direnişte kararlılıkla yer alan işçilerin, Cumhuriyet dönemi sonrası hak arama çabaları da, romanda anlatılan konular içerisinde bulunuyor.

Kör Cemal ve oğlu Hurşit, havzada çalışmaya başladıklarında, madenlerde işçi olarak çalışmak üzere mülksüzleşmiş işgücü bulunmadığından, münavebeli (dönüşümlü) çalışma uygulanmakta; işçiler 15 gün madenlerde çalışmakta, diğer 15 günü de köylerinde geçirmektedirler. Romanda, münavebe yönteminin uygulanmasında ortaya çıkan adaletsizlikler bir

Bir maden romanı: Grizu

bir ortaya konulur. Örneğin, ocak sahiplerinden "avanta" sağlayan köy muhtarları -Dilaver Paşa Nizamnamesi'nde 13 yaşından küçüklerin madenlerde çalıştırılması yasaklanmıştır-, 9-10 yaşındaki çocukları bile madenlerde çalışmaya gönderebilmektedirler. Yine madenlerin işletilmeye başladığı ilk dönemlerde, aynı yöntemle ücretlerin ödenmesiyle, işçilerin her yönden nasıl "söğüşlenmek"te oldukları da sergilenir. Madenlerde uygulanan baskı ve şiddet, farklı zamanlarda farklı biçimlere varmakta ve, "çalışma disiplini" sağlamak için, maden işletmecilerinin vazgeçemedikleri bir yol olarak görülmektedir. Ölümlere bile yol açabilen dayak sahnelerinin yanı sıra (dayaktan ölümler, kolayca "göçük" olarak yanstılabilme-ktiden), uygulanan "yevmiye" kesintileri de çok ileri biçimlere varmakta ve çoğu zaman "disiplin" boyutunu aşmakta; bu yol ve yöntemlerle işçilerin her türlü hak arama çabaları sındırılmaktadır. Bu dönem, henüz madencilerin işleşme süreçlerinin ilk başlandırı ve "sınıfsal" özelliklerini henüz görmek olanaklı değildir. İlk madenkeşlerden Kör Cemal'in gösterdiği edilgen kişilik bir yana; romanda geçen önemli kişilerden birisi olan Devrekli Bayram'ın d, haksızlara karşı çıkışı, sınıfsal olmaktan çok, bir bakıma "yigilik"tir. Bu yönüyle, yazarn "uvriyerizim"e düşmediğini, toplumcu sanatla yaygın olarak karşılaşılan abartılı "işçi" tipleresinden kaçındığını söyleyebiliriz.

Havzada madencilik yaygınlaştıkça, işgücüne gereksinim de artış göstermiş, "münavebeli" yöntemi yetersiz kaldığında, başka bölgelerden -Sivas, Dersim, Trabzon vd.- işçi sağlanmış (1906), hatta bir dönem askerler bile madenlerde çalıştırılmıştır. Maden işçilerinin oluşumunda ortaya çıkan bu farklılaşmanın, "işleşme" sürecinde ve çalışma ilişkilerinde de yeni gelişmelere yol açtığına ve "grev" gibi sınıf savaşımının geleneksel biçimlerinin ortaya çıkmaya başladığına tanık oluyoruz.

Romanda, madenlerde geçen çalışma yaşamı bütün zorlukları ve tehlikeleri ile anlatılır. Özellikle, yapıta adını da veren ve yörede "kör nefes" olarak adlandırılan "Grizu" belası, sık sık yaşanan göçükler ve yangınlar başlıca iş kazaları olarak karşılaşırlrken; daha dokuz yaşında babasıyla birlikte madende çalışmaya başlayan Hurşit'e ortaya kıan boğucu öksürükler, meslek hastalığı olarak akciğer toz hastalığını anlatmaktadır.

İşçi sağlığı ve güvenliği bakımından madenlerin taşıdıkları tüm bu tehlikeler, maden işletmecileri tarafından yalnızca bir kar-zarar sorununa indirgenmektedir. Örneğin göçük tehlikesine karşı daha sağlam bir tahkimat, daha fazla direk kullanılması, bu da maliyetlerin artması; ama göçükler de, iş gücü kaybı ve dolayısıyla zarar demektir. Havzanın çalışma tarihinde önemli bir yer tutan Dilaver Paşa Nizamnamesi bile; "...hazayı, idarî, teknik ve iktisadi bakımdan düzene sokması, randımanı yükseltmesi..." amacıyla getirilmiştir.

Roman'da, 1839'da kurulan Mekteb-i Tıbbiye-i Şahane'nin ilk mezunlarından Dr. Hüsnü Bey'in havzada görev yaptığı aktarılırken, işçi sağlığıyla ilgili durum da gözler önüne serilmektedir. Yeterli ilaç ve donanımı bulunmayan Doktor, örneğin kırık-çıkıklar için hastayı sınıkçya göndermekten başka umar bulamamaktadır. İş kazaları ve meslek hastalıklarında,

üretim ve işçi sayısına bağlı olarak yaşanan yoğunlaşma, bölgeye bir hastane kurulmasını gerektirecek düzeye ulaşmış, ancak hastane için işçilerden "yevmiye" kesintisi yapılmak yoluna gidilmiştir.

Madenlerde iş kazası tehlikesi altında işçileri çalıştırmak için kullanılan yollardan birisi de "dinsel inançlar" olmaktadır -ki bu yol işçileri çalışın sürecinin tüm olumsuzluklarını kabullenmeleri için de genel olarak kullanılmaktadır-. Ocak direklerine asılan Kuran-ı Kerim ve boyunlara takılan muskalara karşın yine de engellenemeyen yangın, göçük ve grizu patlamaları meydana geldiğinde de, işçiler şöyle bir söylemle karşılaşırlar: "Her madenkeş, Peygamber efendimizin gözünde ak donlu bir Kâbe güvercinidir. Kırdığınız her kömür parçasının, sevap hanenize altın harflerle yazıldığından haberiniz var mı? Hal böyleyken, işin içine fesat girse, fiskü fücür girse ne olur? Kömür tozu patlaması olur, göçük olur, Kör nefes olur, olur da olur." Memduh Çavuş, yanımsı tahkimat direkleri değiştirilmeden, göçük olabileceği çekincesiyle çalışmak istemeyen madenkeşler karşısında şöyle sürdürür nutkunu: "Cennetin mübarek altın kapısı, itaat ve hizmet ibadetiyle açılır. Ocaklar sizin mihrabınızdır. Dualarınızı çalışan kazmalarınızla okursunuz. Bu ocaklar ki, Peygamber efendimizin nurlu nazarı altındadır. O nazar en büyük emniyettir. Direk olsun olmasın, orda emniyet vardır..."

Oruçoğlu, Grizu'da yalnızca emek-sermaye çelişkilerini anlatmaz; kadının ve erkek ilişkisi de, insanlığın ezeli ilişkisi olarak işlenir. Yazar, romanda güçlü kadın kişiliklerine yer verirken, kadın-erkek ilişkilerinde erkek-egemen kültüre karşı çıkış sergiler ve "sevgi"yle yoğunlaşmış birlikleliklerin gelişmesine yönelik bir yaklaşım geliştirir. Bu yaklaşımları, romanda özellikle "Zehra'nın kişiliğinde ve ilişkilerinde yoğunlaştığını görüyoruz. Köyün yoksul ve dul kadını Zehra, güzel ve çekicidir; kendisini isteyen onca erkeği geri çevirirken, Kör Cemal'le evlenmeyi kabul eder: "Bu dünyada her kadına, duyduğu her sesi, karsısın gözlerinin içine bakmamı vesilesi haline getiren, ayazda gömleğini veren, mum olup aydınlatan bir koca gerekiyordu." beklentisiyle... Ama, "Kadının avaz avaz bağırın işi tiyaacına koşmayan erkek, onun sevgisini kaybediyordu"; Cemal'den umduğunu bulamayan Zehra, bir arayış içerisinde: "Seven, geberesiye seven, arayan, soran, kovalayan, yakalayınca sınıksı kucaklayıp ezen, ısıran, korkusuz, aşık erkek yok muydu bu dünyada?" Zehra bu sevgi arayışıyla, "Bu köyün erkekleri davar, ne varsa bende var" diyerek dolaşan ve aslında sevgi bekleyen köyün 'delisi' Davut'a yönelir (ki, yazarnız için 'deiler' öteden beri önemlidir, özellikle Filozof romanında bunu gösterir. Grizu'da da, 'deliler'e özel olarak yer verir, ikinci cildin delisi, madende çalışırken meydana gelen grizu patlaması sonucu "aklını yitiren" Tapbasan Şükrü için, üçüncü ciltte ise Dürdane'yi tanıır): "Bizim sevgiye ihtiyacımız var. Kimse sevmedi bizi. Kapı aralığndan, pencere kırığından hep sevgiyi bekleidik. Belki bir gün çıkar gelir dedik. Gelmedi." Ama Davut'la ilişkisi toplumsal ikiye bölünmüşlüğüne saldırısına uğrayan Zehra, dağa çıkan Devrekli Bayram'a sığınır. Madende haksızlıklara karşı çıktığı için sürekli olarak idarenin baskısına uğrayan Bayram, maden çavuşlarından yediği dayak sonucu bir gözü kör edilip, kolu kırılıncı, iyileşir iyileşmez intikam peşine

düşmüş ve dağa çıkmıştır. "Köksüzüm. Bir kar kürtüğünden bir başka kar kürtüğüne savrulan bir kuru yaprağım" diyen Zehra, Bayram'ın yüreğinde köklenir, aradığı sevgiyi orada bulur, mert ve dürüst Bayram'ın insanlık kavgasında yoldaşı olur...

Toplumcu düşüncede pek fazla ilgi uyandırmayan 'tembellik hakkı' -ki, aslında çalışma özgürlüğüdür-, romanda madenci köyü Elvan'ın ileri gelenlerinden Cebeli Bey ve oğlu Yakup kişiliklerinde ortaya konulur. Varsıl bir aileden gelen Cebeli Bey, mektep-medrese görmüş, kültürlü bir insandır. Doygun bir insan olarak, bölgede madencilğin gelişmesi sürecinde, "Kazanacak kadar düşmem ben" diyerek başkaları gibi yükünü tutmak' yoluna gitmemiştir. Ancak, Serdar Bey gibi türedi zenginler karşısında, bölgede saygınlığı yalnızca yoksul madenci ve köylülerin gözünde koruyabilmiştir; bu yönde karsının suçlamaları karşısında şöyle konuşur Cebeli Bey: "Aç kalırım, aç köpeklerin minnet etmediği çürümüş kemiklerle yalanım, ocak sahibi olmam. Köye ölü göndermem. Ölü yaratan işe, beni her ölüyle öldüren işe uçkur çözmem. Yanından geçtiğim her ağaca içimden selam veren bir mahlûkum ben. Her yeşil ağaç bir fikirdir. Kuşundan karıncasına kadar gözümüzün görmediği bir mahlûkat mahşeridir. Kesme hakkım var mı?". "Çalışmak, insanın hayatı ihmal etmesidir" diyen Cebeli Bey'in uğradığı varsılık ve saygınlık yitimi üzerine, maden mükellefiyetine tabi tutulan oğlu Yakup da, "Ben insanım, çalışmam. Yüzümü karartmam. Senin yüzünü de karartmam. Ben Zonguldak'a kendi ölümü getirtmem, başkalarının ölüsünü de getirtmem. Ben köstebek değilim, toprağın üstünde doğdum" diyerek fıır eder.

Oruçoğlu'nun romanı, dîsel bakımdan da dağarcığımızı zenginleştir-mektedir. Özellikle belirtilmeli; halk deyişleri ve atasözlerinin özgün örnekleri, halkın bilgeliliğinin kanıtları olarak, yerli yerinde kullanıma kavuşur ve sözsellikten yazınsallığa çıkarak kalıcılığa olanağına kavuşturulur: "Ne günlere kaldık ey gazî hünkar, eşek silahtar oldu, kadı mühürdar", "Kadını kökten, pekmezi küpten al", "Kösemeni istia olan sürünün, çobanı zengin olur", "Kara kışta kara serçe, baharı bulmaz", "...ilve yap dedi, çifte attım", "Garşak köpek, çekip olur..." "İlme ar olmaz, ar eden berhudar olmaz", "Serkeş öküz, belasını bulmuş; hem de yivsetinden tuzlu kan yaladıgı hançerle", "...ya gel bilgimin rahvan atına bin, insanlığa açıl, ya da şalvarımı sıyr, kıcımın kılından gül devşir", "Her sakaldan bir kıl çekersek, köseyi hep beraber sakal sahibi yaparız", "Garip çingenenin nesine gerek gümüş zurna", "Kaz kazla, daz dazla, kel tavuk kel horozla" vd...

Romanın en önemli konularından birisi de, "sınıf savaşımında şiddet" konusuna ilişkin ortaya konulan yaklaşımdır. Devletin kolluk güçleri, madende çalışma mükellefiyetinden kaçanların peşine düşer ve bu çaçaklar cezalandırılır. Bunun dışında, yevmiyeleri ödenmeyen madenkeşler çalışmayı reddettiklerinde, karşılarında, maden idaresinin çavuşları etkili olmayınca, kolluk güçlerini bulurlar ve usulünce(!) haklarından gelinir. Kolluk güçleri, Ereğli Maden Şirketi'ni bastıklarında da işçilerin karşısına çıkar, ancak işçilerin gösterdiği kitlesel kararlılık üzerine geri çekilir. Bunun dışında maden idaresinin işçilere yoğun bir biçimde baskı ve şiddet uyguladığına tanık oluyoruz. Dayaktan adam sakatlamaya ve öldürmeye kadar varan bir şiddettir bu.

Bu şiddet karşısında işçiler, önceleri tepki bile gösterememekte ya da bireysel çıkışların ötesine geçememektedirler. Birinci ciltte, yukanda da söz ettiğimiz Devrekli Bayram, uğradığı haksızlığın ve kendisine uygulanan şiddetin karşısında intikamını almaya yönelir ve Çavuş Cabbarı öldürür. Yıllarca Sinop Cezaevi'nde kalan Bayram, firar ettikten sonra, Zehra'yla birlikte yeniden dağa çıkar. Dağa ilk çıktığında yanında silah haline getirdiği kazması ve bıçağı bulunan Bayram, o dönemde maden idaresiyle işbirliği yapan Serdar'a verilen tüfeğe de el koyar. Cezaevinden kaçtıktan sonra ise Zehra'nın tüm ısrarlarına karşın savunma amacıyla bile silah taşımayı reddeder. Sonradan türedi zenginler arasında katılan Serdar ve adamlarının baskısında, Zehra'yla birlikte kurşunlanarak öldürülürler.

Üçüncü ciltte, işçilerin hak arama savaşımını giderek örgütlülüğe dönüştürmeye başlaması karşısında, maden sahipleri işçi önderlerine yönelik şiddet uygulayarak yıldırmaaya çalışırlar. Dıkan ve Tayyar Çavuş, Bıçkıcı Bekir'in adamları tarafından pusuya düşürülerek dövüldüklerinde, eski küfeci kazmakça Hurşit'in kazmakça oğlu Cemal de -dedesi Kör Cemal'in adını taşımacıla birlikte, onun tersine işyankârdır, "Ben Cemal'in değil, Zehra'nın torunuyum" der-, bu saldırıları karşılıksız bırakmamaya karar verir ve aynı yöntemi saldırılarına uygular.

Bunlara karşın, kitabın birçok bakımdan daha eleştirel bir biçimde ve ayrıntılı olarak irdelenmesine gerek olduğu ortadadır. Hemencecek, iyi bir redaksiyonla düzeltilebilecek hatalar ve kopukluklar bulunduğunu belirtmek yararlı olacaktır. Örneğin, birinci ciltte Bayram dağa çıktığında tanıştığı ve daha sonra Bayram'a aşık olan Esma, madenci ailemizle aynı köyden de olmakla birlikte, bilinmezliklere kanışıp gidiyor. Olaylar örgüsünde bir başka kopukluk da, birinci cildin "Önümüz Tuzak, Arkamız Ölüm" bölümünde: "12 numaralı ocakta patlama..." oluyor (s.217), bu bölümün sonunda da, Elvan köylülerin çalıştığı ocakta da "...kuş ölmüş...", "kazma-keşler" ocağı terkedyorlar, "...koşanlar arasında Hurşit yok..." (s.224). Ancak, daha sonraki bölümlerde bu olayın devamı bulunmuyor. Kuşun ölmesi grizudan değil miymiş, patlama olmuş mu olmamış mı, kısacası sonrasında ne olmuş..., bilemiyoruz, romanda yer almıyor. 3. ciltte yine bu tür kopukluklarla karşılaşmaktayız; tarihsel sürecin yoğunlaştığı bir dönemi kapsayan 3. ciltte, olayların üst üste bindiği, kesik kesik işlendiği görülmektedir.

Romanda tarihi anlatılan Zonguldak madenkeşleri, ülkemiz işçi sınıfı tarihinin en önemli kesitlerinden birisini oluşturuyor; 1990-91 döneminde gerçekleştirdikleri Ankara yürüyüşü, ülkemiz işçi sınıf hareketinde en ileri eylemlerden birisi olarak tarihe geçmiştir. O şanlı yürüyüşün geçmişidir romanda anlatılanlar ve o geçmişin bir de geleceği olacaktır. Enerji politikalarında gerçekleştirilen köklü dönüşümler ve özelleştirmelerin yanı sıra, yazlaşmış sendikal bürokrasi ile madenkeşlerin etkisizleştirilmesi, şimdilik başanmış görünmektedir. Buna karşın tarihsel süreç, sınıf savaşımınının dönemsel dalgalanmalara dayandığını, işçi sınıfı hareketinde zaman zaman duraksamalar ve genilemelerin ortaya çıkabileceğini ortaya koymaktadır. Örneğin, 12 Eylül darbesinde kapsamlı bir saldırıya uğrayan ve bastırılan işçi sınıfı hareketi, çok geçmeden sınıf savaşımına yeniden koyulmuş -12 Eylül sonrası ilk grev 1986'da Netaş'da yapılmıştır-, '88 bahar eylemleriyle doruğa ulaşmıştır.

İşçi sınıfı yazını temel işlevlerinden birisi de, sınıf savaşımı deneyimlerinin kalıcılışarak, birikime dönüşebilmesine olanak sağlamaktır. Muzaffer Oruçoğlu, Grizu romanıyla bu yönde önemli bir yapıt ortaya koymaktadır. Geride yapılacak daha çok iş bulunmaktadır; emek araştırmalarının çok yönlü bir biçimde yaygınlaştırılması ve yazınsallığa dönüştürülmesi gerekliliği bulunmaktadır.

Ülkemiz işçi hareketi-tarihi, sendikal hareket konusunda üniversitelerde ders veren, bu konuda çeşitli kitapları, makale ve araştırmaları bulunan; sendikal mücadelenin pratiğinde yer alan Yol-İş Eğitim Daire Başkanı Yıldırım Koç'la, Meclis'te görüşülen ve emekçilere yönelik saldırın bir parçası olan "Sendikalar Kanunu'nda Değişiklik" teklifi, sendikal mücadelenin durumu ve 15-16 Haziran direnişi hakkında konuştuk

"İşin ekonomik boyutundan çok siyasi boyutu daha önemli duruyor. Amerikan emperyalizminin ve Avrupa Birliği emperyalizminin Türkiye'ye yönelik stratejileri ABD'nin Büyük Ortadoğu ya da Genişletilmiş Ortadoğu Projesi (GOP), AB'nin de yeni bir emperyalist blok olarak Ortadoğu'da rolünü artırma çabaları Türkiye'deki sendikal örgütlerle çelişiyor. Bir kere sendikalara yönelik politikanın temelinde iktisadi olmaktan da önce sendikaların anti-emperyalist kimliğinin şu ya da bu ölçüde hala sürüyor olması ve onu kontrol altına alma çabaları var"

"Hükümetin uyguladığı saldırıların en önemlisi işçi sınıfı ve sendikacılık hareketi-ni vuracak politikalardır. Diğer alanlarda kaçak çalışma yaygınlaşıyor. Çünkü kriz derinleştğinde insanlar iş gücü maliyetleri düşürerek varlıklarını korumayı çalışıyorlar. Kaçak çalışma sendikasılaşmak demektir. Çünkü kaçak çalışan işçi, sendikalaşamaz. Bir iş yerinde temelde sendikalaşma vardır. Bu nedenle saldırın daha da yoğunlaşarak devam edecek"

Sendikalar Kanunu'nda yapılacak değişiklik, işçinin sendika hakkını elinden alarak, onu her türlü koşulda çalışmaya mecbur bırakacak

Emekçi kesimlerin sosyal ve ekonomik haklarını gasp etmeyi hedefleyen SSGSS, İstihdam Paketi gibi önemli değişiklikler sessiz sedasız yasalastırıldı. Şimdi de bu saldırıların devamı sayılabilecek "Sendikalar Kanunu'nda Değişiklik Teklifi" Meclis'e taşındı. Öncelikle son aylarda yoğunlaşan bu saldırıların arka planına değinebilir misiniz?

Türkiye'ye yönelik bir emperyalist saldırının çeşitli unsurları bunlar. Genel Sağlık Sigortası ve Sosyal Sigortalar Kurumu'na ilişkin düzenlemelerin temel birkaç hedefi var. Bunlardan biri sermayenin kar hırsını teşvik edici ve destekleyici nitelikte. Niye? Çünkü sağlık hizmetleri fiyat arttığı zaman talebin düşmediği bir alandır. Yani fiyat elastikiyetinin sıfıra yakın olduğu bir alandır. Yani insanlar ilaç alacaksa ilacın fiyatı 10 liradan 20 liraya çıktı diye taleplerini yarıya düşürmezler ya da hastalandığında doktora gidecekse doktora on lira yerine yirmi lira vermesi gerekiyorsa ne yapar eder onu bulur. Bir kere sağlık hizmetlerinin özelleştirmesi doğrultusunda bir adım, yeni bir düzenleme. Bu tekeli sermayenin gerek uluslararası, gerek yerli kannı giderek artıran bir unsur. Bir başka boyutu daha var o da şu: Türkiye'de halk farklı etnik kökenli insanlardan oluşuyor. Eğer sağlık hizmetini devlet merkezi idare eliyle verirse halkı bütünlleştirir. Çünkü Diyarbakırlı bir doktor Çorum'da hizmet eder, Edirneli bir doktor Muş'ta hizmet eder, halkı kaynaştırır. Ama sağlık hizmetlerini yerleştirirseniz ve özelleştirirseniz bu takdirde Tokatlı doktor sadece Tokat'ta hizmet yapar. Tokatlı hemşire Tokat'ta hizmet yapar. Ve halkı ayrıştıran bir role dönüşür. Sağlık sigortası olayının boyutu budur. İstihdam Paketi'nde iki nokta var: İstihdam paketi ilk taslak ortaya çıktığında kıdem tazminatına ilişkin bugüne kadar görmediğimiz bir düzenleme içeriyordu. Bunu geri çektiler. Bu şuydu; Kıdem Tazminatı Fonu geçmişten beri tartışılıyordu. 2003 yılında kabul edilen 4857 sayılı İş Kanunu ile Türkiye'de kiralık işçi uygulaması geldi. Yani bir şirket bir başka şirketen işçi kiralayabiliyor. Eskiden bu yasaktı. İstihdam paketinin ilk biçiminde kiralık işçilik uygulamasını daha da geliştirecek ve kiralık işçi bürolarının kurulmasına izin verecek bir düzenleme öngörülyordu. Şimdi bir şirket diğer bir şirkete kendi çalıştırdığı işçiyi kiralayabiliyor; ama iş bulma bürolarının kiralık işçi bürosu gibi çalışması mümkün değil. Bu tek olunca, bunu da geri çektiler. İstihdam paketi sonuç olarak ne anlama geldi; ilk olarak İşsizlik Sigortası Fonu'ndaki parayı sermayeye peşkeş çekmek. İkinci olarak da; Hazine'deki parayı sermayeye peşkeş çekmek. Üçüncüsü ise; işverenlerin sırtındaki bazı yükümlülükleri kaldırmak gibi bir sonuç doğurdu. Bu anlamda istihdam filan yaratmayacak. 2821-22 değişiklikleri, yani 2821 Sayılı Sendikalar Yasası ve 2822 Sayılı Toplu İş Sözleşmesi Grev ve Lokavt Yasası. Bu konuda yıllardır tasarı taslakları hazırlanırdı. Bu defa da Çorum Milletvekili Ağah Kafkas ve altı arkadaşının verdiği bir değişiklik teklifi vardı. Bu teklif komisyonlardan geçti, ancak Genel Kurul'a gelme aşamasında Başbakanın talimatıyla donduruldu ve daha sonra geri çekildiğini duyduk. Bu gerçek anlamda bir demokratikleşme sağlamıyor. Çünkü şöyle bir olay var; Türkiye Cumhuriyeti Anayasası'nın 90. maddesi 2004 yılı Mayıs ayında değiştirildi. Bu değişiklikle birlikte Uluslararası Çalışma Örgütü sözleşmeleri doğrudan uygulanırlık kazandı; teknik ifade doğrudan uygulanıldı. Bu şu anlama geliyordu: Eğer 657 sayılı Devlet Memurları Kanunu'nda, memurların grev yapması yasaksa ama bir uluslararası sözleşmede memurların grev yapması serbestse memurlar grev yapıp konu yargıya gittiğinde, yargıç 657 sayılı yasadaki grev yasağını yok sayıp, zmnen mülgan sayıp, uluslararası sözleşmeyi doğrudan uygulamakla yükümlü. Yani grev konusunda serbestlik, sendikal haklar konusunda serbestlik gerekiyor. Yine 2821 ve 2822 sayılı yasalarda değişiklik yapan yeni tasarıda zaten ILO sözleşmelerinin doğrudan uygulanırlığı sayesinde elde edilmiş olan sendikal özgürlükleri yok sayan bir anlayış vardı. Ayrıca sendikal hayatta kargaşa yaratacak düzenlemeler vardı, ama şimdi dondurulmuş durumda.

Ayrıca işin politik boyutu var. Emperyalizm, Türkiye'deki örgütlü güçleri ortadan kaldırmaya çalışıyor. Sendikalar ve Toplu Sözleşme Grevi Lokavt Yasası'ndaki düzenlemenin arkasında AKP ve AKP'nin arkasında ABD ve AB var. Bunlar sendikalarda istedikleri kadar etkili olamadılar, hala kontrol altına alabilmiş değiller. O zaman getirilen düzenlemelerle bir kısım sendikaları AKP'nin kontrolü altına sokmayı, diğer sendikaları da sermayeyle, emperyalizmle uğraşmayıp birbirleriyle mücadelede gücünü harcayan yapılara dönüştürmek ve bir kaos yaratmak istiyorlar. O anlamda işin uluslararası politika boyutu var. Ekonomi-politikası boyutunda da iş gücü maliyetlerini düşürmeye çalışıyorlar. Türkiye'nin uluslararası alandaki rekabetinin temelini düşük iş gücü maliyeti olarak değerlendiriyorlar. Bunun için de sendikasılaşma, kayıt dışı istihdamın yaygınlaşması, işsizliğin artmasıyla insanların her türlü koşulda çalışmaya hazır hale getirilmesi amaçlanıyor.

Peki, bu saldırılar hangi ihtiyacın ürünüdür ve bu ihtiyaç hangi ekonomik politikalarla yaşamsallaştırılıyor?

İşin ekonomik boyutundan çok siyasi boyutu daha önemli duruyor. Amerikan emperyalizminin ve Avrupa Birliği emperyalizminin Türkiye'ye yönelik stratejileri ABD'nin Büyük Ortadoğu ya da Genişletilmiş Ortadoğu Projesi (GOP), AB'nin de yeni bir emperyalist blok olarak Ortadoğu'da rolünü artırma çabaları Türkiye'deki sendikal örgütlerle çelişiyor. Bir kere sendikalara yönelik politikanın temelinde iktisadi olmaktan da önce sendikaların anti-emperyalist kimliğinin şu ya da bu ölçüde hala sürüyor olması ve onu kontrol altına alma çabaları var. İktisadi boyutu bence burada ikinci konumdadır. Politik boyut çok daha önemli, çünkü ABD emperyalizmi Türkiye'yi, Avrasya stratejisinde askeri üs ve ilimli İslam stratejisinde de merkez olarak kullanma çabasında. Bu ikisi de Türkiye'deki sendikal hareketin bugünkü politikalarıyla ve işçi sınıfının çıklarıyla taban tabana zıt. Bu nedenle sendikacılık hareketini zayıflatıcı bir strateji izliyorlar. İktisadi boyut artık bu noktaya gelince önemini yitiriyor.

Görüşülen Sendikalar Kanunu'ndaki Değişiklik Tasarısının Uluslararası Çalışma Örgütü'nün ve AB kriterleri doğrultusunda "demokratikleşme" yönünde hazırlandığı lanse ediliyor. Sizce Sendikalar Kanunu'ndaki bu değişiklik sendikal kanunların

önünü açacak, iş güvencesini sağlayacak "demokratik düzenlemeler" yapmayı mı amaçlıyor?

Türkiye'de solda çok yanlış bilinen bir şey var. Avrupa Birliği mevzuat bütünlüğü içinde sendikal haklara, sendikalaşma hakkına ve grev hakkına ilişkin hiçbir düzenleme yoktur. Yapması yasaktır. Avrupa birliği temel antlaşmasının, yani 1957'de imzalanan Roma Antlaşması'nın daha sonraki antlaşmalarla değiştirilmiş biçiminin 137. maddesinin 5. fıkrasına göre; Avrupa Birliği çeşitli ülkelerdeki sendikalaşma hakkı, ücret düzeyi ve grev hakkına ilişkin hiçbir düzenleme yapamaz. Yasaktır bu. Avrupa Birliği mevzuat bütünlüğüne müktesebat deriz. Avrupa Birliği müktesebatında bu nedenle sendikalaşma hakkı, grev hakkı, toplu pazarlık hakkı, ücret düzeyine ilişkin hiç bir şey yoktur, bu tamamıyla emperyalist politikaların propagandasının bir ürünüdür. Bu nedenle Türkiye mevzuatının ve uygulamasının Avrupa Birliği müktesebatına uyumlu kılınması sürecinde sendikal hak ve özgürlükler konusunda hiçbir olumlu değişiklik olmayacaktır. Ama solda bir sürü Avrupa Birliği yandaşı, Avrupa Birliği'nden projeye para alanlar; "Avrupa Birliği bir devlettir" demekte, bu para alışlarını meşrulaştırmak amacıyla "Avrupa Birliği bizim demokratikleşmemize katkıda bulunuyor" savını öne sürüyorlar. Hâlbuki demokrasinin temeli ulusal egemenlik ve bağımsızlıktır. Avrupa Birliği emperyalizmi Türkiye'de ulusal egemenliği ortadan kaldırıyor, bağımsızlığı ortadan kaldırıyor. O temeli tahrir ettikten sonra demokratikleşme olmaz ki. Yani ABD emperyalizminin Irak'a demokrasi götürmesi neyse Avrupa Birliği emperyalizminin Türkiye'ye demokrasi getirmesi de odur. ILO (Uluslararası Çalışma Örgütü) farklı, uluslararası standartlar koydu, ILO da emperyalist güçlerin oyun alanıdır ve onların kontrolü altında bir örgütlenmedir. Ama 1948 yılında kabul edilen 87 Sayılı Sözleşme ve 1949 yılında kabul edilen 98 Sayılı Sözleşme, dönemin koşulları nedeniyle önemli sendikal kazanımlar getirdi. Anayasanın 90. maddesindeki değişiklik sonrasında da bunlar zaten doğrudan uygulanırlık kazandı. Bu sözleşmeler Türkiye tarafından onaylanmıştır. Doğrudan uygulanırlık kazanmıştır. Bunu zaten uygulamakla yükümlüdürler. Ancak burada kritik nokta Avrupa Birliği emperyalist bir güçtür. Türkiye'nin demokratikleşmesinde Avrupa Birliği'nin en ufak bir katkısı yoktur. Benim ülkemde bağımsızlığı ortadan kaldıran, sermayenin tahakkümünü dayatan, özelleştirmeyi dayatan bir güç, Türkiye'de demokratikleşme sağlamaz.

Daha önceki saldırı yasaları bilindiği gibi IMF, DB gibi emperyalist sermayenin kurumlarının baskıları, istekleri doğrultusunda uygulanıyordu. Sonuç olarak Sendikalar

Kanunu'nda Değişiklik Teklifi bununla nasıl ilintilenebilir? Çünkü bu teklif geçtiğimiz 28 Mayıs-13 Haziran 2008'deki ILO Konferansı'ndan sonra hızla gündeme getirildi. Hükümet bunu, ILO'nun 87 ile 98 Sayılı Sözleşmeleri'ne uyum sağlamak kisvesine bürüdü. Buna nasıl bakıyorsunuz?

IMF ve DB bağımsız örgütler değildir. Bu örgütler ABD ve AB tarafından yönetilen örgütlerdir. Bunlar araç kurumlardır. IMF ve DB'nin karar organlarında ABD'nin oy oranı %17,36'dır. AB oy oranı % 30'u geçti. Türkiye'ninki %0,46'dır. Yani bu nedenle IMF ve DB'nin birer araç kurumu olduğunu, onların arkasındaki gücün AB emperyalizmi ve ABD emperyalizmi olduğunu ve esas düşmanın bunlar olduğunu vurgulamak lazım. Hükümet ILO'yu gözünde büyütüyor. ILO, 1919'da Komünist Enternasyonal'e karşı kurulmuş bir örgüttür. ILO'yu bu kadar büyütmemek lazım. ILO, Komünist Enternasyonal 1919 Şubat sonunda kurulduktan sonra bunun savunduğu sınıf mücadelesi çizgisine karşı, 1919 sonbaharında sınıf işbirliği temelinde bir yapılanmayla karşımıza çıkar. Yani bir kere ILO'nun Komünist Enternasyonal'in alternatifi olarak kurulduğunu unutmamak ve emperyalist güçlerin hâkimiyeti, denetimi altında bir örgüt olduğunu bilmek lazım. Ama 1948-1949 yıllarında soğuk savaş koşullarında sermaye, sendikal hak ve özgürlükleri Sovyetler Birliği'ni sıkıştırmak amacıyla kabullenmek zorunda kaldı. Hükümetin tasarılarını ise ILO'da eleştirileri azaltmaya yönelik bir operasyondur. Ama belli eleştiriler geldiğinde ve işin biraz karışacağını da gördüklerinde, kendilerine yandaş bazı sendikaların da bu süreçten rahatsız olduklarını gördüklerinde süreci dondurdular. Ama bu tasarı yeni bir tasarı değil. 2004 Nisan'ında bir tasarı vardı, 2006'da da bir tasarı vardı. Sonra bu tasarılar değışe değışe oyun oynanıyor.

Peki, Sendikalar Kanunu'nda Değişiklik Teklifi neyi getiriyor, neyi götürüyor?

Bu iki sonuç doğuracak. Biri Hak-İş'in güçlenmesine yol açacak düzenlemeler ön görülyordu. ikincisi de sendikaların bir birine düşürecek ve sendikalara, insan kaynaklarını ve maddi kaynaklarını birbirleriyle kavgada harcamalarına yol açacak ve kaos ortamı yaratacak düzenlemeler öngörülyordu. Bu iki alandaki düzenlemeler sendikal hak ve özgürlükleri geliştirmeyecek, Türkiye'nin demokratikleşme sürecine katkıda bulunmayacak, 87 ve 98 Sayılı Sözleşmelere daha etkili bir uyum sağlamayacak; çünkü zaten 87 ve 98 Sayılı Sözleşmelerin doğrudan uygulanırlığı söz konusu. Sendikalar, örneğin iş kollarına göre örgütlenir. Şimdi 28 iş kolu var, bunu 19'a indiriyor. Ama ILO diyor ki iş kolu diye bir olay olmaması gerekir. Ya da grev hakkı konusunda eskiden grev yasağı olan eğitim alanını grev yasağı kapsamından çıkartıyor. Bankalarda grev yasağı sürdürüyor. Ama 87 sayılı ILO Sözleşmesi diyor ki, Bankada da grev yasağı yoktur. Eğitimde de yoktur, bizde şunu savunuyoruz sendikalar olarak, sizin kısmen düzenleme yaptığınız alana ilişkin çok geniş özgürlüklerin 87 Sayılı ILO Sözleşmesi'nin doğrudan uygulanırlığıyla biz zaten elde ettik, biz bunu uyguluyoruz. 14 Mart 2008'de Türkiye çapında iki saat iş durdurma kararı aldığımızda bu anayasanın 54. maddesine aykırı, 2822 sayılı Toplu İş Sözleşmesi Grevi Lokavt Yasası'na aykırı, 657 Sayılı Devlet Memurları Yasası'na aykırı ama tek dava açamadılar. Niye? Çünkü 87 Sayılı Sözleşme; "Bu tür eylemler barışçıl olmak koşuluyla serbest olmalıdır" diyor ve İç İşleri Bakanlığı, Çalışma Bakanlığı da bu konuda dava açtıkları takdirde yargıdan döneceğini hissettiklerinde o konuda geri adım atmak zorunda kaldılar. 2005 yılında başlayan İzmit SEKA fabrikası 53 gün işgal edildi. Anayasanın 54. maddesi iş yeri işgalini yasaklıyor, 2822 sayılı yasa iş yeri işgalini yasaklıyor. Şimdi yeni Sendika ve Toplu Sözleşme Grev Lokavt Yasası Değişiklik Tasarıları'nda bu yasakların hepsi sürüyor. Ama biz diyoruz ki doğrudan uygulanırlık içinde sizin gerek o günkü yasada, gerek önderdiğiniz değişiklik tasarılarındaki yasaklarınızın hepsi teknik ifadeyle zmnen yok artık. Çünkü anayasanın 90. maddesi diyor ki eğer uluslararası sözleşmeyle iç mevzuat çelişirse; iç mevzuat yok sayılır, uluslararası sözleşme doğrudan uygulanır.

Mesela yüzde 10 barajının kaldırılması teklifinin yanında bağımsız sendika yasağı ve konfederal baraj yer alıyor. Bu ne anlama geliyor?

Öngörülen şu: Bir sendikanın toplu iş sözleşmesi örgütleyebilmesi için %10 barajı yani iş kolunda çalışan işçi sayısının en az %10'unu bünyesinde barındırması ve ayrıca bir iş yerinde çalışan işçilerin %50'sinden bir fazlasını bünyesinde barındırması gerekiyor. Yeni düzenlemeyle 3 konfederasyondan birine üye olmak Türk-İş, DISK, Hak-İş veya kurulduğunda 80 bin ve daha fazla sayıda işçiyi bünyesinde barındırmak koşulu getiriliyor. Bu sendikal harekette ciddi sorunlar yaratabilecek bir düzenleme. %10 barajını kaldırıyor çünkü şöyle bir şey var; 12 Eylül öncesinde birden fazla sendikaya yönelik üyelikte noter koşulu aranmazdı. O zaman sendikal işlemler çok uzun sürüyordu, bazen bir iş yerinde hangi sendikanın yetkili olduğunu belirlemek 1 yıl, 2 yıl sürüyordu. O zaman 1974-1975 yıllarında referandum uygulandı. Referandum çok pratik, hangi sendika yetkili, sandık geliyor? Hâkim gözetiminde, işçi geliyor "Ben şu sendikadanım" diyor oyunu kullanıyor, anında belli oluyor. Referandum uygulamadan mevcut düzeni değiştirirseniz yeniden yetki işlemleri aylarca ve yıllarca sürecektir. Bir de ILO diyor ki, 'bakanlık yetkiyi verirse, ILO sözleşmeleri ihlal edilmiş olur'. Böyle bir olayın olmaması lazım. O nedenle referandum olmadan bu iş büyük kargaşaya gidecek gözüküyor. Ama şöyle bir çıkış yolu var: Bunu birçok sendikamız bilmiyor, Borçlar Kanunu'nun yürürlükte olan 316 ve 317. maddelerinde bir umumi mukavele vardır. İşçi veya bir işçi örgütü, işverenin hiçbir yerden yetki almadan %10 barajı, %50 barajı olmadan toplu sözleşme yapmaya davet edebilir. Sendikalarımızın büyük çoğunluğu ellerindeki bu imkânın farkında değil. Umumi mukavele yoluyla Sendikalar Kanunu'ndaki bütün yasaklamaları ve kısıtlamaları aşabilmek mümkün; ama sendikalarımızın bu konuda uyanık olması sendika hukukçularımızın biraz daha geniş bakmayı öğrenmesi gerekir. Mesela taşeron işçisinin örgütlenmesinde öyle uzun boylu yetki aldım falan değil. Bir işveren 50 taşeron çalıştırıyor, "ben 10'unu örgütledim, ben 10'unun adına umumi mukavele yapmak üzere işverene başvurabilirim" Borçlar Kanunu 316 ve 317. maddelerine göre. Yani bu tür yolları sendikalarımızın ve sendika hukukçularımızın öğrenmesi gerekiyor.

Ölümü küçülterek zaferi kazananların büyük 96 devrimci-komünist direnişi

“Ölümü küçülterek yenmenin anlamını çözümleyememiş olanların, küçük pencerelerinden büyük dünyanın büyük insanlarının gözlerine bakmaya cesaret edememelerinden daha doğal ne olabilir ki?

Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimci tarihinde yaşanan birçok direniş devrimci ve Maoist harekete tarihsel miraslar bırakmıştır. Devrimciler ve Maoistler bu tarihsel miras üzerinde düşünüp gerekli dersler çıkararak bugün aksayan ve olumsuz görülen yanlarımıza karşı aktif ideolojik mücadele yürütülmelidir.

Bu tarihsel miras 96 Ölüm Orucu ve Süresiz Açlık Grevi Direnişi’dir. Türkiye-Kuzey Kürdistan hapisanelerinde devrimci, komünistler 8 örgütle:“Zafere Mahkûm Edilenler Ölümü Küçülterek Yenerler” şiarıyla başlayıp 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. gün içerisinde ON İKİ ölümsüz yoldaşımız ve siper yoldaşımızla sınıf düşmanımızı kendi ininde ideolojik, siyasal yenilgiye mahkûm etmişlerdi.

96 direnişi haktan ve devrimin genel çıkarından kopuk ele alınmadı. Gerek eylemliğin çıkış noktasında, gerekse eylemin akışı içerisinde gözetilen halklarımızın ve devrimin çıkarları olmuştur. Bundan kaynaklı direniş halk tarafından sahiplenilmiş, kitleleri ayağa kaldırma başarısını göstermiştir. Bu di-

reniş aynı zamanda yaşanan en ufak olumsuzlukta dahi “silahlı mücadele çağı bitti” “hapisanelerde politik ve ideolojik mücadele verilmez” söylemleriyle felaket tellallığı yapanlara büyük bir ders olduğu gibi, başta devrimci harekete ve geniş halk kesimine de güven vermiştir. Bu eylemdeki kararlılık ve iradi duruş bu unsurları dahi etkilemiştir. Yine bu baş eğmez kararlılık sınıf düşmanlarımızı aciz duruma düşürmüş, devlet bürokrasisi yaptığı açıklamalarla bunu göstermiştir.

96 Ölüm orucu direnişinin, Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimci hareketine en büyük katkısı “siper yoldaşlığının”, “devrimci dayanışmanın” gerçek anlamda pratiğe dökülmesi olmuştur. Yaşanan birçok olumsuz ve hatalı bakış açısına rağmen, bu uzun soluklu maraton 8 örgüt tarafından örgütlenecek halka güven vermiştir. Bu durum bugün yaşanan birçok sorunun çözümünde bize ışık tutacak nitelikte olup, halka ve devrimcilerin kendi aralarında yaşadığı sorunlara karşı bir yaklaşım sunmaktadır.

Devrimci- Komünist tutsakların, sınıf düşmanlarının halka ve kendilerine karşı başlattığı teslim alma saldırısına karşı bedenlerini silah, yattıkları ranzaları ve baş koydukları yastıklarını birer savaş siperi haline getirmeleri, direnişin ardındaki net ve billur ideolojik duruşun göstergesidir. Bu süreçte komünist önder Cüneyt Kahraman, devrimci-komünist tutsakla-

rın bu şanlı direnişine şöyle sesleniyordu: “Umutsuzluk-kararsızlık bugün düşmandan daha da düşmandır bize. Bütün olumsuzluklara, kötülöklere, hatta ihanet ve teslimiyetlere rağmen göğsümüzde bir ağaçkakanın ortamını yankılatan vuruşları gibi, çalkantılı çalışmasını sürdüren yürek, asla ve asla yılgınlık çukuruna gömülmeyecektir/gömülmemelidir. Nasıl ki güzelliği anlamlı kılan çirkinlikse, başarıyı, zaferi, olumluluğu anlamlandıran da yaşanmış olan ve yaşayacağımız başarısızlıklar, yenilgiler ve olumsuzluklardır. Biz her acıyla nasıl kavrulup içereniyorsak, her kavruluş ve içlenmeyi öfke ve kine, coşku ve sevince tabi kılmasını da bilmek zorundayız.”

Düşmanın yok etme, teslim alma gayelerine karşı, içinde bulundukları tüm olumsuz şartlara rağmen devrimi ve halkın çıkarlarını savunmaktan geri durmamışlardır. Bu yaklaşım halk tarafından sahiplenilmiş, devrimci tutsakların verdiği bu mücadele birçok alana etkisini hissettirmiştir. Varoşlarda geceleri tutuşturan emekçi halk çocukları, direnişi yalnız bırakmayarak bu süreçte yaptığı eylemlerle direnişçilere moral ve güç kaynağı olmuştur. Bu eylemler devletin tüm baskılarına rağmen bedel ödeme pahasına olsa da yapılmıştır. Özellikle Cumartesi Anneleri’nin çocuklarının yanındaki tavırları devleti daha da alçaklaştırdı ve acizleştirmiştir. Devletin her hafta uygula-

dığı saldırılar evlatlarını sahiplenen tutsak yakınlarını yıldırma- mıştır. Demokrat-ilerici insanlar üzerinde olumlu bir etki yaratan bu direniş emekçi halkın eylem sürecini güçlendirmesi, gerilla mevzilerinden eylemin, farklı eylemlerle desteklenmesi düşmana karşı verilen siyasal mücadelenin göstergesi olmuştur. 96 ölüm orucu göstermiştir ki zafere mahkûm olanların nerde ve nasıl olursa olsun göstereceği ideolojik duruş hayati bir belirleyen olacaktır. Bu eylem proletarya partisi açısından, kendisine karşı örülen “karşı devrim hücrenin” saflarında yaratmaya çalıştığı yılgınlık, moralsizlik ve güvensizlik gibi ideolojik saldırılara da cevap olmuştur. Proletarya partisinin tutsak neferleri, yaratılmak istenen kaosta tarihlerine ve köklerine sarılarak düşmanın ideolojik-politik saldırılarına karşı cevap vermişlerdir. Ve yine Cüneyt yoldaşın dediği gibi, “Eğer birileri kalkıp da unutmaya, unutturmaya çalışacak olursa, açlığın kemiklere yaptırdığı deriyi inkâr sofrasına katmaya çalışıp, o çalkantı ve coşkuyla çarpan yüreklerini müthiş iradeleriyle ve o iradeyi ortaya çıkarıp etkinleştiren bilinçleriyle, halkına mutlu bir geleceği armağan edebilmek durdurmaktan çekinmediklerinin üstünü ölü toprağıyla örtüştürmeye çalışırsa, onların bilimin cenderesinde ezmekten geri durmayın.”

Tarihimize ve köklerimize sarılalım, kazanacağımız koskoca bir dünya var...

Samandağ festivali gerçekleştirildi

HATAY- Her yıl düzenlenen Samandağ Festivali’nin 9.su, 11-14 Temmuz tarihlerinde coşkuyla gerçekleştirildi.

Hatay’ın Samandağ ilçesinde geleneksel olarak uzun zamandır düzenlenen Kültür ve Sanat Festivali’nin bu yılki etkinliklerinde, “Tanımcılık”, “Türkiye’deki Aleviler ve Sol”, “Demokrasi”, “Hrant Dink’in Katledilmesi ve Sonrası” gibi güncel ve önemli konu başlıklarını taşıyan paneller düzenlendi. Festival süresince her akşam düzenlenen konserler, Sivas, Çorum ve Maraş katliamlarında yaşamını yitirenlerin anılmasıyla başladı. Arapça ve Türkçe konuşmaların yapıldığı etkinliklerde, halkların kardeşliği şianına vurgu yapıldı. Dört gün süren festivale katılan Demokratik Haklar Platformu ve Demokratik Gençlik Hareketi de, Arapça ve Türkçe yazılı pankartları ile stant çalışmaları yürüttü. Etkinlikte ayrıca sık sık, “İbo, Haydar, Zülfikar, namludadır iktidar” ve “Devrim şehitleri ölümsüzdür” sloganları yüklendi.

Halk baz istasyonunu protesto etti

Samandağ’a bağlı Huzurlu ve Çanakoluk köylüleri, baz istasyonuna karşı yaptıkları eylemde, “üreten biziz, doğamızı kirletme” dediler.

7 Temmuz’da Hatay’ın Samandağ ilçesine bağlı Huzurlu ve Çanakoluk köylüleri, İşçi-Köylü gazetesi okurlarının örgütlediği eylemde bir araya gelerek, köylerine kurulan baz istasyonlarını protesto ettiler. Huzurlu köyünde toplanan köylüler, “Köylüyüz, haklıyız, kazanacağız”, “Üreten biziz, doğamızı kirletme”, “Baz istasyonunu istemiyoruz” sloganlarıyla yürüyerek, iki köyün sınırında bulunan alana kurulan baz istasyonunun yanında protesto eylemi gerçekleştirdiler. Baz istasyonunun bulunduğu yerde yapılan basın açıklamasında, “Baz istasyonları çocuklarımızın sağlığını olumsuz bir şekilde etkileyecektir, yani geleceğimizi olumsuz etkileyecektir! Yani bizleri etkileyecektir” ifadelerine yer verildi. Köylülerin yaptığı basın açıklamasının ardından oturma eylemi gerçekleştirildi. Bu sırada, eyleme destek veren Hatay DGH adına Hasan Nazlı bir konuşma gerçekleştirdi. Nazlı, “Bu sorun hepimizin, tüm halkın sorunudur ve bizlere, yani köylülere burada önemli bir görev düşüyor. Sürekli kararlı ve azimli olalım, yılmayalım, bu bize yer.” dedi.

Dersim'de Grup Munzur konserleri gerçekleştirildi

DERSİM- 'Haziran Güneşiyle Yarınlarımızın Yeşeren Umutlarını Büyütelim' şiarıyla Dersim’in Ovacık, Mazgirt ve Hozat ilçelerinde düzenlenen etkinliklerde bir araya gelen Dersimliler, Grup Munzur’un yeni albümünden seslendirdiği parçalarla coştular.

25 Haziran’da Ovacık’ta Belediye Düğün Salonu’nda Ovacık Kültür Derneği tarafından düzenlenen etkinlikte, Nazım Hikmet’in hayatı anlatılarak, anıldı. Etkinlikte ilk olarak Grup Özgürlüğün Sesi ve Grup-Harman Yeli sahne aldı. Dersim, Maraş ve Sivas katliamlarının konu edildiği sineviz-

Avustralya’da ‘Dostluk ve Dayanışma’ etkinliği düzenlendi

AVUSTRALYA- Gazetemizin Avustralya’daki okurları, bu ülkedeki diğer dost kurumların da desteğiyle Sydney’de ‘Dostluk ve Dayanışma’ etkinliği düzenledi.

20 Haziran’da düzenlenen etkinliğe, bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinde yaşamını yitirenler için yapılan saygı duruşu ile başlandı. ‘Dostluk ve Dayanışma’ adıyla düzenlenen etkinliğin önemi üzerine bir konuşma yaptıktan sonra, Yunan halk oyunları ekibi bir gösteri sundu. Yunan kültürü ile renklenen etkinliğe gönderilen mesajlar da okundu. Daha sonra Ozan Emekçi sahne aldı. Yaptığı konuşma ilgi ile dinlenen Emekçi, söylediği marşlar, halk türküleri ve Kürtçe ağıtlarıyla dinleyicilerine duygu dolu anlar yaşattı.

“Göç ve yoksulluk bu ülkenin gerçekliği ise, gecekondular da o kadar gerçektir”

İZMİR- AKP’li Buca Belediyesi’nin evlerini yıkma kararını protesto eden Kuruçeşmeliler belediye önünde bir eylem gerçekleştirdi.

Buca Belediyesi 13 Temmuz’da mahalle halkına evlerinin 18 Temmuz’da yıkılacağını bildirince, Belediye’nin yıkım kararına tepki gösteren Kuruçeşmeliler, Belediye Başkanı ile görüşmek istediler. Belediye Başkanı, Belediye binası önünde toplanan Kuruçeşmeliler ile görüşmeyi reddedince, halk adına bir açıklama yapan Necla Özdemir Cenan, “Yoksulluk ve göç gecekondulaşmayı getiriyor. Biz de şimdi sizleri uyarıyoruz, idareciler, yerel yönetimler, hükümet olarak göçleri ve yoksulluğu engelleyin, bu durumlar yaşanmasın. Bu durumun sorumlusu bizler değiliz, yoksulluğu ve göçü yaşatanlardır. Siz ne kadar gecekonduları istemiyorsanız, yoksulluk içinde yaşayan bizler de gecekonduları, göçleri, yoksulluk içerisinde yaşamayı istemiyoruz” dedi.

yon gösteriminin de yapıldığı etkinlikte, Grup Munzur’a salondakiler coşkuyla eşlik ettiler.

26 Haziran’da, Mazgirt’te Tertip Komitesi’nin düzenlediği etkinlik özel hareket polislerinin ablukası altında gerçekleştiyse de, kitleler Grup Munzur’un sahne almasıyla coşarak halaylar çekti.

Son olarak 27 Haziran’da Hozat Kültür Sanat Derneği’nin Hozat’ta düzenlediği etkinliğe Dersimliler yoğun ilgi gösterdiler. Hozat Belediye Başkanı Cevdet Konak’ın konuşma yaptığı etkinlikte Grup Munzur dinleyicileri türkü ve marşlara hepbir ağızdan eşlik etti.

Çocuk olmak zor zanaat

Sosyal adaletsizliğin sınıflar arasında uçurum düzeyinde olduğu ülkemizde, geniş halk kitlelerinin içerisine sürüklendiği yıkım ve yoksulluk en çok da çocukları vurmaktadır. Devletin ve sosyal güvenlik sisteminin durumunu gözler önüne seren sokak çocukları, çocuk işçiler, eğitim ve işsizlik sorunları orta yerde dururken, AKP hükümeti 'üç çocuk yapın' ısrarını 'bilimsel' diye sürdürüyor. Bu ülkede geniş bir halk tabakası için yoksulluk içinde yaşamak kadar zor olan bir şey de çocuk olmak.

Emperyalistlerin ve bizimki gibi ülkelere onların uşağı olan devletlerin sürdürdükleri politikalar, doğal çevreye ve insan yaşamına olağanüstü zararlar vermeyi sürdürüyor. Aşırı kar elde eden, bu hırsla hareket eden emperyalist ülkeler menşeli tekellerin ve onların uşaklarının doğaya verdikleri zararlar, günümüzde gözle görülür biçimde hissedilmekte ve bunun en yakıcı sorunlarından birisi olarak küresel ısınmaya bağlı değişiklikler gözlemlenmektedir. Bunun yanı sıra, emperyalistlerin aşırı kar hırsıyla hareket ederek sağladıkları 'genişleme', yüz milyonlarca insanı açlığa sürüklüyor. Tüm bunların birinci derecede sorumlusu olmalarına rağmen, hayasızca 'açlığa çözüm' toplantıları düzenlemeleri, yüz milyonlarca 'aç' için reva görülen daha fazla yıkım hazırlıklarından başka bir şey olmasa gerek.

Yan sömürge konumunda olan ülkemizde de, emperyalistlerin ve uşaklarının aşırı kar hırsı nedeniyle, sistemin karakterinden ileri gelen 'doğal çarpıklık' –ticari kaygılarla, düşüncesizce gerçekleştirilen icraatlar sonucu doğal çevrenin gittikçe erozyona uğraması, ekonomik çöküntüye sürüklenen insanların yaşamının daha da zorlaşması- ileri derecede yaşanıyor. Ülkemizde gittikçe daha çok derinleşen yoksulluk -her ne kadar hükümetler tarafından 'ekonomi iyiye gidiyor, şöyle geliştik, böyle kalkındık, bu kadar ilerledik, genişledik...' şeklinde çarpıtılsa da- gizlenememekte. Ülkemizdeki yoksulluğun ve gittikçe daha çok yoksullaştıran politikaların bir sonucu olarak ortaya çıkan 'doğal çarpıklıklar' ise, tıpkı emperyalistlerin yaptıkları gibi, asıl sorumlusu olan devlet tarafından, sebeplerinden kopuk bir şekilde yansıtılmaktadır.

Ülkemizdeki sokak çocukları sorunu ve eğitim alacağı çağda ağır sömürü şartlarında çalışmak zorunda kalan çocuk işçi sorunu da 'doğal çarpıklık'ın bir bölümünü oluşturuyor. Bu sorun, sorunun asıl kaynağı olan devleti, aileyi cezalandırmaya, aileye yapılan göstermelik yardımlardan oluşan projelerle buz dağının suyun altında kalan koca gövdesinin görülmesini engelleme çabasına sürüklemetedir. Çalışma yaşamından sosyal yaşama, eğitim sisteminden sağlık sistemine kadar her alanda 'doğal çarpıklıkların' cirir attığı ülkemizde, bu çarpıklıklar bütünü ile yaşam sürdüren halkımız, emperyalist ülkelerin bu konularda sağladığı refahı yakalama aldatmacası ile emperyalistlerin uşağı, maskeli karşı devrimcilerin peşinde sürükleniyor. Hakim sınıflar tarafından yoğun bir şekilde sürdürülen ideolojik saldırılarla sorunun asıl kaynağına, ülke gerçekliğine yabancılaşan insanlar, sorunlar karşısında da bu yabancılıkla tepki vermekteler. Sokak çocukları meselesi ya da sokakta çalışmak zorunda kalan çocuklara karşı insanların tutumu da bu şekildedir. Ülkemizde yakıcı bir şekilde varlığını sürdüren uluslar ve azınlıklar arasındaki çatışmalar –yine dev-

letin bilinçli kışkırtmalarından kaynaklı- sokak çocukları karşısında insanların şovenizmle harmanlanmış hatalı tutumlarını da beslemektedir. Sokak çocukları, bu hatalı bakış açısıyla hor görülmekte, şiddete ve aşağılanmaya maruz kalmakta, böylece 'doğal çarpıklık' daha da derinleşmektedir. Çocuk işçiler ise, tıpkı büyüklerinin maruz kaldıkları gibi ağır şartlar altında emek sömürsüne tabi tutuluyorlar.

Aile ekonomisine destek olan çocuk işçiler

AB'ye uyum süreci dolayısıyla AKP hükümetinin önünde duran gündemlerden birisi de çocuk işçiliği meselesiydi ve 2004 yılında bu konuda bir düzenlemeye gitti AKP. Buna göre 14 yaşın altında çalıştırılan çocuklar 'çocuk işçi', 15 ile 18 arasındaki çalışan çocuklar da 'genç işçi' olarak kabul ediliyor. 8 yıllık olan ilköğrenimini tamamlamayan 14 yaşın altındaki çocukların çalıştırılması ise yasak! Ancak ülkemizde geniş bir halk tabakasının gerçekliği olan yoksulluk her geçen gün daha da ilerlerken, bu yaştaki çocukların aile ekonomisine katkıda bulunması amacıyla çalıştırılmalarının önüne hiçbir kuvvet geçemiyor.

TÜİK verilerine göre ise ülkemizde 2006 yılında 6-14 yaş arasındaki okula gitmeyen 945 bin çocuktan 124 bini herhangi bir işte çalışmaktadır. Bu gruptaki 322 bin çocuk da ev işlerinde çalışmaktadır. 15-17 yaş grubundaki genç işçi sayısı ise 532 bin. Yine 6-17 yaşlarındaki okula devam etmeyen 1 milyon 465 bin genç kadının 244 bini bir işte çalışıyor, 922 bini ev işlerinde çalışıyor, 299 bini ise çalışmıyor.

Ülkenin sosyo-ekonomik yapısı nedeniyle sömürünün kurlsız ve en ağır şartlarda sürmesi, çocukları da vuruyor. Çocuk işçilerin çalışma koşulları ile ilgili AB'ye uyum süreci dolayısıyla yapılan düzenlemeler büyük oranda kayıt dışılıktan ve düzenlemelerin de kağıt üzerinde kalmasından kaynaklı olarak hayat bulamamaktadır. Çocuk işçiliğinin en kötü biçimleri arasında kabul edilen mevsimlik tarım işçiliği, sokakta çalıştırma, ağır ve tehlikeli işlerde çalıştırma sonucunda çocukların psikolojik ve fiziksel yapıları olumsuz etkilenmekte, ölümler meydana gelebilmektedir. Mevsimlik işçi olarak Kuzey

Kürdistan illerinden kamyon kasalarında büyükleriyle birlikte tıksık tıksık bir yolculuğa çıkan çocuk işçilerin de trafik kazalarında yaşamlarını yitirdiklerine defalarca olduğu gibi acı bir şekilde tanık oluyoruz.

Yoksulluk, göç, aile içi şiddet, sosyal adaletsizlik ve bir sonuç: sokak çocukları

Ülke gerçekliğinden ötürü çocukların eğitim almak yerine erken yaşta çalışmak zorunda kalması sorununun yanı sıra, ailelerin zor şartlarda sürdürdükleri yaşamların dışına taşarak sokaklarda yaşamak zorunda kalan sokak çocukları sorunu bulunuyor. Ülkemizde bunun asıl sebepleri arasında yine birinci derecede devletin politikaları neticesinde oluşan yoksulluk, göç, eğitimsizlik, sosyal adaletsizlik gibi sebepler bulunmaktadır. Özellikle haksız savaşın sürdürüldüğü Kuzey Kürdistan coğrafyasında devletten kaynaklı olarak büyük mağduriyet ve mahrumiyet yaşanırken, bu coğrafya insanı büyük şehirlere göç ederek sosyal bir yıkıma sürüklenmiştir. Bunun sonucunda yaşanan yoksullaşma, parçalanma ve yabancılaşmadan gençler, çocuklar daha çok etkilenmektedir. Gasp, hırsızlık, çeteleşme gibi çeşitli suçlar için potansiyel olarak görülen bu gençler, kolay para kazanma, kendini güçlü hissedebilme, yaşadığı çatışmaları dindirebilme amacıyla bu gibi yönelimler içerisine girebilmektedir. Büyükşehirlerin varoşlarında bu gibi görüntülere sıkça rastlanır. Bu tip suçlara bulaşarak ya da bulaşmadan aile içerisinde, toplum içerisinde girilen çatışmadan kaynaklı olarak çocuklar, sokaklarda yaşamayı tercih edebilmekte veyahutta zorunda kalabilmektedir.

Sokakta yaşayan çocuklar arasında yapılan bir araştırmada, sokağa kaçış nedenleri arasında büyük oranda aile sorunları, geçimsizlik maddesinin bulunduğu belirlenmiştir. Aile içerisindeki maddi sıkıntılar ve aile içi şiddet gibi olaylar baş etkindir.

Sokakta yaşayan çocuklar arasında yoğun olarak da uyuşturucu madde kullanımı gözlemlenmektedir. Sokaktaki şiddete karşı durabilmek ve dayak yediklerinde acı hissetmemek, sokaktaki soğuğa dayanabilmek, yaşadığı zorluklara karşı bedensel ve duygusal güç oluşturabilmek, yani kendilerini güçlü ve cesaretli hissedebilmek, halisülasyonlar görüp güzel şeyler hayal edebilmek, utanma duygularını yok ettiği için rahatlıkla başkalarından yemek isteyip, dilenebilmek ve özgürce konuşabilmek için ucuucu maddelere gereksinim duyarlar. Bunun dışında, sokaktaki grupların ortak yaşam biçimine ayak uydurarak gruba kendini kabul ettirebilmek, tiner, bali gibi maddelerin ucuza kolayca bulunabilmesi de diğer başka etkenlerdir.

Sokaktaki gerçeğe rağmen hükümet '3 çocuk'u savunuyor

Yan sömürge olan Türkiye-Kuzey Kürdistan'da yoğun olarak gözlemlenen temel olgulardan biri, geniş halk kitlelerinin içerisinde olduğu ve kitlelerin gittikçe daha çok içine sürüklendiği yoksulluk olgusudur. Yoksul bir ailede doğmak, çocuklar için pek çok olanaktan yoksun olma-

nın yanı sıra, okula gitmek yerine erken yaşta çalışmaya başlamak anlamına da gelmektedir. Çocuk işçiliği ve sokak çocukları gibi olguların arkasında da bu temel sorun bulunmaktadır. Bu çocukların, bırakın diğer sosyal ihtiyaçlarını karşılamayı, eğitime dahi devam edebilmeleri, aileleri için maliyetli olmaktadır ve zaten bu yüzden 14 yaşının altında olup da okula gitmemiş olan çocukların çalıştırılması yasak olmasına rağmen, bu durum engellenememektedir. Ekonomik durumları zayıf olan ailelerde ise, haksız savaş, göç, aile içi şiddet gibi olgular nedeniyle parçalanma daha derin bir şekilde yaşanabilmektedir. Bunun bir sonucu olarak da sokak çocukları denen olgu yoğun olarak ortaya çıkmaktadır. Daha çok Kuzey Kürdistan illerinde ve bu illerden zorunlu göç eden ailelerin büyükşehirlerde yerleştikleri varoşlarda, devletin politikaları nedeniyle bu tip parçalanmalara maruz kalan ailelerden çıkan sokak çocukları, devletin halk içerisinde yaratmaya çalıştığı etnik çatışmadan etkilenerek Türk şovenizminin yoğun etkisi altına giren kitleler tarafından etnik bir bakış açısıyla da baskı görebilmekte ve olumsuz tutumlara maruz kalarak iyice dışlanmaktadır.

Sosyo-ekonomik yapı ve devletin karakterinden ileri gelen bu sorunlar karşısında, sorunun yaratıcısı olan egemen sınıfların sergiledikleri yaklaşım ise, sorunu kaynağından kopartıp, sokak çocuklarının ya da çocuk işçilerin aileleri bireysel tercihleri ile bu durumlara yol açmışlar gibi yanılısma yaratmak oluyor.

Görüldüğü gibi sokak çocuğu ya da çocuk işçiliğinin ve bunlara bağlı olarak ortaya çıkan sorunların arkasında Türkiye-Kuzey Kürdistan'ın sosyo-ekonomik yapısı, Türk devletinin karakteri ve bunlardan bağımsız olmayan geniş halk kitlelerinin yoksulluğu yatmaktadır. Bu yoksulluk, ülkeyi emperyalizmin batağına daha fazla sürükleyen AKP hükümeti tarafından daha fazla derinleştiriliyor. Böylesi bir ortamda Başbakan Tayyip Erdoğan halka '3 çocuk doğurun' diye telkinde bulunuyor ve gelen eleştiriler karşısında da 'piyasanın genç nüfusa ihtiyacı var' gerekçesiyle telkininin 'bilimselliğini' savunuyor. Halkın içerisinde bulunduğu yoksulluk ve ülkede işsizlik gibi ciddi bir sorun varken, Tayyip'in 'üç çocuk' telkini neye yol açacak, varın siz düşünün!

Bakan: Sokak çocuklarına ilişkin doğrudan bir projemiz olmadı

Dersim milletvekili Şerafettin Halis'in sokak çocukları ve eğitim alamayan çocuklar ile ilgili verdiği yazılı soru önergesine Milli Eğitim Bakanı Hüseyin Çelik cevap verdi. Çelik, sokakta yaşayan ve çalışan çocuklar için doğrudan bir çalışmalarının olmadığını açıkladı. Tüm çocukları içine alan ve sokak çocukları ile çalışan çocuklara da dolaylı etkide bulunabilecek bir çalışma gerçekleştirdiklerini ifade eden Çelik, ilköğretimde okula gidemeyen çocuk sayısının 273 bin 634 olduğunu açıkladı. Çelik, kendisinin de açıkladığı bu kadar büyük bir rakama rağmen, 2007 Haziran'ında sonlandırdıkları 'hizmet modeli' projesi ile birlikte 3.257 çocuğu eğitime yönlendirdiklerini açıkladı. Çelik ayrıca, son beş yılda Kuzey Kürdistan illerinde mayın patlaması sonucunda ölen ve yaralanan çocuk sayısının 12 olduğunu açıkladı. Oysa Kuzey Kürdistan'da son yıllarda kontrgerillanın Amed gibi illerde gerçekleştirdiği bombalı saldırılar veya askerlerin araziye bıraktıkları patlayıcılar nedeniyle onlarca çocuk yaşamını yitirdi. Yine Mardin Kızıltepe'de 13 yaşındaki Uğur Kaymaz terörist denilerek katledilmiş, Amed'de 2006 yılında çıkan ve çevre illere de yayılan olaylarda da 4 çocuk polisler tarafından katledilmişti.

AKP'nin treninde 'cemevi ibadethanedir'e yer yok

Geçtiğimiz aylarda Başbakan'ın da katıldığı 'muharrem iftarı' düzenleyen AKP'nin Alevilere yönelik bir açılım politikası izleyeceği yönünde kamuoyunda bir izlenim oluşturulmaya çalışılmıştı. Alevi kurumlarının 'Muharrem iftarı' gibi bir uygulamanın Alevilik içerisinde olmadığını, AKP'nin Aleviliği Sünnilileştirmek istediğini belirterek tepki gösterdikleri 'Alevi açılımı'na, bu partinin İstanbul milletvekili Reha Çamuroğlu öncülük yapıyordu. 'Muharrem iftarı'na katılan Aleviler, Alevi kurumları tarafından 'düşkün' ilan edilmiş ve 'iftara' katılan bazı derneklerin 'paravan, tabela derneği' olduğu belirtilmişti.

22 Temmuz seçimlerine 'her kesimi kapsama' sloganları ile giren ve milletvekillerinin belirlenmesinde de bu 'kapsayıcılık'a göre geniş bir birleşim oluşturan AKP'nin kapsayıcılığı, ülkedeki başlıca sorunlardan biri olan inançlar arasındaki eşitsizlik konusunda mecburen çakılmış oldu. Kürt

ulusal sorununda olduğu gibi, 'şu kadar Kürt milletvekili-miz, bakanımız' var diyebilmekten öteye gidemeyen, 'tek devlet, tek millet, tek bayrak'çı devlet geleneğinin devamcısı olan AKP, Alevi sorununa da devletin geleneksel yapısının dışında bir yaklaşım göstermedi. AKP içerisinden ve aynı anlayışı paylaştan çevrelerden, "Alevilere ödenek ayırsak Satanistler de benzer taleplerle gelebilirler" ve cem törenleri sırasında saz çalındığı için cemevlerini 'cümbüşevi' olarak tanımlayanlar çıkmaktadır. Bu konuda Tayyip Erdoğan da, "Alevilik bir din değildir. Eğer bir din ise, ibadet yerine ihtiyaç vardır. Camiler ile cemevleri mukayese edilemez. Birisi ibadethanedir, diğeri ise kültür evidir. Camilere sağlanan yardım cemevlerine sağlanamaz." demişti.

Türban sorunu ile birlikte 'Alevi açılımı'nın AKP'nin de gündeminden düşmesinin ardından, AKP Genel Başkan Yardımcılığı görevinden istifa eden İstanbul milletvekili Re-

ha Çamuroğlu hakkında 'tenden iniyor mu' yönünde görüşler ortaya atılmıştı. Konunun basına yansımaları ile birlikte Tayyip Erdoğan da, 'bu trenden inen, bir daha binemez' şeklinde bir yaklaşım sergilemişti. AKP'nin 'Alevi açılımı'nı geri plana düşürmesinden rahatsız olan Çamuroğlu ise, 'tenden inmiyorum' açıklaması yapmak zorunda kalmıştı. AKP'nin 'Alevi açılımı'nı kapatılma davasına endeksli olarak daha ileriye ertelediği, bu durumun ise Çamuroğlu'nda rahatsızlık yarattığı belirtiliyor.

Çamuroğlu çokça tartışılan 'Muharrem iftarı'nın ardından bu kez de TBMM'de yaptığı konuşmada, "Dünyanın hiçbir Hristiyan ülkesinde bir Protestan kilisesi, Katolik kilisesinden onay alarak kurulmaz, kurulamaz da. Demokratik ülkelerde siyasetçilerin görevi, bu gibi durumlarda vatandaşların taleplerini dinlemek ve bunların gereğini yerine getirmektir. Önümüzdeki sorun budur. Beğenir ya da beğen-

mezsiniz, iktidarınıza uyar yahut uymaz, cemevleri ibadethanedir, cemevlerinde ibadet yapılmaktadır" dedi.

AKP'nin 22 Temmuz seçimleri sırasında 'kapsayıcılık' politikasıyla İstanbul'dan milletvekili yaptığı Reha Çamuroğlu, bu konuşmasıyla AKP'nin Alevi sorununa yaklaşımından rahatsız olduğunu bir kez daha göstermiş oldu. Çamuroğlu AKP treninden iner mi, inmez bi bilinmez, ancak, Çamuroğlu'nun da dillendirdiği 'cemevleri ibadethanedir'e sistem partilerinin hiçbirinin treninde yer olmadığı kesin.

MAYA

Arif BİLGİN

Yazarımızın yazısı elimize ulaşmadığından yayımlayamıyoruz.

Sivas'ı unutma, unutturma!

Devlet tarafından planlanıp organize edilen ve 35 kişinin ölümsüzleştiği Sivas katliamının üzerinden 15 yıl geçti. Bu süre zarfında, katliamın faili olan devlet, olayı birkaç kişinin üzerine yıkarak, kendisini aklamaya çalıştı. Buna karşı çıkan devrimci ve demokratik kurumlar ise, ülkenin birçok yerinde yaptıkları eylemlerde katliamın unutturulmak istendiğini belirterek, Madımak'ın müzeye çevrilmesini istedi

2 Temmuz 1993 yılında 4'üncüsü düzenlenen Pir Sultan Abdal Şenlikleri'ne katılmak için Sivas'a gelen, araştırmacı, aydın, yazar ve şairlerin de aralarında bulunduğu 35 kişinin, asker ve polislin kordonu içinde geriller tarafından Madımak Otel'i'nde ateşe verilip, hunharca katledilmesinin üzerinden 15 yıl geçti. Bu süre zarfında devletin katliamında oyunculuk eden baş aktörler yargılanamadı. Demokratik kitle örgütlerinin, Madımak Otel'i ve altında bulunan kebağcının kapatılıp müzeye çevrilmesi talebi ise sonuçsuz kalmaya devam ediyor.

Devletin “Bu olayı unutulm, geçmişte kaldı” gibi katliamlarını unutturma politikalarına karşı çıkan demokratik kitle örgütleri, siyasi partiler, Alevi örgütleri ve sendikalar yaptıkları eylemlerle Sivas katliamının protesto ettiler ve Madımak Otel'i'nin müze olmasını istediler.

Katliamın baş mimarı devlet müzeye karşı

Devletin bizzat organize ettiğini kanıtlayan (7 Saat süren olaylar sırasında ne polis, ne de asker olaylara müdahale etmemiştir vb.) belgeler bir yana, dönemin Başbakanı Tansu Çiller şöyle demişti: “Çok şükür, otel dışındaki halkımız bu yangından zarar görmemiştir. Halktan kimsenin burnu kanamamıştır. Ve ölenler de çıkan yangından boğularak ölmüşlerdir. Olayı bu kadar büyötmek yanlış.” Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel ise, “Halkla güvenli güçlerini karşı karşıya getirmeyiniz” demişti.

Günümüzde devlet yetkilileri ise gelişen toplumsal tepkilerden kaynaklı 15 yıl sonra az da olsa geri adım atarak devrimci, demokrat kesimin müze talebini gündemine almak zorunda kaldı. Ancak inkarcı ve katliamcı geleneğini sürdüren devlet, müze talebini çeşitli bahanelerle gündemden düşürmeye çalışıyor. İşte bunun son örneği Kültür ve Turizm Bakanı Ertuğrul Günay'ın önce müze olmasını savunduğu, daha sonra da, “Bütçem yetersiz, kamulaştıramıyoruz” diyerek geri adım atması. Sözde Bakanlığın bütçesinin yetersiz olmasından yakınan Günay, Alevi demeklerinin “Müze olacaksa gerekli kaynağı biz buluruz” mesajına ise cevap bile vermedi.

“Katil devlet hesap verecek”

Devletin katliamlarını unutturma çabalarına ve yeni katliam girişimlerine karşı devrimci, demokratik kurumlar ise ülkenin çeşitli yerlerinde eylemler yaparak “katil devlet hesap verecek” sloganlarını haykurdılar.

İSTANBUL- 2 Temmuz 1993'te Sivas Madımak Otel'i'nde devletin yönlendirmesiyle yakılarak katledilen 35 aydın, yazar ve sanatçı İstanbul'un birçok semtinde gerçekleştirilen eylemler ve etkinliklerle anıldı. Demokratik Haklar Platformu (DHP)'nun da yer aldığı anma etkinliklerinde “Madımak müze olsun” isteği dillendirildi.

Gazi Mahallesi, Alibeyköy, Okmeydanı, İkitelli, Avcılar, Kadıköy ve Sangazi'de yapılan eylemlerde toplanan binlerce insan, “Katil devlet hesap verecek”, “Yaşasın devrimci dayanışma”, “Sivası unutma, unutturma” sloganlarını attılar. Eylemlerde ayrıca ülkemizde yaşanan katliamları anlatan sinevizyon gösterimleri yapıldı.

ANKARA- Ankara Demokratik Haklar Derneği, BDSP, ESP, Partizan ve Alınteri, 1993'te Sivas Madımak Otel'i'nde yakılarak katledilen 35 kişi için 1-2 Temmuz tarihlerinde anma etkinlikleri düzenledi.

1 Temmuz günü NATO Yolu Tek Mezar Parkı'nda “Katleden devlettir! unutmamak unutturmayacağız” yazılı ortak pankart arkasından bir araya gelen eylemciler, Tuzluca'yı Dört Yol kavşağına ka-

dar “Yaşasın devrimci dayanışma”, “Katil devlet hesap verecek”, “Asanda yakanda devlettir”, “Sivas'ı unutma, unutturma” sloganları eşliğinde yürüdü. Yürüyüşün ardından kitle adına ortak bir açıklama yapıldı. İşçi Kültür Evi Müzik Topluluğu, Yavuz Canpolat ve Hacı Bektaş-ı Veli Kültür Vakfı Semah Ekibi'nin müzik ve gösterilerinin ardından anma sona erdi. Ankara'da ayrıca 2 Temmuz günü Karşıyaka Mezarlığı'nda Sivas şehitlerinin anıt mezarları başında bir anma etkinliği gerçekleştirildi.

İZMİR- İzmir'de Sivas katliamının yıl dönümünde çeşitli anma ve protesto etkinlikleri yapıldı. 1 Temmuz akşamı Buca Kuruçeşme'de meşaleli eylem yapıldı. Kuruçeşme Cemevi önünden meşalelerle yürüyüşe başlayan kitle, sloganlar eşliğinde Buca Kooperatif Meydanı'na kadar yürüdü.

2 Temmuz günü Gündoğdu Meydanı'nda Alevi-Bektaşî ve Yöre Dernekleri Platformu tarafından miting düzenlendi. Cumhuriyet Meydanı'nda bir araya gelen ve aralarında DHP, DTP, EMEP, SDP, Partizan, BDSP, Halk Cephesi ve ESP üyelerinin de bulunduğu binlerce insan, “Sivas'ın ışığı sönmeyecek”, “Madımak Otel'i müze olsun”, “Sorumlular yargılsın”, “Yaşasın halkların kardeşliği” pankart ve dövizleriyle miting alanına yürüdü. Gündoğdu Meydanı'nda bir araya gelenler, Sivas'ta yakılarak katledilenler için saygı duruşunda bulundu. Miting, konuşmaların ardından semah gösterisi ile sona erdi.

UŞAK- Uşak Demokratik Haklar Derneği, EMEP ve ÖDP tarafından Tırtoğlu Parkı'nda gerçekleştirilen basın açıklamasıyla 2 Temmuz katliamı protesto edildi. Gerçekleştirilen basın açıklamasında, hâkim sınıfların Alevi-Sünni, laik-anti laik gibi yaratılan çatışmalarla halklarımızı birbirine kırdırmaya çalıştığı, aslında temel sorunun ezen-ezilen ilişkisi olduğu ve bizlerin devletin bu politikalarına karşı uyanık olup, bunları boşa düşürmenin yollarını aramız gerektiği vurgulandı.

SİVAS- 2 Temmuz 1993 yılında Madımak Otel'i'nde yakılarak 35 kişinin katledilmesinin 15. yılında, Sivas'ta binlerce kişinin katılımıyla büyük bir anma töreni gerçekleştirildi.

Çeşitli demokratik kitle örgü, siyasi partiler, dernekler ve vakıflar gibi kurumların katılımıyla saat 11.30'da 2 koldan başlayan yürüyüş, grupların Ethem Bey Parkı'nda birleşerek kortejler halinde Madımak Otel'i'ne yürümesiyle devam etti. Demokratik Gençlik Hareketi'nin de, “Katliamların sorumlusu burjuva-feodal faşist diktatörlüktür” yazılı pankart ile yerini aldığı yürüyüşte, katliam ve katliamcılar sloganlarla bir kez daha teşhir ve protesto edildi.

Madımak Otel'i'nin müze yapılmasının sık sık vurgulandığı anma töreninde, polislin ve otel çalışanlarının provokasyonuylafakal bir gerginlik yaşandı; fakat kitenin sağduyusuyla gerginlik hemen sona erdi. Birçok sanatçı, aydın, yazar ve siyasetçinin katıldığı mitingde, 2 Temmuz 1993'te katledilenlerin yakınları ile aydın, yazar ve siyasetçiler de konuşma yaptı.

MERSİN- 2 Temmuz günü aralarında DHP'nin de olduğu birçok demokratik kitle örgütü basın açıklaması yaparak Sivas'ta gerçekleştirilen katliamı protesto etti. Basın açıklamasını okuyan KESK Mersin Dönem Sözcüsü Recep Kara, ülke tarihine bir kara leke olarak geçen Sivas katliamının üzerinden 15 yıl geçmesine rağmen, bu yaranın halen kanamaya devam ettiğini kaydetti. Öte yandan DHP, ESP ve Partizan tarafından 3 Temmuz tarihinde 78'li Derneği'nde anma etkinliği düzenlendi. Sivas şehitleri ve devrim şehitleri için saygı duruşundan sonra konuşmalar yapılan etkinlik, şiir dinletisi ve Can Dündar'ın 2 Temmuz Sivas katliamıyla ilgili hazırlanmış olduğu 'O Gün' belgeselinin gösterimi ile son buldu.

Sivas katliamının yıl dönümü dolayısıyla bir açıklama yapan Maoist Komünist Partisi, “Sivas ve bütün katliamların hesabını soracağız” dedi.

MKP Siyasi Büro'nun yayımladığı 66 No'lu açıklamada, Türk devletinin icraatlarının Susurluk'ta, Şemdinli'de, Hizbullah'ta, Ergenekon'da, Bilgi Destek Planı ve benzeri Andıç belgelerinde günyüzüne çıktığı belirtilerek, “Türk devleti, feodal despotik Osmanlı devletinden devraldığı kıyım politikalarını, Karadeniz'de, Kürdistan'da, Koçgiri, Şeyh Sait, Dersim, Seyit Rıza, Çorum, Malatya, Maraş, Lice, Sivas'ta ve bugün de sürdürerek, insanlığın, demokrasinin ve özgürlüğün düşmanı olduğunu kanıtlamaktadır.” denildi. “Demokrasi ve gerçeğin sözcükleri arasında yer alan araştırmacı, aydın, yazar ve şairlerin de içerisinde bulunduğu 35 güzel insanı, 2 Temmuz 1993 tarihinde vahşice katleden emperyalist güdümlü askerî faşist diktatörlük'ün katliamlarına bugün de devam ettiği belirtilen açıklamanın devamında şu ifadelere yer verildi: “Bütün bu vahşete rağmen faşist Kemalist Türk devletine kulluk için etrafında dört dolanarak adeta cambazlaşan ve ipliği, Ergenekon katil-faşist Türk devlet çetesi ile pazara çıkan Alevi inanç ve mezhebine mensup çeşitli çevrelere karşı da halkımız uyanık olmalıdır.”

Maoist Komünist Partisi

ADANA/ANTAKYA- Sivas'ta yakılarak katledilen 35 kişi Adana'da ve Anatkya'da yapılan eylemlerle anıldı. Adana'da 5 Ocak Meydanı'nda toplanan kitle, “Katil devlet hesap verecek”, “Faşizme karşı omuz omuza”, “Anaların öfkesi katilleri boğacak” sloganlarıyla İnönü Parkı'na yürüdü. Kitle adına yapılan açıklamanın ardından eylem, müzik dinletisiyle son buldu. Antakya'da ise Demokratik Platform 2 Temmuz'da bir basın açıklaması yaparak Sivas katliamını kınadı. Katledilenler için saygı duruşuyla başlayan açıklamada, yaşanan katliamın sorumlusunun devlet olduğu vurgulandı. Basın açıklamasına DGH de katılımcı olarak destek verdi.

DERSİM- 2 Temmuz günü Dersim Merkez, Hozat ve Ovacık ilçelerinde demokratik kitle örgütleri, sendikalar ve siyasi partilerin çağrısıyla bir araya gelen binlerce kişi Sivas katliamı protesto etti. Dersim Yeralın Çarşısı'nın üzerinde gerçekleştirilen anma etkinliğinde, katledilen 35 kişinin resminin bulunduğu pankartın önünde mumlar yakıldı, şiir, müzik dinletisi ve semah gösterimi düzenlendi. Daha sonra, katledilenler için 35 tane meşale yakılarak yürüyüşe geçildi. “Sivas şehitleri ölümsüzdür”, “Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz”, “Katiller halka hesap verecek” sloganlarının atıldığı yürüyüş, Mavi Köprü'de sona erdi. DHP, DTP, EMEP ve Hozat Kültür Derneği tarafından 2 Temmuz günü Hozat Belediye Salonu'nda 2 Temmuz şehitleri için anma etkinliği düzenlendi. Etkinlikte Hozat Belediye Başkanı Cevdet Konak konuşma yaptı. Ovacık Kültür Derneği de Sivas katliamının yıl dönümünde basın açıklaması yaparak, “Sivas katliamını unutma, unutturma” dedi. Basın açıklamasına Ovacık DHP de destek verdi.

KKTC- Lefkoşa Pir Sultan Abdal Kültür Derneği, Sivas'ta katledilenler için Arabahmet Kültürevi'nde anma etkinliği düzenledi. Dernek Başkanı Hülya Özçelik yaptığı konuşmada, onların Sivas'a sazlarını çalmaya, semahlarını dönmeye gittiklerini hatırlatarak, “Sivas olayı Kerbela gibi tarihe yazılmıştır” dedi. Anma etkinliği katliamı anlatan müzik dinletisi, tiyatro ve semah gösterimi ile son buldu.

KONUK YAZAR GÜNDOĞDU GENCER

RASTLANTILAR VEYA KOMPLO

10 yıl kadar önce çevrilen “Sürme Kapılar” (Sliding Doors) adlı bir film vardı. Filmde, metroda trene yetişmeye çalışan Helen'in sürme kapıların kapanmasıyla treni kaçırmasının ardından olanlar anlatılıyor, sonra da treni kaçırmayı ne olurdudiyerek Helen'in yaşamının nasıl çok farklı olacağı gösteriliyordu. Böylesi küçük bir rastlantının insanın yaşamını toptan değiştirebildiği sergileniyordu. Türkiye gündemini izleyenler son günlerde nasıl birçok olayın bir film senaryosundaki gibi bir araya geldiğini görüyorlar. Bunları rastlantı olarak açıklayanlar da var, bir komplonun dama taşları olarak da. Komplonun İngilizcesi “conspiracy” sözcüğü, karşılıklı fışıldeşma anlamı taşıyor. Türkiye'de fışıltilar gırla gidiyor. Son günlerdeki gelişmeleri bir sıralayalım:

AKP'nin kapatılması ve AKP'li birçok politikacının yasaklanması başvurusunun değerlendirilmesi. CHP'nin hesaplarında yolsuzluk olduğu iddiasıyla soruşturma açılması. Örgütünün 25 milyar dolarlık varlığı olduğu ABD yetkililerince açıklanan Fethullah Gülen'e ABD'nin sürekli oturma vizesi vermemesi ve aynı günlerde Gülen'in Türkiye'de beraat etmesi. Ergenekon soruşturması adıyla darbe plânladıkları ya da destek oldukları iddialarıyla Doğu Perinçek ve İlhan Selçuk'la başlayarak birçok kişinin, bu arada bazı emekli Generallerin gözaltına alınması. Uluslararası paranın, IMF ve Dünya Bankası mutemet adamı ve AKP hükümetince uygulanan özelleştirme (halkın mallarının haraç mezar satılması) girişimlerinin mimarı Kemal Derviş'in yeniden Türkiye'ye gelmesi. ABD'de İran'a müdahale konusunun yeniden gündeme gelmesi ve Pentagon gerçekçi bir yaklaşımla buna karşı çıkarken ABD dışişlerinin ve İsrail'in bu konuda ısrarı ve buna tepki olarak da İran'ın Hüzmüz Boğazı'nı kapatarak petrol akışını durdurma tehdidi sonucu, zaten çok artan petrol fiyatının tavana vurma olasılığı.

Daha Recep Tayyip Erdoğan Başbakan değilken, o zamanki Başbakan Abdullah Gül, 25 Şubat 2003'te TBMM'ye bir tezkere sundu. Tezkere ile “TBMM'den gereği, kapsamı, sınırı ve zamanı Anayasa'nın 117'nci maddesine göre millî güvenliğini sağlanmasından ve Silâhlı Kuvvetlerin yurt savunmasına hazırlanmasından Yüce Medice karşı sorumlu bulunan hükümet tarafından belirlenecek şekilde Türk Silâhlı Kuvvetleri'nin Kuzey Irak'a gönderilmesine; etkili bir caydırıcılığı sürdürülmesi amacıyla Kuzey Irak'ta bulunacak bu kuvvetlerin gerektiğinde belirlenecek esaslar dairesinde kullanılmasına ve muhtemel bir askerî hareket çerçevesinde yabancı silâhlı kuvvetlere mensup hava unsurlarının Türk hava sahasını Türk makamları tarafından belirlenecek esaslara ve kurallara göre kullanmaları için gerekli düzenlemelerin hükümet tarafından yapılmasına, Anayasa'nın 92'nci maddesi uyarınca 6 ay süreyle izin verilmesi” istendi. Tezkerede, en fazla 62 bin yabancı askerî personelin 6 ay süreyle Türkiye'de bulunması öngörüüyordu. Yabancı kuvvetlerin hava unsurları 255 uçak ve 65 helikopter aşamayacaktı. 1 Mart'ta yapılan oylamaya 533 milletvekili katıldı, AKP'li 361 milletvekilinin oy kullanmasına karşın, 250 ret, 264 kabul, 19 çekimser oy çıktı, Anayasa'nın 96. maddesinin öngördüğü salt çoğunluğa ulaşamadı ve tezkere kabul edilmemiş oldu. Nasıl Şili'de seçimle başa geçmiş olan Allende ülkenin bakır madenlerini kamulaştırdığında, ya da Avustralya'da Whitlam hükümeti doğal kaynakları kamulaştıracakını açıkladığında gidici oldukları belli olmuş, 1973'te Allende kanlı bir darbeyle, Whitlam kansız bir darbeyle 1975'te devrilmişse, 1 Mart tezkeresinin medisten geçmemesi de AKP hükümetinin sonunun başlangıcı olmuştu. Bizim Küçük Coni'nin yaptığı gibi ABD'nin köpekliliğini yapmayı reddeden TBMM, onurlu bir karar vermişti. Şimdilerde ABD'nin İran'a saldırısı gündemde olunca, AKP hükümetine “ne ölçüde güvenilebileceği” konusu Amerika'yı büyük ölçüde endişelendiriyor. Bu arada ABD'de başkanlık seçimleri kampanyası hız kazanıyor. Her iki aday da İsrail'e verilen desteğin sürdürüleceğini belirtiyor. Öte yandan dünyada güçlenen radikal İslâm akımlarına karşı Türkiye'yi bir ılımlı İslâm modeli olarak destekleme eğilimi var. (Ben bu ılımlı İslâm söylemine çok takılıyorum. Bu biraz “uzun boylu cüce”, “yoksul kapitalist” ya da “sessiz davul” gibisinden bir “oxymoron”, yani kendi içinde çelişik bir söylem. Nasıl “birazcık hâmile” olunmazsa, azıcık Müslüman da olunmaz. Radikal İslâm denilenler aslında –beğenin, beğenmeyin– Müslümanlığı harfiyen uygulayanlardır. İlimli İslâm'dan söz edenler İslâm'ı bilmeyenler, Kuran'ı okumamış olanlardır. Her neyse, bu bir başka yazının konusu.)

Orduya yönelik girişimleri, AKP'nin gerek ekonomik, gerekse uluslararası politikada kapıya dayanan çıkmazları çözemeyeceğini anlayıp orduyu tahrik ederek darbe yapmaya ittiği biçiminde yorumlayanlar da var. Bugüne dek birçok darbe yaşayan Türkiye halkının artık darbe istemediğini bilerek, bir yerde ordu ile halkı karşı karşıya getirip bundan politik çıkar sağlama girişimi olabilir yorumlarını yapanlar da var. Öte yandan yüzde 47'lik başkanın AKP'yi küstahlaştırdığı ve öteye berie bu yüzden saldırdığını ileri sürenler var.

Bütün bunları bir araya koyduğumuzda şöyle bir senaryoya ne buyurulur? Fethullah Gülen'in “ruhânî liderliği” altında ABD'nin güvendiği bir Cumhurbaşkanı Abdullah Gül ve AKP'nin kapatılmasının ardından kurulacak yeni partinin başına geçip (ya da bir darbe ertesi oraya oturtulacak) yeni Başbakan olacak kişi de Kemal Derviş. Bu, hem “ılımlı İslâm” modelini gerçekleştirecek, hem Amerikan kuklaliğini garantiye alacak, hem de uluslararası finansmanın, IMF'nin, Dünya Bankası'nın ve çokuluslu şirketlerin sorunlarını çözümlayebilecek bir formül. Bu arada Türkiye halkı yoksullaşmış, ya da İran'a saldırıldığında Irak'ta olduğu gibi yüz binler ölecekmizi, kimin umurunda? Böyle birşey olmaz mı diyorsunuz? Umanım haklı çıkarsınız. Humeyni'nin İran'ı bu ölçüde değiştirebileceğini, ABD'nin kendi kuklası Şah Pehlevi'yi dimdizlak bırakacağını, sonra da Saddam'ı İran'a saldırtarak milyonlarcı insanın ölümüne yol açacağını da kimse pek tahmin etmiyordu.